

Honnan jövünk? Hová megyünk? Az ember választ keres a lét kérdéseire. Betöltve reprodukciós feladatát, éli az elpazarolt élet varázslatát, de az igazságot nem az ész, csak a szív sejtí meg, amint átleng az idő a századok felett.

A szellemi lét hanyatlása előrevetíti egy új barbárság és az Antikrisztus eljövetelét - a visszaszámlálás már elkezdődött - prófétájkák a Biblia-kód avatott megfejtői. Miközben működik a kecske-effektus a jégkorszakig, a pusztá szikláig, a sivatagi mindhalál - az atomholokauszt árnyékában, közönségesen, de feltartóztathatatlanul elpusztítjuk életterünket.

A szenvedés-történelem folyamában, most a 3. évezreddel elérkeztünk egy új válsághoz. Civilizáciánk a nyomorúság fogságába ejtette a harmadik világ népeit. Az emberiség a rontás hálójában vergődik. Qui prodest? Teszik fel a kérdést mind többen. Láthatjuk, hogy az igazságot ma már nem elég kimondani, fel kell lépni a bűn terrorizmusa ellen!

Mert a bűnnek nincs hazája

Káin bűne az égre kiált

Ki az? Ki a bűnbánat útján járva

*Felismerve a Messiást - újra csúfot űz belőle -
Bosszúért kiált, és keresztre küldi Isten fiát?*

NTK Horváth Sándor: A Rontás Virágai

A Rontás Virágai

NTK Horváth Sándor

NTK HORVÁTH SÁNDOR

A RONTÁS VIRÁGAI

KAPOSVÁR 2010

Köszönetemet fejezem ki mindazoknak, akik segítették
a verseskötet megjelenését. A szerkesztés során,
megtartva az eredeti kereteket és műveket, további
versek kerültek a belívekbe, hogy együtt haladva
az idővel, a változtatások emeljék a kötet színvonalát.

*

*„Ha keveseknek szánod, versben hagyd hátra,
megértik ők, és ha kell, úgy adják tovább...”
(K.L.)*

Copyright by NTK Horváth Sándor
A Rontás Virágai, 2002

Technikai szerkesztő:
Ifj. Horváth Sándor
Címlapkép fotó: Csonka Béla

Kiadó: Bogárd és Vidéke Lapkiadó és Nyomda
Sárbogárd - 2010

ISBN 978-963-9846-30-2

Copyright © NTK Horváth Sándor

A Rontás Virágai

2010 Kaposvár

Szerzői magánkiadás

MILLENNIUM

Fleurée de fatalité: A szfinx

Csak az idő mélyén
Őrzik piramisok
Évszázadok éjén
A tiltott holnapot -

*

Hozzád fordulok Új kor kegyelme:
Légy te Jánusz, az emlékezés,
Ne bántson a múltak szelleme,
A próba, mit ránk szabott az ég.

*

„Ne ásd fel a Múltat a Holtakért,
Hagyd csendesen pihenni őket!”
Előbb, utóbb maguk jelennek meg,
A tiltott holnapért -

Rónay György

Albigensek

- részlet -

Amért küzdöttek, hősin kardra kelve,
Amért máglyákra mentek énekelve,
Mi volt az? Tán fényes, látó szemük
Bevillant, bár balsors tört ellenük,
A Szent Szabadság felismert szívébe,
S imádták, máglyáknál is hőbbben égve?

Nicolaus Lenau

*Hisz' Te vagy az idő Ura. Tiéd a Mikor –
Válts mindent valóra! A Te örök jelened
Legyen, az enyém is egykor!*

Edith Stein

*Szerénység után vágyakozom és
sokszor nyomaszt az érzés, hogy a
szükségesnél többet veszek igénybe
embertársaim nehéz munkájának
gyümölcseiből. Számtalanszor gondolk
arra, hogy külső és belső életem, ma is
élő, vagy már meghalt emberek
munkáján nyugszik, és igyekeznem kell
ugyanolyan mértékben adni, mint
amilyenben eddig kaptam.*

Albert Einstein

A három lényeg:

INSTINKTUS:

Ösztön az élet,/ vágyadat hajtja tovább,/ titkait éled.

INTELLEKTUS:

Az én világol,/ a félhomályos elme,/ minden szegletén.

INTUICIÓ:

Árad a lélek:/ nő az örök ígéret,/ a fény mezején.

Szent ez a véset

Zarathusztra

A múlt az a Múlt,/ a Jelen egy pillanat,/ minden a Jövő!

SZEPTEMBER 11

Mintha semmi volna, olyan az ég nekem,
Ím, féke vesztett már, ha megvakult egem –
Most rajtam ütnek áruló, bilincs szavak –
Úgy fájnak, szúrnak, mint az áldozati nap.

Mintha minden hamis volna,
Mint az árva, ködös hajnalok –
Hasadt az ég – a szürkességben,
Ártatlan gyermek könny ragyog.

*A nagy víz másik oldalán alászáll két, nagy madár,
A királynő, kinek kezében tűz lobog
És trónja vízből emelkedik –
Látja, amint két, ördögi torony leomlik.*

Nostradamus: Jövendölések

LÍRIKUS KÖRÜLNYÍRÁS: AZ ARANYKOR

Kelet felől az áldott eső téli földek –
Nyugat felől kiált a léha jaj-kiáltás
Ha már elköltözött a halovány mosoly
Majd nyögve dőlnek el a déli fák!

TEREMTŐ!

Te ne dühöngj ha nem hallgatnak Rád!
Ötszázan ők egymásról mit se tudván
A vad hegyekből mind a partra érve
A barbár újszülöttek összenéztek
Jog tiprása volt a költő akkor ott –
Míg céltalan kisült a kő akár a Hold
Kékült a fény – a Múlt még szakadatlan
S alig változott –

ÉOSZI MÍTIKUS ÉON: VÍZÖZÖN

Az esők szárnyát mélyen összefogva
Bárkák a széllel - Nap a Holddal
Repültek úrbe-fogyva nesztelen
Sziszegve némán kontrapontban
Túl kell ma élni elhanyagló csendben
Az úrmagányt a félrevert harangot
A napvilág-eon-csalódást
Amely megfojt most hirtelen -

ÍGY SZÓL SUMÉR MESÉT AZ ÉG

Gilgames 47-48 (Zakar A.)

Mami anyánk, teremts halálból embert!
A Föld s az Ég között a Lamga ikrek,
Mami parancsra várva, csontig égtek -

Egy istent kell előbb megölni érte,
Ti hét, hatalmas tündér istenasszony:
Élet teremtek, hív a véres alkony.

És ömlött a vér Uzuma kék egén -
A vér a földre folyt, sarából este
Ötlött formát, az isten-ember teste.

S Enki szólt: Midőn a Nap az égre hág,
Ébredjen életre ég s a föld világ -
Köszöntsön éden hajnalt, a szúzi vágy!

Tilmun a bőség vizét onnan issza,
Enlilnek dalban mondott dicséretet,
Dalt szült az ég, - csak ennyi volt a titka.

DUCHAMP ATTITÜD

ISTEN-GRÁL HUN AVESZTA

Precessziónk serényen visszaránt
Még ellenáll – de tágul már a láthatár
Az értelem szerényen ellebeg
Erény és hit alig moccantja meg:
A Volt mi van és Lesz mi lett:
Letörve szkíta kettős kőkereszt –
Szegény hazám szétdúlt karám!
Derült az ég s a holdvilág akár a Nap
Ezt elpuskáztad Trianon Te gnóm alak:
Júdás! Amit ma kérsz? nem áldozat –
Absztrakt a kín – üres palack!
Mert a jó? Az változatlan jó marad –
Egy szónak is száz vége van
(E-mail a rontás fiainak)
Hamis a szó a csók a pénz de nincs harag
Körös-körül csak szakadatlan sózd magad!

„Valamit tenni nem érdemes”

Mindig éberen van
a „szellemi körülmetélt”
szemében a készülődés
kétértelmű látomással körbepillant
és újra magához ért
a tilalom szava
az ellenállhatatlan nevetés
lehull a bagoly-fényű ablakokba

Elszállt a Nyár
már ködben ül a látóhatár
leballag a pásztor
és a vemhes szürke számár –

Amint a hegyről hazaindulnak
sípja tele nyállal sárral
és sárga lába-ujja is tehénszagos immár
Most már látható a lámpaív
mely a félhomályból ma is hazahív –
Már egészen teleszívva
aki így bent van
az mind megtanulja
rókázna is a kintől úgy odavan!

Üveg ropog a talpam alatt
szilánkokra hasad
a hívogató bagoly-fényű ablak
beárnyékolja szememet az Éj
üres tájat fest Bál ablakom elé –
Fahéj-barna éjszakát vérző csillagokkal –
nehéz ködöt nyaldos
a hajnali televény – jóllakottan

A képzelet nem látja a régi tájat
körüle izgatott hatlábú állatok sétálnak
Az eget súrolja lidérces álma
kétkedve már odébbállna
a léha bizonytalanságba –
ámde már hiába –

Így múlnak el az esték
(szúnyogot kergetnek a fecskék)
ha megfejték a kecskét
gömbölyded érzéki menyecskék

Vágyérvés foglya az asszony bolondja
amikor szorosan fogja? a törékeny faág
a nevedet suttogja –
Mint a kés oly élesen szisszen
a nevetés –

Az ember magában semmi
férfinak asszonyt kell szerezni
ha nem világ csúfja – nincs gondja
az asszony szívesen fogadja –

Tudja azt az asszony
mikor mit főzzön
kivel mulasson
kinek mit mutasson –

Tudja az asszony
mikor mit mire költsön
vagy ne kérjen kölcsön
csak öleljen nevéssen
sietve menjen ágyba

Csaljon mást máskor táncba
csókoljon szeressen
a szerelem vágyvonaatán
kivel utazzon ezerszer?

Az ember magában semmi
ébernek ébert kell ébren szeretni
ha nem világ bolondja
ezt az egyet talán már tudja?

Az ember magában semmi
férfinak asszonyt kell szeretni
ha szépen szól nincs gondja
az asszony már szívesen fogadja.

TITKAINK

Életed íze, tepertője...
Melyik tied, melyik magad?
Amit kiprészelsz belőle?
Vagy az öröm nálad marad?

Nézd arcod a víztükörben!
Vissza nem térő pillanat,
Bezár idő börtönödbe,
Csak elmédben lesz lenyomat.

KÖNNYŰ JÁTÉK

A választás mindig rajtad áll:
Mi kell? Élet vagy halál?

A kettő között – félek – azt gondolod
A költészet könnyű játék híg dolog

De ha jó az este és kiülsz a csillagokra
Nézz a Tejútra! – ott nő gondjaim sűrű bokra

Mert a földre csak vikendezni járok
Ne irigyeld tőlem a más világot!

Halandó! Tartozom egy vallomással:
Benned van a Titok és semmi másban

Bármerre jártam a széles séta-tában
Különösebb lényt sehol nem találtam

Kéritek? Már nem is fontolgatom –
Költő vagyok hát írásba adom.

CIRCUMDEDERUNT

Káin fiai

A vágyak végül, mind-mind összefutnak.
Mi nőni akar? – ugyan, el ne vesszen!
A jókra hullnak most bilincses árnyak:
Rettegés, erőszak, emberáldozat.

Alig takarja mosoly csorba ajkát,
Ő nem feledheti az ősi átkot,
Vad gyűlölet veri magasra lázát,
Bár tudja rég, az idő megbocsátott.

A vágyak végül, mind-mind összefutnak,
Bár nem volt hiába vér és áldozat,
Nem Ábrahámra sújt vak büntetése,
Hagyja nőni magját – ez a kárhozat.

Mégis, poklok-poklát járja szüntelen –
A szakadt égig ér a szörnyű vétek,
Testvér, tejes testvérét tépi-vágja –
Vak balvégzet, mit Káin megidézett.

A hamis arcon, torz mosoly és félelem,
Reá mered a tükre vesztett sorscsapás,
Arcán a bűn, a rassz és annyi bélyeg –
Szeme között bujdokol az árulás.

Szava, szeme, szája, mind megannyi jel.
Éberem, ha pénzre lel, már féktelen,
Nephilim rontás gyújtja lelkét lángra,
Pénz, befolyás, árulás és hatalom,
Mind-mind általa hoz bajt a világra.

A FEHÉR KÍGYÓ PARADOXONA

„Amig tudják az emberek, hogy mi a jó és mi a rossz.”

Rossz szellem –

Ne tudd meg hogy üres az Ég!

Isten más világba költözött:

hárfának virágnak öltözött

és most nincs aki elhozza

a Jövő üzenetét.

Bár nincs aggódó gondviselés

Valamiként mégiscsak jól van a Teremtés:

van igazság a rosszban

mert a rossznak fizetnie kell

magának is ártva eszközeivel:

Ez a kevés lám jól van

magának is árt a rossz a rosszal.

Lehet hogy nincs gyehenna a pokolban?

csak béke és a mennyországban

minden nap reménység forradalom van?

Így hát nincs csoda abban?

örömben bajban öröm van:

örömhöz öröm a pár

és a balsorshoz jószerencse jár.

Minden fordítottja így torolja egymást

ez már derék: ez a koktél: *sorstalanság*.

A rosszakrossza magát átkozza

ha büntetésül jó következik a rosszra.

Isten virágnak öltözik –

ez a teremtés paradoxona.

Nem csak a Jót bünteti – magának is árt

és így már egészen jól van a világ.

Ugye érted már miért?

Ha működik a negatív visszacsatolás?
így tér vissza a meglepetés bumeráng.

A jó korlátlan de működik a rossz:
lehúz és egyensúlyba jut a jóval
a belátás hiánya korlátoz
mert ha vérszemet kapna
túlsúlyát veszti azonnal –

Ám az egyensúlynak örök ára van:
az állandó változatlan tartalommal
maga a szenvedés mi zárójelben áll
a kíméletlen változásban változatlan –

Majd újra jóra fordul
ha a rossz szorozza önmagát
és a jó is jó marad ha egyesül
így lesz sok a jó karát –

Ám a rossz ha jóval egyesül
az rosszat szaporít –
súlyos összege lesz rossz-aránnyal
bármilyen kevésből indul is –

De a jó ha elkerüli rosszát?
nem lesz többé rosszalt rossz találkozás:
a rossz majd arra kényszerül
hogyan megszorozza önmagát
és ekkor – így a törvény:
végre megjavulhat a világ.

Fényben áll az axióma:
kerülni kell a rosszat –
azt mondja a paradoxon:
ne háborítsd! csak hadd maradjon
legyen csak rossz a rosszal
így magát emészti nyomban –
ha Jó vagy? Bár hívhatnak rossznak
másnak se lehetsz Te rosszabb!

A TERROR HÁZA HOMLOKÁRA

In memoriam Mindszenty József

Imára hitre születtem
S most cellám mélyén hallgatók
A vörös alkony visszaránt
Tetemre hívnak csillagok –

Nem kell moszkvai hírharang
Sem próféták hamis szava –
Többnél több mint giling-galang
A rab igazság fóruma –

Csak tiszta forrásból meríts!
És jól vigyázz mert mérgezett
Itt minden hírhedett csoda –
Befonja létedet a pénz
S megöl a mammon maffia.

Üveg-beton silók között
Kufár az ész sikátora
És napra-nap kamatra nő
A holokausztt mámora –

Túl blődi Óperencián
Ahol hatalmas úr a pénz:
Nyomorra vészt hoz Ábrahám
S a bank-harács törvényeként
Mebélyegeznek semmiért!

HÚSVÉTRA VÁRVA

Jöttem általdöfve – csak harmadnapon
Nyit ajtót az éjféli teli hold –
Csodára vágyva ünnepek születnek
Nem kérde a Törvényt – hol kóborolt?

És jöttem általdöfve rút szavakkal –
Ajtót mutatva – „Ki vagy Te bolond?”
És mert megölték lelkét a világnak
A Júdás most is Jézust káromol –

Jöttem árulást bűnöket feledve
Mert a Megtöretett feloldozott –
Veletek együtt megtisztult lélekkel

Áldva az Urat és a Templomot –
Jöttem új életért Krisztusra várva:
Jöttem a Húsvéti Feltámadásra –

A FEHÉR REGGEL SZOMORÚSÁGA

majd lesz egy reggel
a haldokló füveket megérinti a dér –
fagyott lélekkel tör elő
a fészkeket szaggató
jégkristályokat reptető szél –
meghal a könnyű muzsikás vágy
hófehér szemfedőt rak a tájra
a bilincses tél –
elsápad a Remény amint megérti:
hiába minden – örökre elmentél...

SZENT-IVÁN ÉJI ÁLOM

ma a nótafák
kis virágrigmusokat
könnyeznek gyönggyen

MÁRCIUS IDUSÁN

ahogy belekap a szél
már nem a zászló
vérfoltos selyme beszél

nem érdekel más
nem a vers jut eszembe
csak a lobogás...

PUSZTÁN

akár a nyárfák
ág abroncsai az ég
sziluettjében

megkapaszkodnak
hogy el ne vigye a szél
sátruk elejét

ÁDÁM

Az első minta:
Új ember gyanánt mintha
Kisisten volna

TELEHOLD

Csillogó Szemszáj szájában a sátán
„sákra mentora” kapdos felfelé –
elszáll a pillanat édeni mámora! ám
legott sodor Mismás egy mást elé –
egy huncutlány ágyék fanmosolyt –
kamu dicsőség Ráchelé!

Óh te tudatlan éj! sötét a macskalét
iszapos zátonya: kőpohárban
gyöngyözik a fecsegés édeskés
mákonya – oly profán a vágy mit
erényövbe a vezeklés belefojt:

Teliszáj felsikolt:
„vízen a Holdbéli csónakos!”
behatolt –
és a mézesben tombol
a kétes(k)éjes Telehold

MÍTOSZ

Megnyílt egy ajtó
A mesevilág előtt
Egy tündérnő várt –

KIÚZETÉS A PARADICSOMBÓL

szemét és lakbér
számláinkat
az Úr többé nem fizette
a lift-hit megállt
(ejnye-ejnye)
azóta is gyalog járunk fel a mennybe

ANCELÁN ÁTHALLÁSOK

tanúságtevő fejek fölött
hömpölygött tova a JEL
atomerőre gyúlva szörfözött
a csillagközi értelem –

erkölcsre inteni
míg füstöl az égája?
ó milyen emberi!
amint a húsvéti Alija
még mindig a botrányt akarja menteni?
ima kódja betlehemi –

részeg észlegény
barba neurózisa:
kadarka és harmónia
isteni sine qua non-ja
a templomos lovagrend
és a vén Európa szenvedés ikonja
(S.P. a stigma mely a rejtélyt feloldja)
s amíg a költészet ködfantomja felfalja
a Júdás-ego vérvonalat
és a Rásák könnyeit majd felissza a nap
mondd csak Melissza!
miért harcolsz az ifjúság lóerejével?
téged már nem üldöz
múltad bűne réme?
de engem a bilincses
balszerencse öröksége
még mindig lenyűgöz:
a Walpurgis attak sokkos éje
a mohó kárpótlás mammon reménye
a hitetlen költészet szikéje
körülottem zizeg –
bújócska
vigyázz – vigyázz!

mérgezett rovásaid alatt
az agyafúrt szegletkő meghasad
és az ártatlanok vére
a szenvedés profán bére
méltatlan – áldozat marad.

SNAPIKÁZÁS

- légy a sörben -

- lehet kicsivel több?
Tökre tök
zöldre zöld
Keresztbe nem ülök
keszegre megyek
Sellőre nehezebb
Mindent megütök!

- egy kicsivel kevesebb?
Tök mindegy
mert makk az adu
mert légy van a sörben
Snapszőr! Vesztettetek!
Ti fizettek!

WANTED

hirdetmény

megélhetési
bűnözők is keresik
Petőfi sírját

néhány? magyar
költőnek és írónak
álcázza magát

AZ ÉJI VÁNDOR

„Egykoron az uttalan erdőt járva-kutatva...”
(Varsányi István)

Oltárt formál az alkóv ívű ablak -
Viasz fényű márványeres kőlapon
Ónix vázákkal s virágillatokkal
Éji hold fordul alá a teraszon.

A bogos háromágú szikra tánca
Árnyait kergeti kerítve álmot -
Fényből véste ki az érme arcot
A betoppanó holdfényes zarándok.

Idézte múltját füstölgő zsarátnok -
Lángörvénye szítva jelölt új tüzet
De lenge szél jött s nyomban eltörölte.

Nagy út végére ért az éji vándor
Ruháját körben lassan lesöpörte
Könnyezett az ég - hisz' hazaérkezett.

NONCHALANCE TORZÓ

okos pusztulás:
az idő patinája
kelt védelmére

AZ IDŐ RÁCSÁN

KÖRÜLMETÉLT SZÁZADOK

Korunk előadásán elpuffannak
Hígult elméjű éjféli dumák
Ívlámpák közt széplányok rostokolnak
És stricik oldalognak lassan tovább.

Ám ha jó a reggel - mondd! mi változik?
A ringyó idő mint ócska bazár
Meggyőz a semmiről és manipulál.
A nincstelen sok pénzről álmodik
De tegnapi szemétben vajh' mit talál?

A szív kódját kopogja tanult kezem
Már nem őrzöm féltékeny titkomat
A Jó s a teremtés cinkosa lettem
Ki harcra hív élőt és holtakat.

Földünk cirkuszporondján puffogatnak
Értelmetlen körülmélet szavakat
És mindent megront befon a nagy semmi
Az elme poklát mégse látja senki.

Eláraszt a tengernyi rosszakarát
És terror nyomul a hidak alatt
A szívek kódját tördeli a nincsen
Hétfátyol táncot jár a gyilkos ember.

TANÍTÁSOK

Megszegem a Törvényt:
Jó szóért szívességért
Nem kérek hála éneket –
Szavam feltárja titkomat:
Árnyék nem szülhet életet –
Vákum szél támad
És űri éj kínál új társat
Az óperenciák fiának –

Ha nincs rajtad szíved öltözéke?
Pümkösd reggelén – ne engedd!
Alacsonyítson hamis képzelet!
Az ember hiába tűr szenved?
Ha élvezete burka védi
Nem tisztul meg –
Gyermek – ha játszik és nevet
Máskor csupa lelkes képzelet
(Mikor - melyik?)
Ez Jó vagy rosszabb szellemed.

Vagyok aki vagyok
S nem mondom hogy hallgassatok
Mert a szeretet élni hagyott –
Meggyógyított az Isten!
Áldott legyen a szerelem
Mit tőle tanulhat az ember.

Mindannyian költőnek születünk
De néhány év és érzéseinkről már
Csak orvosként ügyvédként
Gyónhatunk motyogva tétován
Milyen kár – elmerült a gyermekvilág
Elszállt a volt idő felettünk –
Ez ám a józanító ébredés –
Már ellenünk vall minden tettünk!

Köröttünk még tombol a nyár
De holnap télre ébredünk
S rezzenő szívünkből végleg
Tovaszáll tiszta énekünk.

JÖVŐNK REMÉNYE

Gyermek!
Ugye ha újra születnél?
Te akkor se más korba
Csak ebbe a bamba mostanba –
Melyben mindent elveszíthetünk
És jó ha megmarad a csupasz életünk.

MACHIARELLI ISKOLÁJA

ésszerű és fa -
póker arccal hosszasan
komolyan dicsérij!

vagy csak nevetve
szidalmaz bátran - bölcsen
pokolra szántan!

mp

ÁLDOMÁS

Édes Asszonyom,
Drága Uram,
Bortestvéreim –
Szürettől szüretig
Álljon ácsolt asztalokon,
Pintes üveg színig rubinttal!

Süvegelő kéz simogassa poharát!
(És ne csak asszonyok formás farát)
Míg hallgatod vendéged enyelgő szavát,
Barátsággal, jó borral köszöntsenek Téged,
Megenyhült ajkú, szomjas vendégek –
Dicsérik pincéd illatos borát,
Növelje házad jó híret minden áldomás,
Ékes, igaz, emberi hang – szép szokás
Kísérjen el egy hosszú életen át!

SZISZ' EMLÉKÉRE

dübörög a változás
minden jó mi gondolatot ébreszt
akkor hát – hadd fájjon az igazság!
Garabonciás! mondjunk el
hamar érte egy imát!
(mielőtt a szó elolvad mint a hó)
de ne a voltért
ünnepeljük a tegnapi változást
nem kell mit a feledés
már kétszer is átszítált!
hanem mi itt dadog dobol
fáj az ajtó mögött valahol –
az mégsem a makacs pokol –
csak a kiskakas kukorékol harmadszor

okos szemében száz új dolog
a küszöb felett rád nevet
beszól jövőd az ablakon
öledbe ejtve a holnapot
harmatos harmadnapon

ásó-kapa nagyharang – mondja
ismeretlen ismerősöm – neki nincs gondja
állok ünnep-arccal hideglelősen
kagylós éj tűnik tova
hova fut sietősen ismerősöm – ki tudja?

pokol-harang üt őszülő fejemre
az évek négynegyedében: tél nyár
tavasz és a gazdag ősz is jön már
fiak négyszelű kottáira zenél a szenvedély
nem rég csókba-tört asszonyszeszély
harapta még ajakamat éjeken át
és most fiam áll előttem dalra fakadva
torkomat szorítják holt énekek
mindig van közöttünk egy
kinek pénz hatalom üzlet
másnak a tövises sorsa – egyre megy

lúktetéstől teli érkupát ürítek
szívem olvas a sötét jajvetésben
vak ábránd a céltalan remény
tipródva járok a barna víz színén
nem tagadom meg vádló szemetek
nem tagadom a szivárvány könnyeket
némán állok anyám sírja mellett
élete kudarc – a sors fintora –
hiába szenvedtem volna?

akárhány sorsa-zúzott költőember
igéit veszve
hever a porban haldokolva

szívem olvas a véres jajvetésben
könnyezve járok a vízen lázadozva
torkom szorítják holt énekek
a talp alatti csendben felzokognak
kárpótolatlan sorstörött életek

magára hagyott halvaszületett remények
az utolsó forradalom után –
hamis szelek jártak ott a téli vár fokán
ki hallgatta mit beszélnek?
már üresek a ketrecek cellák barakkok
egy sem volt igaz ki hangosan szólhatott
áruló mind kit idegen érdekek vezetnek –

ivoire-szín szemű szellemek
iszamós emlék-hullámverésben
tajtéktúró fövényen temetnek –
az ollóvágott nád alatti csendben a rák
fénytől reménytől magtalan magának rág

zúzós kagyló éj süvít
fából rótt ladikok felett
vízlepte halotti földeken ürmös és jaj!
káka hínár békalencse – ingovány
a szerencse ahol mindig közel a baj
a mocsarak alján elkésett finánc a nyár
örömtelen megrontott életekre megfájt
hervadt tiszavirág évek
számtalan sokasága vár –

*körülvesz az árva árva-árva
napraforgók sárga szomorúsága
de ha jön a változás
majd kitakar a sás
és a sárból
az ifjúi lobogás talpra ránt*

JEANNE D'ARC

(a máglyán)

égett az Ég
és elsápadt a Nap feletted
amikor elhagyottan
kértél egy keresztet –
Jézus keresztjét meg nem kaphattad
lángok öleltek...sziszegtek...faltak...
örök jelkép a szívszorító áldozat:
zsarátnoka az égre csap –
elfordult napod a korcs király
mikor lángok közt elmondtad
utolsó imád

megégettek Jeanne d'Arc
csapdába csalt a harc
a holokauszt áldozat –
életed íve megszakadt
de nem volt szívedben harag –
orleáni hős neved fehér maradt

VISSZA A JÖVŐBE

rekurzió
ez a feladat
nem kis falat
kifogtam egy aranyhalat
pedzi a horgot
vízben már a zsineg
inog a botom –
behunyt szemmel
mindezt csak elképzeltem

HÉRON KÉPLETE

*Héron képtelen
unalomra, üzletre,
nüánsz-lesésre.*

PÁL UTCAI FIÚK

Az utolsó golyóig,
fülesgombig,
mindhalálíg kitartani!

LITERATÚRA

Felvág, mint a kés –
kinek sok lett a kevés,
mert volt lektora.

ÖNPUSZTÍTÓ

reménytelen jelen korban
száll a ritmus jambusokban
és mert most sincs minden rendben
szövetséget köt rossz kedvem
egy-egy marék vadkenderrel

leszáll a köd és hömpölyög
már valék csöndben mint a rög

EVOLÚCIÓ

agyas észállat
barba neurózisa:
börtön szolgálat

ORÁKULUM

aki nem számol
hatalma fogsorával
napként világol –

NUMBER ONE

a világon minden ellopható
- csak Jézus keresztje
volt unikum -
szólt a templomrabló

HAPPENING

egy ötlet illó
ionjait a jégen
elfakutyázták

MÓZES

Kiválasztottként
némán születtem – Isten:
harc és...dadogás

SZERETETTEL

Adhat-e többet az élet?
ha éretten az elmúlásra
a rendelt idő betelt?
Nincs ítélet és nincs Bíró sem
nincs megbocsátás
és nincsen kegyelem –
ember volt – amíg lehetett
Szenvedett Jézusként – és szeretett

2001. JAN. 1.

halk zene száll
hajnali magányban most már
örökös árvaságban
alvajárok tétován
ábrándokkal dajkaságban
iszapban gyökerezve lábam
(bevallom tegnap még vízen jártam)
a virtuális világ kapujában

A FOLT

Ollóért kiált:
nem szabadulhatsz tőle
míg tudod: ott volt

ISTEN: IRGALOM-TENGER

a felszín csillogása
feledteti a Vég mélység iszonyatát

LOVAK A NAPLEMENTÉBEN

nincsen karám...zabla és szár...
nyerítés száll a szélben...
ez a szabadság...ismerős
mint a szívdobogás

HOLTPONT

mint aki megérkezett
pedig el sem indult –
körötte szétdúlt
élete tombolt –

A JÁKI JEL

- hierosolyma -

a déli hajóban
magasodik a Mária oltár –
az északi falon harcol
Szent Györggyel a Sárkány –
s ott legelöl – szemben
a képen Nimród király
ősi szkíta magyar hittől
ünnepi misét celebrál –
mögötte a Körösisten
magához hívja seregét
s felette az Égen
kivirágzik a nevetés –
megújítva szeretettel
az ünnep teremtés
szép pálosz örömét –

LIBIKÓKA

Válassz!

Mi legyen földön égen?

Ez az ezredforduló első éve

a szerencse szízi vetése:

legyen a kezdet vége?

vagy a vég kezdete?

Vagy *vágy válasz a vég kezdetére?*

(mindegy – a lét: így is úgy is)

az élet cselvetése – ám mégis

nálad a döntés fele

vagy tán azt hiszed

a fátumnak van ellenszere?

Nem lehet más e stigma

csak a szerencse

aranyhídja

amit mindenki keres

ám hogy ki leli meg:

ki lesz a szerencse fia?

Örök paradigma (a mi lett ha volna)

mindenki tudja: nem titok a Biblia –

fiaszó kódja 5760 éves kataklizma

de oly lényegtelen már

egy pillanat múlva

az érintettnek a JEL

mi sorsokat tör és feledtet el?

HOMO PROMÉTHEUSZ

hiába lázad –

aki él: sorsüldözött

ember-teremtmeny

SZERELMI ÁLMOK

magonc vagyok
elbotlom egy hajsza! tövében
vagyölő tekinteted keresztüzében
elégek megfagyok

rajongj értem!
a homályban szerelem ragyog
eszelős vagyunk egén
szertelen szeretnek a csillagok

A KEGYELEM IDEJE

szeretem a Költő elképzelte
felelőtlen időt
a tiszta csöndet
ahol a semmi rabja
szabja meg a rendet
ezek Kedvesem
hirtelen ajándék versek –
megszólal a lélek
dallama fénye
ritmusa zenéje
az újjászületés
többi reménye
miért hiányozna nektek?
a játékos sorok
néha különös utakon megérnek
ahogy a must csorog
csak Isten tudja előre hogy lőre
vagy tüzes bor lesz-e belőle?

ÜZENET

mióta nézlek
vak szemek késén élek:
kopogj valamit!

PANORÁMA

ki lehet méltó rá?
nyár a mólónál –

vízpára...embergyűrű...vállpánt
szemben a lány
mily gyönyörű látvány?
egyre szebb lesz minden nappal
harcolni...hatni...elbukni kész
karjában remeg az ölelés
majdnem pucéran áll ez a teremtés
de mint a szűzi rózsaujjú hajnal
oly igéző az egész –

A KÖLTŐ

mondják – ő a hős jobbik énje
erőtlen mint az emlékezés
de őrzi őt néhány szállóigéje
így jutalmazza az öröklét
ha sorsába fonja népe életét

mp

HAIKÁK

az élet csupán
szerelmek csodás sora:
föl az oromra

az élet talány –
két nem kedves játéka:
együtt a csúcsra

az élet mintha
szeszélyes nők bolondos
színháza volna?

az élet torna:
nők veszélytől hemzsegő
oroszlántorka

az élet bú-jaj
csupa kétely – halállal
és feleséggel –

az élet nyűg-baj
csupa módszer – játékkal
tedd – ez az óvszer

az élet: élet –
nyűg és kényszer: tedd jóvá
Te élj csak ésszel!

A GROTESZK

a jó kifejezhetetlen
lényegére tapint

BÖLCSESSÉG

megérteni azt
mit elfogadni soha
soha nem lehet

ONLINE

alkonyodott
szemben a napnyugta
a Gemenci erdő tudta
az a valaki egy etruszk turista –
egy *félénk félszeg észlénny* –
nyugtalan kezében zizeg a nyugta
most tör fel onlájnnéurózisa

SZINOPSZIS

kis és nagydolgok:
ez az élet keserve:
szerves zárjegye

SZÖSSZENET

érted az időt
nyomaszt nagyszerűséged
mozdulatlan vágysz

NOMEN EST OMEN

FORRADALMI SZLOGEN

nevezd csak nevén
s a névtelen sokaság
magán vág eret

SZEX HAIKU

szeretkezésünk
két vágyott félrelépés
akart aggálya

A SLEMIL

időnként újra
teremti csaló múltja
piti szerepét

KIÜZETÉS: ŐK KETTEN

aztán azt mondta:
kár belétek az Isten
kerge az ember

ELSŐ EMLÉK

nem emlékszem rá
hogyan születtem újjá –
volt víz, nád, vér, sár

SZÍNHÁZ

szív, ármány, habcsók –
csodaváró, színbádi,
ajándék órák –

GARDEN PARTY

együtt van Gil-Gál
és vaktölténnyel tüzel
Übü a király –

IDILL

együtt napozik
Jeruzsálem kövein
zsidó s beduin

KÉKHARISNYA

a fiaskó már
görcsöt köt a göcsörtös
hím vesszejére

SZERELEM

kis benyomások:
örök Platóni játék
a szúzi szeren

INTERMEZZO

Napkapuk nyílnak
szünetel a gondolat:
szól a telefon...

INCESZTUS

Az agyába nyúlt:
vegyétek és tegyétek:
ez az én vesztem!

ÉLETKÉP

Az élet? – minden:
Anarchikus véletlen –
Torzó-töredék

ÚJSÁGHÍR

Szókratész próba –
artikulált utálat
alapvetése

MAGÁNAKVALÓ

be vagy zárva
önmagadba
lámpásod vak
hiába ég a lángja
ablakodban –

AJÁNLÁS

ugye tudod, mi az igazság?
ha húsába vág, hallgat –
nem akar tudni róla a világ!

ÁDÁM-ÉVA

az első minta:
pár gyanánt, mintha az Ég
adósa volna?

ÁLMOK TETOVÁLTJA

a buja múltban
az unikornis érosz
szarvára szűz várt

álmom regény hol
sármos rokokó grotta
irul pirulva

MEGVILÁGOSODÁS

(grafitti)

Ébredj! Rád süt a Nap –
Érezz hálát – ne bámulj a falra!
Csak fogd az Isten lábát!
Meglásd – megbocsát egy jó szavadra.

„N” VÁROSBÓL

a totyogó tojók tollas boában
kukacot keresni indultak
a nudista bálba
csicsereg a fák közt a bús őszi szél
a *Senki* lenne boldogabb
ha látnád? Te is csak nevetnél!

SZÓKRATÉSZ SZINDRÓMA

elmentem
megvizsgáltam szívetek
de nem találtam benne bölcsességeket
és most méregpoharamban bürök
itt ülök – közel a menny dörög –
halljátok Athéniek?
utánam egy daimón lesz örökségeitek

AZÉRT

Ádám – Éva

valami jóban mégis megtalálta
a múlt repedt le róla mint a bőr
valaki látta nagy sokára
azt mondták...Éva: tiszta nő...
rajtam ül a világ átka
nehéz vagyok most mint a kő
vagyok tanú...szigor...
száz nemzet Ádám-Ábrahámja
s talán még életünk is menthető?

MENNYDÖRGÉS

a sorsteremtés
magára ébredése –
Aladdin násza

AFFINITÁS

fiatalnak az ÉLET
vénnék az enyészet nyújt kezét
(marasztal és nem ereszt)

PASZTORÁCIÓ

Ama szelíden legelésző nyáj?
Csorda
ha nem jár mögötte a gazda csorba botja?
Tegnap felhergelve
rohant szinte eszét vesztve
fel a hegyre –
Félelem vagy düh kergette?
Eh mindegy! – pásztor és kutya nélkül
csak csorda vagy horda a nyáj –
esze? nem csoda ha bajra jár!

ARANY ARÁNPÁR

Egymásért vagyunk mi
ketten: Két Én: Egy Pár
parány viharok

VÉGSŐ AXIÓMA

egyedül az élet terhét
nem adjuk szívesen

A KRIPLI

bár nagyon szeret:
senkivel nem fog kezét –
lenyúl...sört nyel...ám
ritkán éri be ennyivel

MILLENNIUM

csak a templomok
őrzik szentélyek mélyén
a Hit gyökerét –

csak a templomok
szövik századok éjén
lelkünk szövetét –

TELOMEREK

féken tartott rák –
ő az aki ajándékot ad:
megajándékoz az idővel –
ő az
aki halhatatlan életerővel
szabályozza az idő kerekét –
csodája a teremtésnek
adhat-e többet halandó
az emberiségnek?

ÖNISMERET

ha azt súgja lelked:
NE TEDD!
kezdj el gyanakodni
azon-nyomban meg kell tenned

valamit mindig elfelejtünk
valami törik ha botlik eszünk
nem hasadhat cserép lelkünk
nincs hová egy lyukas centünk

DÉL

a tenger fürdik
fövenyén három kába jövevény
lubickol egymagában
cseppjeit felszívja a Nap
Héphaisztosz sánta –
szemet szúr árvasága
lába homokba tűr hínár hull homlokába
előre köpdös majd vízbe fúl
popsiját csipkedik a darazsak
szemérmét cirógatják
magnetizált nimpha szembogarak

ÁTOK FÖLDJÉN

vaksötétben él –
miért érdekelné őt
gyanú árnyéka?

ÜNNEP

Fehéregyháza az ősi Hit tűzében égett el

a várban ünnep van
a Nap már magasan jár
mindenki lóra pattan
feszes kézben a kantár
nyerít a ló szól a fanfár
mindenki vár –

sápad a pap és a nap
mert mire megjön Jézus
lángokban áll az oltár
ám most már (ima alatt)
senki nem mozdulhat

MEGISMERHETED

micsoda barát?
rakja a gyűlölet parazsát –
részvétlen nézi
pusztulásunk sorát

sem ünnepelni
sem szenvedni
nem akar velünk
elárul – eleszi kenyerünk

BÖRTÖN PSZICHOLÓGIA

csatornák fia
nem volt otthona
nyugodtan hivatkozhat
a tudatalattira

MAGYAR HOLOKAUSZT

1849–1919–1956

Omló testek alá hullnak
szemek fényén nap cikázik
fosztogatnak mohó ujjak
puskacsőből vér virágzik

Virágillat orgonája
ömlik el a délutánra
ájult eső karikája
mossa arcát mindhiába

Ím a halott kiterítve –
vége! többé nem beszélhet
hideg költözik a tájra
költögetik ám hiába

Isten áldjon Jóbarátom!
sötét gyász lebeg a fákon
itt fekszik mind kiterítve
az aradi tizenhárom

Kardlappal ver a diktatúra
nem csillapul a bosszú szomja
Magyar Isten ne hagyj magunkra!
hogy ne jussunk mind Habsburg zsoldra!

Omló testek alábuknak
szemek mélyén jaj csírázik
születnek hősök és halottak
a koponyákból fű virágzik

Isten veled Jóbarátom!
néma gyász lebeg a tájon
itt fekszik a temetetlen
ezeréves magyar álom

Trianonnal ver Európa
nem csillapul a bosszú szomja
Magyar Isten ne hagyj magunkra
hogy ne keljünk mind vándorútra!

Isten veled Jóbarátom!
sötét gyász ül a határon
itt zokog a milliányi
Trianoni 48/56-os Tizenhárom...

FÉNY A SZEMEDBEN

Nem elég csak a dal. A szívemben
Nem elég lobogó ez a Nyár.
Nem a Nap heve szítja a kedvem,
Ha az álmaim asszonya vár.

Nem elég ez a dal a szívemben –
Nem elég ragyogó ez a Fény –
Vágy dübörög, száguld ereimben
S merevíti fölém delejét.

Ma a vér szava zúg a fülemben,
Csak azé ez a dal igazán –
Gyere már, gyere ülj az ölemben!
Ne habozz! Tovaszáll a varázs.

Gyere, járd el a nap tüzes táncát!
De siess, amíg olvad a lánc,
Már didereg szívemben az izzás –
Csupa láz – elemészti magát!

Amíg szól ez a dal – a szívemben
Nem elég csak a nyár, a parázs –
Varázs is kell, meg fény a szemedben –
Csupa csók ez a nászutazás!

KÍGYÓMARÁS

Már alig érzem...
rámtelepszik közöny...gáncs
gúny és kacagás

GLOBALIZÁCIÓ

(J.F. emlékének)

Micsoda kísérlet?
Mintha mindegy volna:
Ki árulja a tejet?
Az országot és a mérget?

SÓHAJ

Kimúlt hangulataid terhét
miért cipelnéd?
Nevető szemmel
ne tört szívvel búsulj!
Kelj derűsen: veled az Ég
neveld felesleges dolgok vemhét
(77)
nap-nap után

HIT

Melkiczedek

Csak templomok őrzik
szentélyek mélyén a holnapot –
Csak szentlélek óvja
századok éjén a hű papot –

ÁLMOK KÖZÖTT

Szabad vagyok – álmok között is földön járó, szelíd szívű és megbocsátó, de megátkozom a hamis papot, aki szívetekbe döf egy ártó gondolatot!

Legyen Isten sarka alatt, hetedíziglen, az álnok – aki elvesz Tőletek egy álmot!

Kicsit sem szégyenlem, vagyok elkötelezett szeretetben: fiatok, testvéretek, apátok, mint Józsefnek Jákob –

Vagyok csak kisemmizett vándor, akit az út porából a szerencse felemel – akit az élet trónusáról népével néha letaszít a történelem.

Elmondom, ha az idő-malom csikorog,
és fáj feltörni majd megőrölni az életmagot –
elmondom, ami lehetett volna és kérem az Istent
óvja, szentelje meg múltatok – adjon r e m é n y t –
hazát teremő holnapot.

EMLÉKKŐ

Torzó költészet
Rejtélyes töredéke:
Botrány vagy ünnep!

*(„Rég elhagyott égi útra leltek
Pilis erdejében fehér csuhás lelkek”)*

AZ ÚR ÍTÉLŐSZÉKE ELŐTT

Miskolc, 1959. december, VII. Előadóterem
(Meghallgatási jegyzőkönyv I.)

1./ kérdés: Mit hoz fel mentségére?

Válasz: „szerencsés flótás” vagyok Uram.

Ma már biztosan tudom,
milyen szerencsés vagyok,
persze, hogy elkerültem, ahogy elmerültem,
nem nagy érdem, csokornyakkendőben
átúszni egy folyót –
de hát nem keresztben mentem –
(amikor bajba kerültem?)
sem színjőzanon, sem részegen fel nem foghatom,
Mikulás este mit kerestem én, azon az úton?
És nem is széllal, sósvizekkel szemben –
csak voltam, mint egy folyó,
mint bárki, békés utazó – nincs rá jobb szó –
nem kereszteltelek, nem szóltam neked,
csak folytam, amint mondtad,
a medredben Uram – a Te medredben,
és fel sem néztem és nem ütköztem –
(kiváltképpen decemberben)
azon a vízen nem járt akkor senki,
(ki mert volna szembenézni?)
nem jött akkor Jézus – a NÁZÁRETI,
nem jött, így rendezted ennyi –
a bajt én nem kerestem
másoknak és magamnak sem –
nem bántottam atkát, batkát,
(ahogy a balhész/baltás nomád mondja: ija-fiját)
nem morzsoltam sziklát, mint a tenger,
még csak nem is martam,
(neked megvallom bizalmasan)
most folyóként mondom –
édesvíz koromban legfeljebb, ha nyaltam –

elkerült a véletlen karambol,
én soha, akkor? Ott se lehettem –
nem ért a nevem – hiszen kimondtad:
se ÁLDOZAT, se gyilkos vagy ÁRULÓ
ne legyek, én NEM LE-HE-TEK!
Minden szavadat tudom,
amit ott füttyögtél a habokon a hátamon –

Apropó?
A szittyósban az emberek,
még mindig arról beszélnek,
hogymeg teszel értük csodát,
hogymeg azok a listák elvesszenek –

Kétséget teremtőm – látod ? – követtelek,
még most is azt mondod: „légy fegyelmezett?”

BUDAÖRS, 1968. KAT.B.V.

(Olimpia kontra – Cseh bevonulás)
Meghallgatási Jegyzőkönyv II.

2./ kérdés: És mit hoz fel mentségére?
Válasz: Kint vagyok a vízből Uram.

Még a semmi is csekélyebb,
a folyó is mélyebb, ha nem méred?
de miért nem érted, hogy ez már az enyészet?
Uram! Miért nem érted Te ezt az egészet?
Nem, így nem jó:
nem a folyó a fojtogató folyosó –
nem is hordaléka –
csak egy porszem voltam a fősodorban,
húzó kanyarokban igyekeztem partra,
kabinomban – egy vízcseppgömbben –
utaztam, kapaszkodtam,

testközelben a rohanó árral,
elragadtatott áradásban,
nem segített más, csak a sodrás,
a kohézió és néha egy villanás,
a Ginger szaltó és a dobott orsó,
légnemű közegben – mint levegőégben
a gravitáció –
erők játéka, játékszere voltam 68-ban,
de partközelben mindenben elakadtam,
csak hogy fékezzem futásom,
ezt súgta ősi ösztönöm és lelki barátom:
József és Jászón
(lásd Argonauták és Próféták)
így történt, hogy csekélységem,
súlytalanul lebegett egy hosszú kanyarulat
lágú, pocsolyás vizében – ahol kezdődött a lép –
lent böfögött az iszap és a holtág
barna vize felett kimerülten,
kétségek között hevertem
és körülvett a förtelmes mocsár –
(lásd: rácsok a fogház mázolt ablakán)

A világ,
egy fűszál pici éle
lett új életem minden reménye,
(aranyhalat fogdostam a medencék vizébe')
Jaj! Az iszap el ne érjen,
vagy egy állat rút pofája el ne nyeljen –
borzongott parány lelkem –
és eszméletlen vártam a sittes csodát,
amíg lábán vitt el megmentőm,
egy, pettyes hátú katicabogár.

3. kérdés: Van-e mentséged fiam?
Válasz: Őszinte vallomásom, Uram.

Látod Uram?
Itt állok előtted szűzi patyolatban –

nem piszkáltam magam,
undok hangyaszorgalommal –
nem untatlak most sem,
ha juttatsz nekem egyszer,
fontos feladatot – mondd meg kérlek nyomban!
Játék az nekem, ha másolok
programot, köbezárt lábnyomot,
ha akarod? – rácsok mögött kövön hálók,
vagy gőzben állva körbe járok,
részegen a Bermudákon –
Ám, ha itt vagy velem és a kezed nem enged el?
játék az életem...ugye kapiskálsz?

(a kihallgatás váratlan fordulattal véget ér)

Fiam! Rabnak, túl eleven vagy!

Uram néked szolgál a világ!

*Éles a nyelved és büszke a lelked, bűnbánat, alázat
sincs a szívedben: még ez a legkevesebb, amit
elmondhatok rólad!*

Téged követtelek Uram!

Mit tehettek érted?

Ha lehetne egy jó hivatalt?
vagy add a szabadulást!

*Amit kérsz, lehetetlen vágy! De magánosítom a
mennyt, Tiéd a mennyország...akarod?*

Uram! Hogy gondolsz?

*Hát adjátok csak néki, ha kéri és szóljatok Jézusnak
mielőbb, vegye kézbe a dolgot!*

Köszönöm jószágod Uram.

Szent-Péter: csak várd ki a végét,
Bölcs Öregünk tudja, mit csinál!

HOLDTÖLTE

Igen, minden nap írok egy verset – legalább egy strófát – írok és nem sírok, hogy meg sem jelenhetek.

Titusszal mondom – van rá jó okom, hogy elégedett legyek.

Egyetlen napot el nem vesztegetek – bár nem hajt szenvedély, indulat, mégse' szeszély vagy akarat vezeti tollamat, nem közönséges becsvágy tüze tüzel és gyújt alám, nem ám! Nem titok, különös társaság csábít el – nem más!

Lám, az ösztönöm jó úton jár – ahogy mondja a sváb: minden napra egy tojás – a népi bölcsesség slágere, a „strófa tojás-tégla kvádere: későbbi jó dolgok javára lesz”. Íme, eszméim szimbóluma – a szignál, új irány, új kezdetek fundamentuma: téglára rakok újabb téglát, így építek „kristálypalotát”.

Mi dönti el lesz-e fény ma? Jön-e vendég a „kék szalonba”? Mert a házirendben nincs szabály, a vendégnép csak ki-be jár és törli a kristályt – van aki jön, int és megy tovább, ám a régi ismerősök itt maradnak – amíg tetszik – ismerik a régi szokást: mesével fizetnek rá adást, ha a vendég népség tapsra vár.

Ám, vannak meghitt alkonyok, amikor kétes fantomok árnya lebeg a víz felett – csend öleli a fák derekát –

köd lopakodik a bokrok között, mindent beföd, megroppan egy ág – hullámszik a csillagos ég.

Feltűnik a Göncöl szekér, megkötözött fátyol-szalagokkal, sarkában a táncoló Holddal – a Tejúton hulló csillagokkal játszik a mámoros éj.

Messze még a hajnal – ma hold-asszonyos napforduló van – a palota gyémánt traverzén megolvadt holdfény ezüstje csorog.

Az oszlopok veretén bűgő opálüveg korongok, orgona-koronák ragyognak – fent az árnyék nélküli teli Holdnak felesel a szikrázó ég.

Ki lesz ma a vendég?

Kit hoz közénk ma az emlék?

Egyre telik a fény – a palota tetején, az üveg teraszon kéklő szivárványt szór a kristály-törte éj – szárnyak suhognak, csillog a levegő, fénytéglák zuhannak, oszlopok omlanak, csillagport sodor a szél az ózon óceán felé!

Hajlik, hajlik,
görbül már a tér,
ráncok gyűrődnek köldökén,
szakadó szalagok, fénykévék bomlanak, fordul
a határtalan gyémánt tengelyén.

Izzik a Dél-keresztje: közelít felénk, jön már
küllős szekerén –
vágat az idő végtelen tengerén – a FÉNY
hercege.

Felfénylik tekintete, árad jóindulata, kilép elénk
– megérint keze,
gazdag jutalmat adva, lábamhoz lehullik két
talentuma.

Szívembe béke költözik,
érezem, amint elporlad: életem salakja.

NINCS ANNÁL SZOMORÚBB

Nincs annál szomorúbb
mikor társtalan lelked a gyász betakarja
ha bársonyos éjben vagy fájdalom rabja –
ha álmodat űzi a torz nyomorúság
már félelem koldul az életedért
és a gyermeked ajkáról szájalomért.

A szájalom szól szava aggodalomnak –
elhagy a remény csak a jaj marad társad –
eltorzul a lélek nyomában a szégyen
ha szájalomért esedeznek a bátrak:
nincs annál szomorúbb
ha az emberi szellem a porba le hull.

A RONTÁS VIRÁGAI

I. TÉTEL: VERŐCZE, DARUVÁR

ellenséges napverte szikkadt tájon
veszély bugyog kopár hegyek ölében
ágyú dörög a túli láthatáron

csendes utcákon parkok hűvösében
gondtalan lelkes gyermek indiánok
lopódnak árnyas fügefák tövében

most összecsapnak vérző delavárok
rettenthetetlen sziú harcosokkal –
örök vadászmezőre hív az álom

füstös szemében pontos célkereszttel
mozgó célok közt lustán válogatva
kényelmes kézzel – szinte élvezettel

kegyetlen múltba révült kábulatban
arcára illő partizán mosollyal
tűzet nyit hosszú gyilkos sorozattal –

II. TÉTEL: VUKOVÁR

dühöngő ráspolyom sikolt
s harapja börtönöm falát
szívembe szúr a fájdalom –
fülemben aknarobbanás

a nagy folyam zokogva bőg
fiának új gyalázatát
siratja és partjára dőlt
kiégett Valkó városát

új Karthágók születnek itt –
új ezeréves gyűlölet
s a gyáva gyilkos lám megint
népének büszke bűne lett

rejtekhelyekről névtelen
halált véletlen osztanak
elpusztul mind a védtelen
a tűzvirágos ég alatt

tombol a törzsi áldozat
gyermekek kelnek útra itt
kegyetlen Partizánia
elűznek hűtlen útjaid

III. TÉTEL: SZARAJEVÓ

ellenségek között napverte tájon
fogoly a város – túl a láthatáron –
csendes utcákon házfalak tövében
veszély bugyog kopár hegyek ölében

ifjú harcos szemében szátkereszttel
kényelmesen – most szinte élvezettel
hever ajkára csordult lágy mosollyal
fogoly a múltba fordult kábulatban

gyermek – hisz' múltba tévedt áhítattal
emlékek közt lustán válogathat –
az apja int felé szelíd mosollyal
mutatva lent az usztasa fogolyra

oly kedves emlék álmodó szívében
csendes utcákon parkok hűvösében
lopódnak lelkes gyermek indiánok
hős harcosok: sziúk delavárok

ott ellenséges harcosok húzódnak
vak ablakok mögé árnyak fonódnak
lopakodik a nap a vér színével
veszély lobog a táj vörös szemében

most összecsapnak sziúk delavárok
rettenthetetlen hírű indiánok
vad csatakiáltás szakít a csendbe
repít a szél örök vadászmezőkre

KATARZIS:

égő szívében kettős gyászkerettel
lustán mozgó-célokra élvezettel
arcára feszült partizán mosollyal –
tűzet nyit hosszú gyilkos sorozattal

mindent leront a kővilág dühében
a robbanások szilánkok tűzével
gránátok aknák hullanak terekre
vén házsorokra ó-török-mecsetre

alélt harcos hever égő pokolban
lebeg a forró fényes kábulatban
szikrázó villanás csapott szemébe
szinte mit se lát és hull a vére

lehet – örök sötét lesz hű szerelme
már hívja álom könnyező szemében
szólítja apja „partizán mosollyal”:
„szállj kisfiam velem álomhajómra!”

MONDÓKA

sose mondd hogy soha –
sose mondd hogy vége!
Sose mondd: „Te hülye”
szép de szebb a Béke!

Akár esik akár fúj
akár régi akár új
az igazság elgurul

tessék tessék! Ki leli meg?
(a kiskakas csipkedje meg!)

SZTRÁJK

Körös-körül sok elszánt néma száj –
Sikoly feszül – csak égi jelre vár

A fájó égben kondul egy harang
S a baljós csendben robban a harag –

Jaj! Fényes Nap takard el arcodat!
A végzet szedi véres sarcodat.

PEZSGŐ

Eloszlik lágyan, könnyű buborék,
gördülve útra kel, pezseg –
bomolva oszlik száz alakra –
ne várj soká, gurítsd garatra!

BORDAL

A tűzzel játszani, jaj nem szabad!
Véred tüzes lesz s benned dal fakad,
Szemedben könnyelmű fények játszanak:
Vigyázz magadra, elmondod álmodat!

KELETI BÖLCSESSÉG

A jó Mao-Lao-Ce-Jang
Szól hozzád – „Kisz Ti Hand!”
Oly tiszta Kiskegyed
Kacsója mint a hab –
Kegyed erénye mint a Nap
Ám csók se rá hogy el ne hagyd!

SZABAD ASSZOCIÁCIÓ

Ez a világ a tied
de inkább biztos ritmusod
a vonatod
egyre visz tovább – tovább a síneken
a tájakon tereken szavakon át
és ha lehunyod a szemedet –
miért?
csak hogy érezd suttogásom!
Hogyan?
Hidd el! – lehet –
ugyanazok a képek helyek
melyek végig kísérnek – áradások –
Kérded? mi ez a vontatás?
Kettőzött látomás? vagy bombarács?

A titok az ELMOZDULÁS –
Csodálatos! De hát miért nem mutatod
meg a titkot? – Kedves Mester!
E haladáshoz mennyi kínlódás
és tehetség kell?
Mondd el kedves Mester! Bagatell?
vagy ez minden? vers a szövőszéken?

Utószó: Csak hogy tudd a titkot gyermek
elárulom neked: akkor legérdekesebb
ha dupla a csavar
és több bekezdésű a menet.

A TŰZVIRÁGOS ÉG ALATT

Gránátmarta halódó tölgyesek
kőpatakok mentén szakadoznak a hegyek
füst szalagozza megint Európa egét!
Elhíresült vad Jugoszlávia
eszélős szívvel hajtja háborús szekerét:
védtelen falvakra asszonyokra
szabadítja szutykát...gyalázat dühét!
Nem emberi hangon üvölt a harag
nem szól már dal – nem szól a harang

*(nincs hajlék –
ott az otthon csak omladék –
csak a táborok –
menekültek menekülnek –
csak a puszta lét –
a pusztulás tengerén – tajték
magvetése – örök emlék:
fájdalom! Gyalázat! Iszonyat!)*

Tudja az ember – hisz' ismeri jól
az égre csapó ősi orgiát –
a bennünk élő vörös tűzmanót:
a féktelen ösztön vad rohamát –
Tudja az ember mi a vérapó:
tudja – tűzlavinája nem az utolsó már
bár elpusztítja a gyújtogatót
s végül elemészti magát –
Vukovár Eszék és Szarajevó!
Emlék marad szomorú mementó!
De addig? Ki tudja hol a határ?
Az eszelős még letarolja egy éjszakán
a játszótereket még erőszakot tesz –
még arat szívében a halál
de ha meghal a tiltott szeretet?
Mire tanítod gyermeked? Partizán?

Lám a szomszédos nemzetek –
körbe állják a szörnyű arénát
bénultan nézik a halál táncát
bámulja mind tegnapi
mai holnapi önmagát
szegény emberek –
lassan-lassan pusztulásuk
az emberiség bűne lesz

Imádkozom értetek
szegény elűzött árva gyermekek
fohászom hozzátok száll –
irgalmatlan emberek
legyen vége –
a béke temetője csendre vár!

A KÍSÉRTÉS

(kendermagos szerelem)

Azt hiszem, ma megöl a Rontás – kacag
a hiéna-hold: táncol, eleped –
ugatása gyalázza az eget –
mohón lihegve szirén dalra fakad:
Fehérmájú andám ajkamba harap –
szívemig ér a nyirkos lehelet,
érzi szerelmem – szememre mered:
könnyesen a boldogságtól – elragad
Láz és kétségbeesés: Istenem!
Miért hagyta el feslett gyermeked?
Ezt nem teheted! – Istened? – nevet
Társnőm az éjben, csak néz, már nem kacag,
nász izzik csókra kelt ajakán és vad
vágy őrzi a zsákmányt szép keble alatt.

FELIRATKOZOM

feliratkozom én is
a későn jövők közé
ám hiszem mégis
időben jöttem én

tanúsíthatom
amit kívül láttatok
belül is az – és nem vigasz
bizony csak hamis volt – nem igaz!
Haladni kell a korral
Zé Té-től tanultam:
ne várj most dőréen áresést
miért is várnók ellazultan
az óriási átverést?

Meccs ez itt és nagy a tét
ezért is látok jó esélyt
hisz sáros pályán jók vagyunk
(nyerhettek most s mi veszthetünk
akár jövőt szimpátiát)
utólag persze kiderül
miként is vágták át
törvény szerint és törvénytelen
a jó népet s a kis hazát?

HAJLÉKONYAN ÉS LAZÁN

Ez csak úgy, jön-megy,
végtelen lazán,
ahogy fut a fonál, - spulniján.
Nem érti, de rátesz, mint egy régi Vátesz:
bedől és kanyarra vár.

Nem tudja a számár,
amire ráfogad, az már régen nincsen,
legalábbis, nincs szükség reá,
          egyáltalán,
nincs kíváncsi néző – közönség sem –
akkor meg minek az osztatlan siker?
A naív hevület? Kincsem!
          Ha nincsen ma szél?
A tét is alig több a semminél –
csak a bölcs szeret vitorlázni szellemén,
          kellék neki ez a szerep:
          amíg lehet – ez a keret,
          a kereszt-körülmény,
          hogyan nincs ma már költemény –
          de lehet ez még vers itt –
          (ez legyen a verdikt!)
Még lehet, hogy ihlet fertőz meg benneteket,
még van remény, hogy a színek –
a zöldek, kékek terepén az elevenek,
nem csak kínálják magukat – kellenek!

Uram – tudom – türelmed végtelen,
de nem érti a szerencsétlen,
pedig éjjel-nappal percegem:
még lehet – még van remény!
Hogy meghallom az időzített bombát,
ahogy ketyeg és elmondom nektek,
amíg lehet –
játszom az éjszaka dorombján,
hogyan a PÓTOK – az égi pajzskovácsok
a defektet kijavítsák,
hogyan az éjszakai pókok pótolják a pajzsot,
s a lyukakat az Ózon óceánon,
mert túlságos az ÉG!
          Hatalmasan KÉK és huzatos –
          de szél? Az vitorlázni nincsen!

A GULÁGON

(L.38.I.418.)

Szigorúan bizalmas!

(19.11.g.1945.

...Govrat Jozef fogoly (sergenant 10pd
pekarnaja rota) ma hajnalban meghalt
jeltelen sírba' eltemették

mellékelem az orvos jelentését...

p.k.

Az éjszaka végén
a lüktetés véredényén
megpirkadt a bíbor hajnal
szívárványok selyme csendje
szívárnyak szivárogtak
bolyhos tereken ereken át
vallatták: mindhiába szívatták –
és akkor – egy tűszúrás:
szívattak roham
vércsepp-gyöngy testvére rohan
izzó néma robbanás
az éj fekete szeletekre hull
de börtönéből
nem szabadul soha már –

minden mozdulatlan a Ljubljankán
jön-megy a futár
fogoly foglár feszülten vár
valaki zörög a zárkák ajtaján
jön-megy a futár
nem menekül senki soha már
mert fényre szivárogozik a mártír vére
könnyezve legördül
és lehull a Föld üszkös sebére
és soha meg nem alvad
még csak el sem feketül
nem csendesül a hír soha már!

Emléke itt végzet harag
míg e tájon ember marad
sápadtan kel és nyugszik a nap
nem szárad ingén Nessus vére
szálljon hát átok gyilkosa fejére!
Míg égre kiált gyalázata
az ősz hazugság gamin atyja
szitkot szór a vád-panaszra –

nem lel többé nyugalomra
el nem sápad...nem feketül
vére piros nem csendesül
nemléte itt végzet harag
míg e tájon ember marad
bár nem látta Hold sem a Nap
mind tudják ki volt a gyilkos –
ismerik ki az áldozat!

Hiába jön-megy a futár
az egész világ tudja már
mi az igazság –
titkolni vagy eltagadni kár –

a terror börtöne falán
egy töretlen bátor ember
múlhatatlan emléke sugárzik át –
megőrzi örökre emlékét
a szívek...a kövek...a fák...

BÁRÁNYVÉR

Az embernek tiltott a végtelen
Menekül tőle minden az Úrön át
Nincs emberharc küzdelem vértelen
Mert a Bárány feljelenti önmagát –

A MŰÉSZVILÁG PEREMÉN

(a nagy kommunikátor)

Sznobokkal van tele a világ
vakon dicsérik szidják
agyba-főbe egymást –
egyik a másikat
meg se hallja (?)

Mind csak a maga hasznát
diadalát duruzsolja
– unos-untalan fecseg
(jó-rossz között határeset)
a magáét mindig hozzáadja somolyogva
tudván tudja: ő a kurvák gigolója
szúr-mar vág a véleménye
nyelve hegyén fullánk készen
akárhol van mindig résen
és csak mondja-mondja
nem válogat (ő) a hajnal távirója –
mégsem megy fel ázsiója
köreit míg fürgén rója
jól érzi magát –
hát miért is bántanád?
Amikor tudja szerepét
sepregeti szemetét
kiteregeti mások szennyesét
pletykája mindig naprakész –
barátja minden híresség

Bennfentesen tetszeleg
mint egy tarka madár
csiripel és csicsereg –
aranyszáján száz eset
ha láttál már verebet –

Helye van – fészket rak a porban
minden időben – létben – korban
fűvel-fával bizalmas híreivel házal
ad-vesz pipiskedve körbejár
boldog ha egy igazi híresség
a lábára lép de ha észre veszi?
Az ám az igazán szép(?)

és nem számít az sem
ha ráförmednek: Nyasgem!

Útban vagy – nem látsz a szemedtől?

Te tetű – na tűnj el!

ÉLET PARTY

Licit:

Ti mind tudjátok, mit tesz félni,
Vacogó szívvel is remélni,
Szerelmet kérni könyörögve,
Lázasan vágyani örömökre.

Kontra:

Nem! Nem érdemes ázni-fázni,
Kő szívvel, halállal cicázni,
Élettől menekülni egyre,
Átok terhétől gyönyörökbe –

ROCK NEMZEDÉK

In memoriam Ayrton S.

Új nemzedék, nem kerget szép álmokat –
Magát égeti, nevetve végzetét –
Okos szemének minden talmi, ócska:
Jobb híján követi Apja életét.

Szívét szorítják sosemvolt dallamok,
Mint sarki fény lobog, kacag éneke –
A lélek tiszta áradását hallod,
S elbűvöl fénylő, törékeny szelleme.

Csúfolva életét, játszik napra-nap,
Magától kéretlen dobja el – Szabad
És lázadása tiszta – vakmerőség
Végső pusztulása – büszke áldozat.

Ayrton, Charli, Jimi és a többi –
Hűséges szívvel visszhangért daloltak,
Világunk szebb, elhullott virágai:
Hősök, varázslók – ők, a legnagyobbak.

Milyen veszélyes parton jártatok? John!
Senki földjén – mindig ég és föld között,
Média-világok királyai – Mondd!
Mit kerestetek az álmaink mögött?

IQ 120? – az ok csak ennyi volna?
S végül a beton tompa csattanása –
Mert megtöri az erőset a pálya,
Vagy megöli, mint vadlovat a pányva.

HORGÁSZ A PÁCBAN

Mint az egyszeri horgász,
aki itt csak néha pecáz,
amúgy nyugdíjas, mindegy –
s mint olyan, csak vénember s fodrász.
Elnőiesedve már előre ítél,
félteni kezd, mi lesz, ha kapáshoz ér?
- s vár, csak vár,
mielőtt bevág,
a szíve megdobban,
mert fél –
de örömet leli abban,
hogyan kiálthat végre:
(ha kiderül, itt a nagy hal)
győzelem, megvan!
De annyi baj van ezzel a hallal:
ha kicsi, vissza kell dobni,
ha óriás, elviszi damilját!
Lehorgad a kedve –
nem lehet ekkora peche:
egy sem méretes!
Nincs a szerencse veled,
nem lehet elég jó neked
a szerencséd ebben – erre gondol –

Jaj! Mi ez?
Mi viszi dugóját? Elvitte!
Mekkora hal volt – az áldóját?

Ül a vízparton, lesi a horgot: mindegy,
civilben fodrász –
innen tudja: hol a helye – hol a sodrás,
ismeri medrét, tudja: jön a kapás –
de halat?
Azt soha
nem fogott még!

KETTŐS LÁTÁS

honnan: honnan?
kergült ide Tata?
láttam rátaposott – hallotta
ahogy reccsent talpa alatt a talpfa –
emlékezett: ropogott a szalma –
tudta: elvesztette volna
kavicsok gurultak tova
kopogva szökkenve a vizes tarlóra
volt nincs
nem is volt otthona:
ha akarsz? Majd írd! (édes mostoha)
nem is írt –
nem hallott róla évek óta
„snitt” – megrezzent –
megrezzent a melle
ahogy karját felemelte
szép volt az a mozdulat
most is emlékeket hoz
róla az alkonyat –
hiszen már rég nincs
csak emléke tartja egyben
(csillag az Androméda ködben)
lehetett volna Bajnok is
nem múltó bilincs
szíve fölött az a tincs –

ez már túl sok
emléket hoz
róla minden tavasz
és a nyári-őszi-téli alkonyat
leánya – mint a fény hiánya
a magány rideg termeit járja
és soha nem kopik bája –
de vágya? Nem talál már újra magára
csak néhányan maradtak

nem szenvedett
hol van már a nagy csapat?
most itt tart – itt fenn
egyedül ballag betegen a síneken
nem hallja már a hangokat
hideg szél kapkodja rajt' a rongyokat
micsoda emlékéradat?
de csak a kezdet: a többi salak
szép lett volna – gondolta
lassan körülnézett –
széna vagy szalma? – legyintett
jövök! – várj meg! – kiáltott és kilépett.

TANÍTÓMESTEREIM

Ma három költő volt a társam:
Sándor Bandi és Attila –
három címzetes vitéz –
együtt voltunk jóban-rosszban
és mind a három inni kész –

Vidámak voltak mind a hárman:
Sándor Bandi és Attila –
a három vidám cimbora –
azt kérdezte tőlem egyik
ha enni inni lenne kedve
kinek lehet itt jó bora?

A Dunánál találtunk pincét
és nem mentünk le Szamosig
falu végén kurta kocsmá
lett a tetthely s míg bírt a borral
Sándor Bandi és Attila
ott maradtunk hajnalig.

Három évig együtt jártunk:
Sándor Bandi és Attila
verset egyik sem ígért –
mindvégig a hadak útján
ittunk együtt s jól mulattunk
nem sírtunk a holnapért!

De ennyi idő sok a jóból
és nem csak bor fogyott elég
nevetve szólt egyszer Attila:
ha Nő csábítja kedved Sógor?
Ne nézd a pohár fenekét!

Jó iskola lesz meglátod –
szólt hozzám az a Másik
szirmát bontja bőrvirágod
ha a lány a fára mászik.

Lalla lalla – lári-fári!
Ne bolondítsátok szegényt
sárkányvér kutyatej jó bor
soha nem válik vízzé!

Testvéreim rég tudjátok:
legfontosabb hogy a költőt
kiképezzék kényeztessék
és soha ne ingereljék –

csak szeretve hően szeressék!
Jólessék az ölelése –
szívbe vésve kell a vétek –
az a híres betyár élet –

Ő akarta!
Jó! Hát legyen
élete színes-tarka:
kell a szenvedés szerelem
de amit tanult? Tőlünk tanulta!

(aki mást mond: takarja be emlék-pora!)

Tanítottuk: jóra rosszra –
inkább rosszra
hogyan legyen jó sűrű sora
kár tagadni – mondhatjátok:
a legényt mi vittük rosszra –
nem lehet oka panaszra
borról nőről és kártyáról
írhat verset a mihaszna.

Így van így volt így legyen!
Szólt mindhárom mesterem:
Sándor Bandi és Attila
a három költő cimbora –
de tiltották hogy kezemben
könyvvel kocsmába térjek
vagy verssel a szívemben
egyszer is pohárhoz érjek.

Ám – falra hányt borsó a szó:
szalma-lángon nyújtott rétes –
ha teli a szív s a hordó
ám üres a zseb a korsó
és csak száll a rezge ének
mit a csenddel összemérnek
mosollyal megtűrt zenészek –

Így volt! Így van és így legyen!
Szólt mind a három mesterem –
s bokázni kezdtek – csendesen.

A FIESTA

In memoriam Garcia Lorca

Ma megkapjuk a porond jussát –
Bika-király fülét, farkát
S ráadásként a corridát.
Villanjon penge, mint a villám,
Hogy a barom földre rogyjon,
Fiesta népe ne zajongjon!

Dob peregjen és a mámort
Ne törje meg baljós átok!
Mert a kard, ha sebben marad
És a bika tovább szalad,
Szégyen az a Fiestára,
Az ünnepi corridára.

De csúfosabb a nyájas bika,
Mert a kardot meggyalázza –
A szelíd barom, rút halála,
Átkot hozhat gyilkosára.

De ez a bika bátor, harcos –
Szarva jó és szíve dacos –
Vörös ködben forog körbe,
Palánkokat zúzva, törve.

A matador csak játszott vele,
Kacér hölgyek örömére.
Íjként megfeszült teste íve,
Szarvak közt lendült előre,
Egészen a mart fölébe –

Nap szikrázott éles kardján,
Felszisszent a penge éle,
Amikor a húst elérte –
De a döfést elhibázta –

Ollé toro, ollé, ollé!
Zúg a felhevült aréna.
Szomjas torka, mint az ostor,
Úzi, hajtja lelkesülten –
Lelke részeg, vére tombol.

A matador halálsápadt –
Vér színezi büszke fejét,
Arca szürke, szája fehér –
Ám a bika még nem fárad –

Kibámul az arénára –
Visszafordul s újra támad:
Bőre fénylik, szőre csapzott,
Állja még az ádáz harcot –

Tajtékot hány, habzik szája,
Vér szivárog orrlukából,
Rázza fejét, toporzékol,
Fölvágja szarvát s elindul –

Toro, toro! Zúgva hajtja,
A forró tribün, lázas hangja –
Újra jő most vérben ázva,
Zúdul előre gyilkosára.

Villan a penge, mint a villám,
De a csókja nem halálos –
Perdül a kard, acél a sziklán –
Íve jó, de csontba adja.

Fúj a bika, támad az álnok,
A matadort szarvára kapja –
Repül, mint egy bikatáncos,
Hajdanvolt, legendás papja:

Görög ifjú, ős Milétosz
Halálra szánt, bátor túsza,
Ha rátámadt vad Taurusza,
Mínosz király udvarában.

Pehely a test a bika szarván,
Tépi, mint egy szalmabábot –
Vérzik, ahogy habját rágja,
Vérzik, amint bőrét szántja.

Olé toro, ollé, ollé!
Múló élet ma a sorsé –
A corrida korbács hangja,
Úzi-hajtja végső harcra –

Tombol az Andalúz aréna,
Izzik a tribün lázkaréja,
Vér tüze ég az arcokon,
Százezer szív együtt dobol –
(Ősi mélyből tör fel vágya,
Végzet ül a corridára.)

A matador és a toro,
Most összeformnak, vérük forró,
A penge végre mélyre szalad,
Horkan a bika, szíve szakad –
Habzik, harap, nyelvét rágva
S a matadort földre rántja –

Tragédia csendje árad –
Mert eljött most a pillanat,
Élet-halál igazsága –
A varázs fátyla elszakad,
Ellobban az élet lángja
S a halál szele elragad –

Ragyogj fel Nap! Lelkük szabad –
Örök álomba így hullanak,
Hős matador és bátor bika:
A Fiesta ős áldozata –
Az igazság pillanata –
Nagy corrida! Halálünnep –
Ma Hispánia, méltán büszke,
Kettős halált ünnepelhet!

ÉBREDJETEK!

(Hench álma)

AQUINÓI TAMÁS: Uram-Isten!
Ó jaj! Szétszóratott és elgurult –
Elveszett minden kincsem.
Öl a meztelen igazság:
Újkorszaki értelemmel
Felfogható égi párja,
Itt a földön nincsen.

MAIMONIDESZ:

Üres a Torony, nincs lépcső, se lift,
A hiba örök és nem változik:
A blódi únja magát és ásít,
Az értelem liftje, ha nem működik,
A hüle legyint és kacarászik:
Tudja, rossz ez a világ,
De nem lesz helyette másik.

A. TAMÁS: Már velőig rág,
A Jó és rossz „bukottak” –
Henóch és az éber örök konok harca:
Isten nélkül halott a világ –
(Már látszik is derengő arca)

MAIMONIDESZ:

A kusza ábránd tornya – amott,
Ha felépül – gigászi Bábellé lesz?
A marxi ideoszörny halott,
Hetven évig hülyítették vele a népet,
S lám, mily meglepő, de igaz a történet,
Most a nagyképű filozófia
Győzelme napján összeomlott.

A. TAMÁS:

Minő örült ötlet?
Íme, a lopott tulajdon: boldoggá lett!

MAIMONIDESZ:

A Bűn örök korpusz delictise:
A kivetkőzött, dőre elme,
Hetedik bőrét is levedlette.

A. TAMÁS:

Ne feledd! A korrupt holnap,
Paradox módon (már ma) ordas
Elnyomó lehet.
Skizoid cyklois kórlap: klón az,
Ha már nincsen benne szeretet.

MAIMONIDESZ:

Akarunk-e látni?
Vagy jó lesz nekünk, élet helyett,
Csupán virtuálni? Verbuválni:
Szerelmet, életet, hitet –
Mindent, amiért élni érdemes?
(És nem lehet többé megállni?)

A. TAMÁS:

Ám, a lassú pokolra szállás
Bénult spirálisát,
Én már nem akarom látni!

MAIMONIDESZ: Szólt az Isten: Vége!

Mondd meg nékik: „Nincs számukra béke!”
Így jön el, a tűzzel-vízzel megtisztuló,
Bomlott világ vége –

A TAVASZ

Napok óta zsonganak az utcák:
Villanó tekintetek izgatott kacagás
Piruló arcok mutatják:
A város ünnepel –

Minden szív ékes
Szeretetre éhes
Szerelemért dobban
Lám eljött újra:
Tavaszz tavasz – tavasz van!

Minden él – siet
Az ég a földre nevet
Csillagokkal fényes
Szeme fellobban
Mert íme tavasz van.

Rég feledett emlékek
Köszöntenek Téged
Friss kedvvel-dallal
Mert tavasz van

Zizegnek a szélben
A távírópóznák:
Ti-ti-tá! Ti-ti-tá!

Röpködnek a szavak –
Zöld-suhanc szélfalak
Porfelhőt kavarnak

Az élet lelke
Lobog a Napban
Fürge gyíkok napoznak
A homokban

A nap ezüstje villan
És fürdik a patakban
Kislányok évődnek
Görcsös kamaszokkal

Fények hívnak a szabadba
Lányok mosolyognak
És mellelednek
Az ablakokban

Barkás bókoló fűzfák
Hajlongnak a szélben
Szeriőz ősuták
Sétálnak kevélyen –

Illatos vargányát
Keresnek a gazban
Oly éhesek zsengek
Elhisszük tavasz van

Rügyek fakadnak
Éjjel és nappal –
Hajnalban alkonyatban
Versek születnek
A szívekben titokban

Jázminos sátrak
Hársak és tulipánok
Virágoznak a parkban
Mert tavasz van

Szelek surrannak
Lopott illatokkal
Új vágyak játszanak
A tengerszemű asszonyokkal

Minden szív ékes
Szeretetre éhes
Szerelemért dobban
Mert tavasz van

Szerelem és vágy
Karonfogva sétál
Nincs csoda abban
Hogy minden pillanatban
Szerelemben-dalban
Ezer csók elcsattan
Mert tavasz van

Játszik a fény a napsugarakban
Könnyű a szív: a bánat-gond elillan:
Szárnyal a lét mert bazsarózsás
Csókos páros arany ágas forradalom van!

NAGYMAMI NYÁRI OTTHONA

Boldog eső veri a földet,
Beszívod párás illatát,
Elbújt a kék itt már örökre?
S nem hallod cinkéd víg dalát?

Ifjú az idő, májusra vár:
A tavasz gyorsan változik,
Nem lesz hűtelen a napsugár,
Csak kamasz még, bolondozik.
Meglásd! Holnap újra rátalálsz
Napsütötte pázsitodra,
És Téged köszönt ezer virág,
Hús vízedre áhítozva.

Szélfiaik szoknyádhoz lapulnak,
Pajkosan évődnek Veled,
Szemedbe virágszirmot fújnak,
Lelkes, lellei friss szelek.

Oly kellemes, nyugtató érzés,
Ha szemben, Téged vár a kert,
Tudod, csak tiéd ez az élmény,
Hisz' néked zöldebb itt a gyepl.
Az utak mellett megannyi zöld
Bokor és száz levéltenyér
Kapaszkodik a Naphoz s a föld
Meglesi, hol kel a kenyér.

Mondd! Ki tudná néven nevezni
A sok, ujjongó életet?
És ki tudna jobban szeretni,
Mint aki, rózsát ültetett?
Otthon vagy nyári otthonodban,
Mindig tudod, mit súg a szél,
De elmondod majd a titkokat,
Ha kopog nálad a remény.

Békesség szálldos a kert felett:
Virágzó fák és madarak
Fürdenek a lellei fényben,
Ünnep van ma, a nap alatt.
Kis cinkéid hozzád beszélnek,
Ismernek minden rezdülést,
Csivitelnek – szeretnek Téged,
Hisz' velük vagy, közöttük élsz.

De a tó felől, ha vad szelek
Csapnak le és leveleket
Tépnek a fűzek ágairól –
Már a tél küld üzenetet.

A kert lakói készülődnek,
Egy évszakra elköltöznek,
De jövőre és minden évben,
Ismerősként visszatérnek.

Epilógus:

A kert, a ház – a fák mögött –
A régi nyarakat idézi:
Hangokat hallasz, szólítanak:
Mária, Anyuka, Nagymami,
Mama, Mama –
Másoknak csak Marika néni.

A ház fölött, gyermekzsivaj száll,
Sanyika és az unokák,
Nyári öröm, nyugalanság,
Annyi év köt emléket hozzád:
Eső a tavaszban, őszi köd,
Rekkenő nyári hőség után,
Estharmatok, hajnali öntözés,
Tábortűzek a szabadban –
Ez mind, mind csak a Tiéd!
(és itt, ez a kis költemény)

Számodra, nem csak munka e rög,
Mindenek fölött örömet ígér,
Életet adott Neked e föld,
Termést hozott és gyümölcsöt –
Őrzött a zöld –
És ma is, a kerti világ,
Májusi égen a napsugár: Téged köszönt.

A TITOK LÉNYEGE

- Homérosz hőroszai -

Félisten volt – ez a vélekedés:
Az Ókor küklopsza embert eszik –
Ám, a jóslatokból is kitetszik:
Vélt szörnyektől félt az emberiség.
A görögök? A titkot keresték.
Szétszedték a gondolatot bölcsek,
De a sorsot mégsem ismerték meg –
Hiába bölcsekedtek s szerették
Keletet és Nyugatot egyaránt?
Mégsem tárult fel a tündér világ –
És ma sem ismerjük Atlantikát!
Mert egy félistent sem találtunk még,
S nem fogtuk az UFÓ-k üzenetét:
Rejtvény a Múlt és Jövők is rejtély.

KÉPTELEN SZONETT

Tanít a múlt – a kard ívére
Írta nemzetünk, büszke sorsát,
A márciusi Magyarország –
S Los Angeles „Petőfi népe”?
Hol ősi vágyak kitörése –
Égő Városok – a szabadság-
Harc visszfénye lett az igazság
Júdás pénze s bűnbeesése –
Milyen múltat s jövőt temetnek
Lázító pokoli érdekek?
Ahol, semmi sem igaz „soha”?
A törvényben bízni nem lehet,
Keresztre árulók szegeznek,
Jövők így lesz a sors fintora?

NE FELEDD!

Ez a nyelv – maga az igazság:
Megtalált haza és szabadság!

Ne féltsd, egy gyöngyödet a nyelvet!
Akárki bírta: magyarrá lett.

Rejtsd a szívedbe anyanyelved
És a testvéri, székely népet!

Hej! Így végződjék minden ünnep,
Ami csak szép volt, még szebbé lesz.

MONDD MIRE VÁGYNÁL?

Mondd, mire vágnál kézzelfoghatóbbra?
Ha lenne házad, szép lakásod s benne,
Gyermekek, Nőd? A fecske-család kedve,
Színe-virága nyiladozna jóra?

Ahol házad barátja, mindig móka,
Vígáság és szerencse komája lenne,
Ahol az idő úgy megy, mintha jönne
Még ajándék, az esti harangszóra.

Ahol nem verik szelek az ablakod,
Mert őrt állnak a hűséges csillagok,
S ha a Jó-tündért is haza várhatod?

Szertelen szerelem lángja melegít:
Táplálja lelked, óvja reményeit –
Víg fészkében a szív, életet merít.

RÉGI MÓDI

Tagadjam-e, hogy megkívántam
Napsugár ízű csókodat?
S a rózsák közt remegve álltam,
Mert megbénított a hódolat?

Csak tépte kezem reménykedve,
A bódító illatú levelet,
És kérdeztem, szemlesütve:
Mondd kisvirág! Szeret, nem szeret?

MUTÁCIÓ-FRAKTÁL

A Pilis néma árnyai

Valami fáj mert eltörött:
éket ver minden gondolatba –
akárhány érzés kontrapontban
nem szárnyalhat a szív fölött –

Valaki vár mert örködött –
a lelke suhan mint üstökös
akárhány szellem volt a múltban:
Isten várt a templomokban –

Valami örök – eltörött:
fájhat is így mert a menny dörög:
amíg az Ige oszthatatlan?
szív van minden kapcsolatban –

Aki nem hagy cserben mégsem –
vadrózsa sír a verő fényben
szeretet lelke vár a csendben –
Nimród népe! Hív az Isten.

ÖRÖK MESTEREIM

Íme idehajlik – hajh!
Jó ideje messze hallik a jaj:
Albatroszok kiáltanak
Szárnyuk alatt égő fáklyák
Tüze gyullad –
    Felhőfátylas suhanásban
    Délloszi fények tűzsugara
    Szikrát szór a kék magasba –
Lángtűskés azúr ég alatt
Ünnepel a nap – Ikarosz szárnyán
Lassan olvad az anyag
S a cseppenő viasz lángra kap –
Amíg Goethét fixátalom
    Szókratész közelg a lápon
    Vele tart Lao-Ce Platón
    Három híres útitársam –
        Nekik adom
Féláron vett árvaságom –
(Borvirágos délutánon
Tompá bányá ellenfényben
Habár kétlem? Kettős lényem
Látszik is a szemfenéken –)
    Ma aktivista álplejádok
    Szállták meg a Barikádot
    Néhány sovány oldalborda
    Hím kontóra szórakozva
Beszökött az ateista panteonba –
    Bakcsomókat szőve-fonva
    Moirá fátylas asszony módra
    Lári Fári – Klitainésztra
    Sorsa fordult aggkor koppra
Arról nem szól már a fáma
Vajh' hány nagy vándor indult Angkor
Kolostorba? Tengertúlra Afrikába –

Ám itthon maradt Jósfa Trilla
S megoldatlan tenger gondja
Ma már tudom a Káma Szutra
Jót tett volna –

Hej! Ha feltámadna ma újra?
Egy álomi dal a világról
Mit gondolt egykoron Krishna
És Platón – micsoda mustra?
A Tézis – gazdag poéma arról
Mit kérne számon – Zarathusztra?

Imigyen szólott volna: Próféta
Micsoda fékeveszett szellem
Vad eufória mondatja velem

Lásd (smá) Jiszróel!
Imhol Salome Heródessel
Vérfertőző kettős szerelemben:
Anya és leánya szállt alá
Altesti örömök poklába –
Támadj fel Jeruzsálemben
És légy áldott Isten fia!

Íme! Így szövődik a történelmi lárma
Baljós események sodrába' –
Keresztelő János sorsába fonva
Ott fészkel elzárva a híres legenda
A meghasonlott Júda porig sújtva –
Mindenki tudja: Róma volt a soros legenda
Félig nyitott ajtó a Múltra

A keleti és görög bölcsesség kútja –
Századok óta – lassan a testtel!
Más is veszett Szókratésszel
Bár a gondviselés őrzi a Lakomát
És sok más magvas gondolatát –

Kié az érdem? Hogy maradt valami az Időben
A pusztító hatalmi hullámverésben?
Semmi sincs értve és veszve egészen
Józan ésszel ki beszélhet itt a teljesség nevében?

OK...ÉSZ ÉS BÖLCSESSÉG!
(Óh a démotikus Szókratész!)
Ez a feledhetetlen jellem –
Önkezésével – bátor lélekkel –
A szinte keresztényi szellem
Támadhatatlan érvelés a szememben.

No nézd! A Leopárd – ihlet szelében
Jön macskaléptű csacska Kierkegaard
Apáca lelkes menyasszonyi fátyla
Lobog Égi vőlegényre várva –
Hamisíthatlan költői látomás
Megfoghatatlan mint a láng –
(Vakulj bájos világ!)
Bálványimádat – szűzfiúság
Nem pötytyözte arculatát –
Majd eltelik néhány emberöltő
És művészete párjára talál
Egy másik nagyszerű költő –
Ám addig a hasadt világ
Nem találja önmagát –
Mert ma minden rossz szabad –
Így halad a holokausz futószalag
Eins-zwei színre szín – (mint egy rémfilm!)

Ha zaklatnak? Költő védd magad!
Micsoda kín!
Koldul a sok-sok megoldatlan ok
Míg magamra találok
Sokkolnak a csillagok
Ki mondja meg hogy elég?
Ha kisül a kenyér és elég?
Ki mondja a varázslatot
És az Igét?
Ki szenteli meg a kenyér
Élet ünnepét?

A SZERELMESEK SZIKLÁJA

(*A Molnár szikla balladája*)

Lászlóffy Aladár emlékére

Halhatatlan ifjúságotok jele
Kőszirt, éke: jeltelen kereszt –
Kopár tájban őrzi az emlékeket –
Őrzi örökre már, bús nevetek.

Egymás karjaiban hoztátok a hegyre,
A szívetek terhét hű szerelemmel,
Egymástól kapott kincsetek,
Őriztétok féltő ragyogással,
Árva, egymásért dobogó szívetek.

Nem lehet –
Soha – zúgott a szél – együtt élnetek!
Szegény, elűzött, szelíd szerelmesek,
A vajúdás, mostoha éjjelén,
Nem fogta senki, árva kezetek.

Egymást átkarolva, két hajnali élet,
Így hullt le örökre az örvénylő mélybe.
Nem látta senki a végzetes zuhanást,
Csak a szikrázó, megrendült mennybolt
És a sápadtan reszkető holdvilág.

Míg a szirtről, a tajtékzó víz felett,
A képzelt ívet befogja tekinteted,
Bármit is érsz utazó, ne feledd!
Te a fényben éled szerencsés életed,
De ott lent, összetört, hű szívek hevernek.

REQUIEM

Hommage Rónay György

Költészete mint a tenger
A költő eltökélt
Naposfényű tiszta ember
Már nem rab –
Aki meghalt szabad
Belső csendje már csak az enyém:
A harmóniára hangolt költemény
Szüntelen vár és figyel reád
Idézettel táplálja a Reményt –
A halhatatlan sors-szimfóniát.
Nem holt a holt
Aki szerény testvérünk volt
Az égről a földig hozzánk lehajolt –
Így írta szívünkbe
A múlt-idéző szép reményt:
A jövőt őrző ékes költeményt.

VILLÁMFÉNYBEN

Villámfényben nézd
Mit hoz a pillanat!
De legyen benned részvét
Mert ma tépik ki az igazak szívét!

Ne keress sosemvolt álmokat!
Mert elpusztítod az élet lényegét
A dal szülőhelyét
Mit a Múzsák látogat –

DÖRÖG AZ ÉG

Woodoo varázsének

Woodoo faj: woodoo raj –
Mikor megszülte az Anyja
Már akkor haldokolt –
Rajta ült a rontás hatalma
Kérges volt és vad
Konok szíve hold-kobold
Nem sírt nem nevetett
Rosszkor született
Koravén gyermek volt –
Már nem megy többé napra
Rokkant az apja –
    Ezer egy éjszaka
    Az árnyék betakarja
    Elette életét a világ nagy éjszaka
    Énekeljete hát!
    Ne féljete, csak a menny dörög!
    Pernye száll a magasba –
Woodoo haj: woodoo jaj!
Fekete utakon holdas éjen
Élő szemek kiáltanak
Rémes szemek jaj!
Fekete éjben gyermekek hangja
Sír zokogva
    Rettenetes az ártatlanok halk szava
    A bárányok panasza –
    Minden élő tudja ha elmúlt a remény
    Csak várnak lerogyva árván
    Míg az ezüsttűt lesújt könnyedén
Száll a pernye – vér szitál a rögre
A döbbenet és a bűn ott lebeg
Az ártatlan vérző fejek felett
Káin óta minden megtörténhet?
Kereszten a keresztények
Máglyán égő könyvhegyek

Lemészárolt gyermekek
Emlékével játszanak – dübörög a harag
Woodoo haj! Jelek hegek
Háborúk emlékhelyek:
Emlékeznek a jajsavak!
A földön rövid az élet
Oly rövid woodoo – haj!
Csak egy pillanat –

A RONTÁS VILÁGA

O, sancta simplicitas!

Formátlan ösztövé
Árnyak káosza húz le a mélybe
Csupasz ösztönök járma:
A Rontás luciferája
Pókhálót lebbent arcomba:
Kiserken fekete vére
Amint mákonyt szór lomha
Képzetek elvakult egére –

Most leszaggatom magamról
Elrabolt Titánia moira fátyolát
És ha az kell?
Lézer késsel metszem ki agyamból
Újjászületésem égi zálogát:
Kiáltsd világgá hűségeselem!
Nem dib-dáb szavakért kaptam
Csak hogy Isten velem legyen
S adtam Néked hiánytalan
Baj-szakadékos életem –

A KIS HAZA

- mágikus ősök tündérösvényén -

Apám fogoly volt Ázsiában
Holnemvolt ortopédiában
A „Most idő” talányos menhelyén
Kerestem sírját – ám hiába
Könnyezett Herszon felett a szél –

Régen – a most időtől messze-messze –
Minden félelmet elfeledve –
Múlt lett a Jelen hamis szava
Még meg sem született a gonosz
Holokauszt démona
Ahol a Rém időkbe lopva
Lopakodva átlovagolt – tudjuk ki volt –
Mállott a múlt: széthullt s kihunyt.

Igen – a tétlen égen eleresztve
Múlt az idő és hullt a pernye –
Hiába minden nem láttunk előre
Hergelt a szó az ostobák fegydőre
Pocsolyát gyűjtött hólyagos körökbe’ –
Megrendült a föld is reánk dörögve.

Valahol Ázsiában
Sehol sincs kishazában
A most idő menhelyén
Könnyesen álltam én –

Régen volt messze-messze
Értelmét is elfeledve
Múlt lett a Jelen vigasz szava
(A rossz-tündérnek lett igaza!)
De megvolt a kis haza
Ott fent a magasban
Magna Hungária –

Még ifjú volt a föld ahol a turul menyétet ölt
És nem volt mind ostoba – a bátor
    Ki nem félve a magány árnyékától
    Este örömittasan ment haza –
Mindenki tudta hol van Tolna Tarpa?
Hisz' magyar volt az istenadta –
    Régen volt messze-messze
Végleg és egészen elfeledve
Hol volt a magyarok ősi otthona?
    Magna Hungária?

És hol volt a kis haza? – mindenki tudja
Merre van Szkítia – a szittya sztyeppe
Messze-messze a régi mesékbe: A nyelvbe-rejtve:
    Erdélyi vagy aszfaháni fenyvesekbe –
A turáni Törvénykönyvbe? Senki ne keresse!
Elnyelte az idő és hatalmas Ázsia
Elfújta a szél – nem is maradt nyoma!
    Akinék nincs lova nincs hova –
Otthona hazája – nemzete – nincs hona
Himnusza sincs – s nem is lehet – kazárnak
Ma már soha! Mert ez itt az ősi magyar föld
    Ahol Emesét várja minden újszülött:
    Kárpátia: a melegvizek birodalma –
    Mit áld a nyelv és véd a Szent Korona:
    Ahol a szépség és igazság testet ölt.

AZ ÖRÖKÖS

Dr Papp Lajos szívsebészhez

Födetlen arccal szólok hozzád:
(Szabadon száll fohászom, mint a láng)
Krisztusban újjászületett ember,
Kinek a bűn bilincse ismeretlen
És Nimród lelke fénylik homlokán.

ÉG-FÖLD KÖZÖTT

- A ziribári úton -

Még ég az égi láng
Az egyszervolt Nap küld felénk jelet
Zöld csábítja és víz az utak vándorát
Tisztás szűz forrása alvó ligetek
Forró nyarak hús hajnalok
Idéznek fel emlékeket
    Mezők édes illatai kísértének –
Ám a titkok rengetegében
Az ember ma is csak eltévedt gyermek
Megérzi a tavasz mámorát
Amint átleng a szellő a földek felett
    De nem érti meg
Az elpazarolt élet örök varázslatát
Hiába szedi szét Isten ajándékait?
Nem fogja fel küldetése lényegét –
Pusztít rombol a tudatlan kéz
Tanácstalan ha égre néz
S az élő csendre válaszul:
„Nincs Isten” – hebegi makacsul –
Szívében éretlen bánat és düh kavarg
Öklét rázza fenyeget – haragos
    Szemébe hiába tűz a Nap
Gondolatai csak maga körül forognak:
Szerezz-szerezz! Még többet magadnak –
Egyszer élsz! Az élet édes mint a méz!
    Ajándék. Talált pénz.
Használd ki! Vedd el! Győz az erősebb!
    Súgja a kandi csorba ész –
    Nincs aki megbüntessen –
Miért gondolod hogy tiéd az élet a földön?
Győztes koravén éretlen ember –

Mert nem üt kezedre szelíden Isten?

BORDAL

Hamvas Béla emlékére

Keresd az igazit...!
Mindegy, mondhat bárki, bármit.

Szerelmet és bort, bárhol, bármikor –
Tudja ezt, kinek szülőföldje Badacsony.

Szeress, egyél, igyál! – ha mondom,
Jót kívánok néked, ne légy botor!
Igyál! A többit hozza a bor –

Azt akarom, legyen üdvösséged,
Feledd el végre, hitetlen lényed!

Ha jó tanácsom megállod?
Lesz szeretőd, lelkes barátod –
Boldog lehetsz Te kezdő pohárnok!

Mert borban a nóta, a lélek –
A szerelem és bor Istene
Tartson meg szeretve Téged!

Nevetve öleljen keblére,
Ha elcsavarta fejed a bor,
Álmot adó, gyengéd, Jótündére.

A NŐ

A torta habja –
vagy szeszélytől könnyező
húsvéti torna?

NOVEMBER

Tolvaj járt az éji kertben
Tört virágok halnak némán
Örvénylő csend és híg homály
Kutatja át a házak udvarát

Az égre lobbant tompa fény
Itatja tejjel sápadt gyermekét
Szél függőnye száll a kerten át
Avar zörg és karcsú fák
Rázzák ágaikat meztelen
Tolvajként jár a Tél a kertben
Didergő jégfelhőt lebbent
A táj fölé – rejtse el!

Hósipkás fenyők között lopakodik a köd
Jég- és fenyőtűk közt lomhán hömpölyög
Eljön hajnalonta áldozatáért a fagy –
A jászolokban születettek
Véres könnyet értük sírnak –

Már vágják a tavon a jeget –
Mindenütt tűzeget tüzelnek
Amint a bársony éj megvirrad
Az égbolt súlya alatt a Nap
Bíbor szilánkokra hasad –

„FELSZABADULÁS”

Mementó az áldozatokért

Valaki sír az éjszakában,
Vad szél sodor ma könnyeket,
De 45-ben a panasz,
Nem mentett szűzi életet –

Hiába Metró-aluljáró,
Csak egy fénycsík ama ajtó,
Mégsem mehet oda senki,
    Melegedni – szemet venni.
Dámák, gyönyörök városa:
Párizs, Budapest, Moszkva,
És lám, így büntet az orosz,
    Háború-sújtotta szajha –
Jégvirágos hajnalonta
Budapest kapui alatt
Lapult s fagyott meg éhesen –
    Hajléktalan fiad kicsukva.

Mint a fagymart, kivert kutya –
Nem várt gyermek, család,
Feleség és meleg szoba,
    Csak a nomád, gulág-komád,
Akit betakar az orosz tél –
Ó, te szegény, ha újra születnél?
Akkor is csak nagypénteki,
    Számkivetett lehetnél?

1956' telén,
Így éltek-haltak a felszabadultak,
Bitófák, kampós, árnyai alatt,
S hiába féltek, nem reméltek –
Mert ha eljött hajnalonta áldozatáért a fagy,
Néhányan már nem mozdultak –
    Lelkük messze járt,
    Talán, ahol az örökös nyár
    Felnevelte álmaikat –
    De itt az utcán, 56-ban,
Minden élő megmart a fagy:
    A holtak némán vicsorogtak,
Mert ugye, egy fagyott arc
Nem mosolyoghat, ha minden árulót –
Holtukban is megátkoztak!

A TITANIC

Nyugtalanít a valóság
Rám feszül a Nyár
Mint hajnali ködök a mólónál –
Érzed –
A bőr alatti áramütést –
Lángra gyúl a szikra
És feljajdul az emlékezés.

Már minden sötét mi fémvilág volt
Nyitva áll az ajtó – védtelen a tér
Ég-víz között ma álmodik a Hold
Mámorosan szép a csillagos éj –

Hajó lebeg a tengerek felett
Csillag-milliárd fénye remeg
Kitárva az ajtó. Szél se rezdül
Az égre árboc-sziluett mered.

Valahol legördül egy könnycsepp
Hullámsír várja a jéghegyet –

Toronyként zuhannak alá
Sarjadó hamuszín fellegek
Jégtáblák tépik a hajó farát
Jaj! Mi hívta ki a végzetet?

Kitárva már az ajtó
Valahol fejfák ködlenek
Tajtékot túrva rohan a hajó
Fekete szelek tépik az eget.

Valami fáj mert elveszett
Hófehér üveges jéghegyek
A tenger végső sarkkörétől
Küldenek jelet: S.O.S.

SOS! Segítsetek emberek!
Zihál a roppant vastüdő
Szűköl – a hajó megremeg –

Minden elvételik egy csapásra
Ifjú élet vagyon szerelem
Leány hiába zokog egymagában
Elvette életét a félelem –

Örvénylik a víz – zokog a szél
Sok-sok szív utolsót dobban –
Sóhajt a lélek: nincs többé remény?
A hatalmas hajó ketté roppan.

Minden elveszett?
Uram Irgalmazz!
Fogadd magadhoz gyermeked!

ÁTLÉNYEGÜLÉS

Beavatás

Próbára tett és megigézett –
Kérditek: az hogy lehet?
Én gyenge voltam
Kevés önmagamnak –

Konok valóm vajh hol maradt?

Csupán az Úr vezette lelkemet
Ő volt minden út és akarat:
Detoxikálta lényem – megfürösztt
Azóta hordozom a kör keresztet –

COSA ESPANOLA

- Spanyol dolog -

Asturia mélykék gyöngye
sugárzó ég – verőfény
élő hajnalok hűvös csöndje –
Madonna Mária
mindannyiunknak anyja –
könnye megrázó csoda
Reconquista
A forró nappalok magukhoz ölelnek
Ez Andalúzia
És megkondul a nyár összes harangja
Los Reyes
Kasztália kőszíve: Madrid
A Nap kapuja –
diadalmas ária
lebeg a városok felett
Aranjuez a múlt –
a szép napok –
aranyló hangok –
kavarognak örvénylenek
A piacon csattan a kasztanyetta
a tereken izzadnak a macskakövek
Áldozatra vár a Fiesta –
Milyen őszi indulat veri az ütemet?
Maya lányok énekelnek
Örökre rabul ejtette szíved Granada
Alhambra – Itt hagyta nyomait a buja
Moriszkó kultúra
A dalok...bikaviadalok távoli tájakat idéznek
Az arénákban Minotauruszokért lelkesednek
Poros utak ontják az izgatott tömeget
Már századok óta vasrácsos ablakok
Kemény tölgyfa ajtók mögött
Nehéz királyi ó-borok pihennek

Puha heverőkön bágyadt Nagyasszonyok
Tengerzöld szemében csillogó imádat
Nem csillapodnak a vágyak
    Oly nagyon kívánnak!
Amíg az aréna játékmestere
Nem ad bizonyosságot a világnak
Nem elég a bika gőzölgő ereje
Győz a torreador művészete
Kifinomult játékszellem –
Terció de muerte
    Addig nem lesz teljes a Fiesta öröme –
    Lobog a hölgyek szerelmes tekintete –
    Nem lohad égő vágya
    Égre csap szenvedélye –
Az aréna láza tombol
    Amikor a bika fekete sűrű vére
    A porondon a porba omol –
A gyönyör e kifejezhetetlen függönye
    Most már megoldva lehull
El Cid Campeador
    Csak egy pillanatra lemeztelenítve
Az ember és az állat küzdelme –
    Legyőzve ott áll a bika
Bambán megadón kifáradva
    Alig mozdítva farát –
Amikor a büszke matador éles kardja
    A csigolyák közt utat talál –
A penge megváltó csókja:
    Az „igazság pillanata”
A sors jelölte úton szisszen alá –
    Elmetszve élete fonalát –
Az élet-halál keresztútján
    Mint villámsújtotta fa
Élő szoborként
    Lábon állva hal meg a bika.

NYELVJÁTÉK

A látvány
Mintha egy gondolat
Visszhangja volna –
Így hat rám
Az alkonyi mesélő táj –
A szikrázva lobogó láng
És a színpompás nyári szivárvány
Amint az égbolt kéklő homlokát
Gyöngypárak fátyolába fonja –
Hej! Boldog a tündérvilág bolondja!

Az érvelés Nyelvjáték:
Jelenség lehetőség
Féken tartott akarat
Mefagyott vízesés: jégpatak
Üvegteste váj egyszer-járt utakat
Ismerős entitás: erő és vágy
Tűz és jég keres harmóniát
Szuggesztív alkotó pillanat
Mámor és szabadság ereje emel
Egyre feljebb – minden alámerül
Eltűnik a kezdet
Már csak a képzelet árad határtalan
Mindenek felett és mégsem parttalan
Gondoljátok meg! A szárnyaló ihlet
Csak a Mindenségből építkezhet

Ez ama Csend amit akartam
A Titok megfejthetetlen
Egymásra rímelő jóslatok
Pattognak fülemben szüntelen.

ISTEN TUDJA

Miért hazudnak bűnről, Teremtésről?

Bennünk dúl a háború és béke –
Vad, véres harc a történelem.
Mi az ember legsúlyosabb vétke?
Miért nem él békén, vértelen?

Mert a rossznak nincsen büntetés
S mindig elmarad a Jutalom?
Mert az értelemnek sincs esélye,
Ha nem él szívünkben száanalom?

Mondd hát! Mi az ember szörnyű vétke?
Megjárt háborút s annyi poklot,
Lesújt rá az élet büntetése,
Már minden álma szertefoszlott:

Írtják szívéből az ábeli Jót –
Ontják vérét, mint káini adót.

II.

Ököljog a Háború és Béke,
Lappangó seb a Történelem.
Ez az ember legsúlyosabb vétke,
Ezért nem él békén, vértelen –
Mert a Teremtésnek sincs esélye,
Ha nem él szívünkben száanalom –
Hol a rossznak nincsen büntetése
S mindig elmarad a Jutalom.
Mondd hát! Mi az ember szörnyű vétke?
Megjárt háborút s annyi poklot –
Lesújt rá az élet büntetése,
Már minden álma szertefoszlott,
Tűr, szenved – mégsem védi meg a Jót:
Ontja vérét, mint köteles adót.

IDEGENEK KÖZT

IN MEMORIAM MÁRAI S.

Távol
elzárva a világ zajától
este reggel szürkületben
képzeletem végtelen
tengerpartján ülök
gondütötten
hallgatom mit dünnyög
lábam előtt a köd
látomásokat szülök –
hajnali reménységeket
és látom a vizek felett
ha feljön a Nap
egyre súlyosabb árnyékokat
cipelnek az emberek

végül a balkonon túl
elhagyva az utolsó bóját
eltűnik a látszat valóság

ma? vagy talán majd holnap?

örökórák árnyjátékba elragadva
elérhetetlen távolokba távolodva
ELMERÜL A TÖRÉKENY
ELPAZAROLT – TÉTOVA ÉLET

SZERELMES VERS

Reánk borult a lomb és a fényes ég
Gyűjtogatta szívünk csillagtűzét –
No nézd! A ledér, lenge, déli szél,
Hogy borzolja bőröd aranypihét?
Kirké! Varázsolj körénk ezüstködöt,
Hogy a mámor-tolvaj tekintetek,
Ne dézsmálják meg, mint rókák a szőlőt,
Önfeledten, boldog szerelmünket –
Megperzsel a vágy! Már a napkitörés
Csóksátorába hajtja a vérem
És forró folyamában a teremtés,
Szédült örvényét, ringva elérem.
Az ölelésben együtt bukunk el,
S törvényen kívüli asszonyom leszel –
De hűség csókokkal szárítom fel,
A szemedből pergő, öröm könnyeket.

ÍGY AKAROK EMLÉKEZNI

Ma még drága vagy nekem s hiányzol,
De mi lesz velünk, ha e kötelék
A pletykák irigy tűzében elég
S szégyenedben szívem megalázod –
Ha csalódnék? Szó-bilincsbe zárom
Szerelmünk minden, tiltott örömét,
De veled küldöm lelkem hű felét,
Hogy szíveddel újra rám találjon.
Időnk, oly rövid ma, míg velem vagy,
Ne vess! Hadd fesse színvirágait,
Fehér arcodra, játékos tavasz.
Jöjj hozzám majd, szerelemmel mindig,
Hadd sárguljon a locsogó világ,
Míg élek hívlak s emlékezem rád!

HOBÓ BLUES: 1990

O' Henry emlékére

Míg ég az égi láng,
Az egyszer volt Nap
Gyújt nekünk sugarat –
Az utak vándorát
Köd, por, záporosó
Szivárványa kergeti –

Így pedzik őt
Forró nyarak, friss hajnalok,
Vad szelek – ám ő mindent elfeled,
Ha felködlenek, szeme előtt,
Alkonyatban égő,
Ódon városok, terek –

Bő források mellett,
Folyó- vagy tengerpartokon,
Harmatok fényezték boka csillagát,
S annyi konzerv zörögte, kísérte –
Mindig üresen – reggel, délben, este,
Gyomra morajló, éhes panaszát.

Ám, ha eljött a Tél,
Emlékek fájdtították nyugtalan szívét –
Feltette féltett, kopott kalapját –
(Ünnep alkalmi fejdíszét)
Híres utak költötték álmait,
Sós veríték lepte homlokát,
Amint átélte újra,
Regényes fénykorát –
Megelevenedett álmában,
Emlékezett is néhány nagy verésre –
Felpuffedt ökle, szakadt a bőre,
Felzaklatottan dobolt szívverése –
Kés zörrent és pohár csikordult sikoltva,
Mikor lehullt a pőre, hideg padozatra –

Lánccal kergették, kihalt utcákon át,
Csattogott talpa az eső mosta város kövén,
Az életért futott lélekszakadva tovább,
Míg végre ledőlt, egy tűzlétra kormos tövén.

Torkába fulladt a hang,
Szemében zihált a fény,
Örvénylett az ég a város peremén –
A város szélén az alkonyatban,
Fabarakkok közt megfakultan,
Bádog-keményen ült a vasporos sötét –
És hideg rohamokban –
Szinte rátört az ájult rosszullét,
Fulladozott – levegőt – sóhajtott,
Halni készült – izzadt homorú homloka,
Csapzott haja buja arcába hullott,
Kitágult a merev pupilla,
Csak tátogott, lila szája reszketett,
Idegen szemek döfölték,
Még érezte, megragadják erős kezek,
Aztán semmire se –
Elhagyta az emlékezet.

Régi otthonára emlékezett:
Gyermekévek – régi képek,
Köszöntötték az estét, reggelt – de régen
Nyugtatta karcsú kéz simogatása,
Kényes, tenyér remegése – azt szimulálta,
Elfáradt teste – nem mehet iskolába –
Mégsem sajnálta, hogy elhagyta otthonát,
Még mint kisdíák –

Felderengett a házak tűzfala –
Felállt, már pirkadt – az utca kihalt,
Fent, hunyorgott a hajnal csillaga,
Cipőtalp villant,
Amint fordult csikorogva –
Óh, hogy kért az a szelíd kéz?

Vonakodva lassan elindult,
Undorodva – mint régen –
Poshadt sörszagot lehelt a reggel,
Tele volt derűvel és álmotlan hideggel –
És most is, egy, gyönyörű asszony árnya kísért.

Álma feleszmélt –
De csak egy pillanatra,
Már hullt is vissza belé a Múlt,
Egyre távolabbra távolodva –

Féltette – csak szerelmének élt,
De amint hozzá ért,
Mély haraggá változott és
Reszkető ajakkal csapkodott
Maga körül szerteszét –

Fiatal volt versenyre kelni,
Verésre, ölelésre – tudta,
Lesz még idő arcokba nézni,
Lesz idő szerelmet kérni –
Szerelmet keresni nevetve.

Ismerte jól a csapszékek vad zaját,
Ahol tegnap élt, még ilyen volt az alvilág –
Ahol szeszgőz dülöngött és kitódult,
Ha vendég nyitotta a kocsmá ajtaját –
Záporok verték csapzott, dús haját,
Hosszú éjszakák után, ha várta a hajnalt,
Mikor a szél a külváros szélén,
A nedves sikátorok szegleteibe belenyalt.

Könnyben és imában élt,
Elégedetten, langyos szeretetben –
Kavarognak az emlékek,
Melyektől megolvad a lélek:
Peregnek az életképek –

Informatika, Internet, I mail posta –

A könnyű neylonharisnya
Körülfogta a boka csillagát –
A pánt, lágyan átöleli a combot,
Ott, ahol a ránc, a kicsi nadrág foglya –
    Jó-rossz együtt indultak,
    Nyár jött a tavaszra,
    Rátört a szerelem pokla,
    Mint nyárej a kandúrokra –

Mélyúton járt – titkolt éjszakák –
Micsoda románc? Ama régi árny?
Elhagyta, mint az éj, a holdfény udvarát –
Annyi éven át, miért kísért? Miért?

A holdmezőn néma asszonyok
Felszedték a gyémánt harmatot –
Könnyes fátylak lebbentek a szélben –
A fehér hattyú is ott szárítkozott –

Hitte még a tündérmeséket,
Boldogan várva minden új napot,
Csak telt aranyló gyermek élete,
Angyal szárnya reptetett az éjben,
De nem volt még szívében félelem –

Évre jött év és minden változott,
Holdas éjek egyesültek össze-vissza,
Szerette a kalandot, vágyott új tavaszra,
Ha hívták asszonyok – csókot lopott,
Három nap, három éjszaka,
Flörtölt, minden nőhöz volt egy szava,
Sötét kapualjakban bujálkodott,
Látta az utcák apraja-nagyja,
Izzott a Nap, a Hold – Lázár volt,
Látta a holtakat – kövér volt a Hold,
Lázas arca-képe szinte széthasadt –

A nők szemében kísértő vágy torán

Mintha napfogyatkozás sötétlene,
Vagy jeges, bosszú tele fenyegetne,
Ha szó nélkül elhagyták – hűtlen boszorkák.

Maga-magát mutogatja a tébolyult világ,
Reklám és „Kábszer”
Lobogtatja hímnős zászlaját –
Ég a flaszter:
Vesd hátad a falnak,
Töröld meg a szemed és neved!
Ez csak a szex –
Felvonulnak és tüzelnek a melegek,
Az utcán valaha szép nők kéregetnek,
Az egykor, könnyen kéjre gyúltak,
Ma még nem ettek, kiégtek, megfakultak –
De újjászületett életük mélyén,
Ott a tiszta ábránd, a halovány remény –
Mélyen eltemetve, az újra megtalált szeretet,
Fellángolhat még életük egén –
Öreg volt már életét újra élni,
Szerelmet találni, a halált túlélni –
Kérni megbocsátást – miért?
Miért kísért?
Lelkében valami remény –
Talán még nem késő?
Még van idő?
Bár tudta, jóvátenni nem lehet,
Szégyellte magát –
Amit megélt – a jót nem ismerte meg –
A többiből, mindenből elege lett.
Azt hitte bűnös mindezért,
Csak későn értette meg,
Amit lát árnyjáték, hamis pénz –
Ötven éve játszanak vele,
Éjjel-nappal szól a zsolozsma,
Hiába Szodoma s Gomorra,
Ha hív a forró tam-tam zene,
Lucifer köntösébe bújva,

Megveszteget a Júdás szava –
Mert ha fordul is a szerencse,
Elorozza lelkünket a bűn mocsara –

Divide et Impera – Divina Comedia:
Régi-régi színjáték, a hamis prozódia.

Kár, hogy a jót nem ismerte meg,
Sajnálta idejét, amit elvesztegetett.

Túl későn értette meg a lényegét:
A megvilágosodás későn érkezett.

A FELETTES ÉN

Légy csendben és tudd!
Én vagyok: Én, az Isten,
Egy és végtelen –

A TÁVOZÓK

Ó Jaj! Már vége, vége, vége!
Még meg sem láttalak –
Te mindig hátra néztél félve,
s a Távozók elvitték álmodat.

Ó Jaj! Mi végre, vége? Nem kérve,
elvetted lelkem, egy darabját –
Ó jaj, Te minden!
Még meg sem láttalak.

KÖLTŐ A HULLÁMVERÉSBEN

Hangszere a szárnyaszegett dalnak

Emléket állítva fájdalomnak
Ápolsz titokzatos szövetséget
Ahol az igazak börtönt kapnak –
Néha éhen halnak – ott te nem vagy!

Temetők falára karcolt szavak

Az emlékezetből kihullanak
Meghasonlott lelkek mélyén
Keresztútján a csalfa reménynek
Emlékeznek a hamis testvérek –

De csak a tett s a népi képzelet

Babér koszorúja mi megmarad
Amit lelkébe emel a nemzet
Hagyomány lesz – örökség és igaz
Élet-halálon túl: kegyes vigasz –

De mit számíthat neked idegen?

Koronánk és Mohács sírja felett?
Trianon sebe: Gúny-kacaj grimasz!
Mit számít ha elámít a szerep
És Júdás árulónk leszel te pimasz.

JÚDÁS

Mert a bűnnek nincs hazája
Káin bűne az égre kiált
Ki az? Aki a bűnbánat útját járva
Felismeri a Messiást –
Újra csúfot űz belőle
És keresztre küldi Isten fiát!

NÁRCISZ

Egy kislány ül egyedül
Az asztal körül
Egy-két csülök –
Én is csak „egyedülök” –
Telintetek tűzén sülök:
Rám tekint
Rátekintek
Szemével int – nevet –

Jaj! Szeme, ajka, édes mosolya, hogy kísértenek –
De tudnivaló, a jól nevelt emberek, idegenekkel,
Nyilvános helyen nem ismerkednek –
(Én sem dőlök be, ilyen feltűnő jeleknek)

KÖLTEMÉNY

A figyelem tengelyén a szavak
A lélek hevében megolvadnak

Szinte felszisszen már az olvadék
Mint a tűz dolgozik az ember-ész

Formálódik a szó – a vers anyag
A kész szövegből kiég a salak

Kigyúl vakít az ész energia
Mi más ez mint teremtmény mágia?

Salak nélkül feszül a gondolat -
Szépsége világít akár a Nap!

STÉGEN

szinte füstöl a deszka
fényözön zúdul a csónakokra
első napi vendégek –
fehérek mint a tészta
de majd leégnek másnapra/harmadikra
ismeretlen szeszély itt a napdiéta
nyár van vízen és szárazon
izzik a fény a falakon
lángtüskés ég alatt hét ágon áll a Nap
szinte forr a Balaton

fehéren dob tajtékot a hab
ezernyi napszemüveg és szalmakalap
rejtekeiből pásztázó szemek villannak
óvatos szép-lányok lesnek izgalomra
cselesen vadásznak elszállt gazdagokra
minden pillanatban
érzéki veszély lobog a napban
könnyű láz borzong a parton
tapintható az izgalom
pázsiton...fövenyen meztelen testek hevernek
lustán pörkölődnek
úgy ám – napon égő díszletek
de vérük heves – tombol a nyár
az ifjú ösztöne mozdulna már
hajtja a vágy – húsába vág:
éjjel-nappal új kalandra vár –
de ha elszáll a nyár
hiába ünnepeltek minden éjszakán
az elkésett vándor nem találja
ifjúsága édes madarát
üres strandokon a bokrok között
öreg őszi szél kotorász
falevél és száraz nád zörög
a hullámtörő komoran dörög

a tó fölött ködpára füstölög
a vén rabló órákon át keresi a nyár maradékát
mikor letép a szürke égről egy-egy felleget
megered
napokig hull-hull vigasztalan
elátkozott idő
mindenütt sár és eső
a szél messze sodorja a televény
nehéz illatát
pocsolyákban fulladozik a parti láp
a stégen halrabló sirályok
halcsontot keresnek
hol vannak már a vízben villanó halpénzek?
sellő-kék egek –
tudják
nemsokára fagy harapja itt a köveket
csak a balatoni lányok emlékeznek –
melengetik szívük titkát
nyártól-nyárig őrzik a szikrát
melytől fellobban a régi parázs
tudják: szerelmük álomi lepke-tánc csak
megigézve megégve várják mégis
az ifjú nap hívó szavát –
amíg perzsel a nyár
nem csillapodik szívükben a vágy
izgalom...napsugár...ég
meztelen féltékeny éj
felszítja a vágy zsarátnokát
nyugtalan szívük mámorát
amíg látják a Nap kapuját
lobog a láng
minden nap máglyára lépnek
és elégve
talpukon viszik el életük hamuját.

MAGUNK ÖRÖMÉRE

Billy és Mónika románca

Duzzadt szilvaszemére néz az ég,
Kitárja feléd sötét ölét,
Bármerre néz, ott verdes felette,
Egy, áttetsző szeletke kék.

Alteregód lehetne,
Egy, régi-régi emlék –
A mezőn, nyakban a szoknya,
Időt se tudván, harangozott a lábikra.
Iramodván, dévajul kacag, kacsint
A kan csalítva, kancsalítva, rászívja magát
A rúdra, honnan nő ereje – ki tudja?

A húsa, mintha csontja volna –
Egyre nő, csak nő a csapásszám,
Nyelve örömetől,,
Lélegzetét visszafojtván,
A levegő megtelik remegéssel,
Tele jajjal, nyögéssel a száj –
Ha lehetne – halasztanám –
Lüktet feléje – az inga üt –
Ki tudja, mire virít a nap, ha süt?

Elér a mélység mámor: Ámor!
Kapaszkodj belém, mély a labirint!
Mint az álom, valahol véget ér,
Ám, kezdődik megint –
Robog-robog a vágy villamosa,
Tüzes szekerén villog phallosa,
Fül cseng, amikor átszakadt a fal,
Elszáll a visszhang, a zengő robajjal.

Fölfakadt a seb,
Most már könnyebb: lefittyed –

Nagy, véres szemét forgatja,
Megtelik és legördül egy könnycsepp,
Mintha szégyen volna?

Lágyan marcangolja,
Reszkető kezével eltakarja,
Mikor mohó ajkával –
Hiába tiltakozik,
Még mindig őt akarja.

Már száraz,
De duzzad még a könnycsatorna –
Ne szégyelld Billy boy!
Elcsábított a rüfke,
No és a rojt meg a csipke –

Átverték Billy!
Nem lehetsz magodra büszke –

A FAUN DÉLUTÁNJÁN

Gerinc ideg citeráján
Fut föl-alá az élvezet
Égbe von a szerelem
A faun minden délutánján –
Vére azt dobolja: szeress! Jaj szeress!

ÖRÖKLÖTT BŰNBEN

Fölrecsegnek hangos kürtjelek
Napfényben jár a boldog szerelem
Ám boldog az is ki együtt él veled
Öröklött bűnben szerethet szüntelen.

A KATEDRÁLIS PUSZTULÁSA

(Luisa Minaud csecsemő halálára)

Közelget a világ vége
Törvényt szeg a törvény őre
Hiába alkot Júdás népe
Tehetségnek szövőszéket
Katedrálist hét szentségnek –
Rablók dúlják a templomot –
Meghalt az Úr! Az ember vétke:
Hogy eltörött az Isten széke –
(Ne ródd fel árvák szégyenére!)

*

1794. II. 28. Jegyezzük fel a dátumot
Vendée örök emlékére:
DUCS-SUR-BOLOGNE – régi mécse
Világít a Föld sebére.

Izzott a Nap – szinte lángolt:
Gyikos kéz sújtott lihegve –
Még tizenöt napos sem volt
Luise Minoud – és halott.

És csak hull a bárány pirosuló vére
A bibliás bűn fekete sebére –
Minden vérvád Káin kezéhez tapad:
Íme az örök Ábeli áldozat!

Igen, bűnbak és véráldozat vörös fonala vezet az
embertelen élet, baljós bugyraiba – a szenvedés sötét
előszobája hazúgsággal, vérváddal van kikövezve –
jakobinus cégér a hazugság homlokzaton: L. E. F.

ISZONY

JAKOBINUS FORRADALOM

Lassan a dolgok mélyére érve
Felkél a fájdalom napja –
Könny szökik a szív sebére
Imát mondd a lélek papja –
Feltárul a vérző mély seb
Amit Káin keze ejtett
És alul a pólyában elakadva
A tör mint halálos szigony –
A bűn corpus deliktisze –
A kisdéd szívébe hatol!

ÁLLAPOT

sírasó állapot
több ez mint félelem
ólomként ránkszakad
megzsarol veszteget
megszegi álmodat
beszéde ködfolyam
ígérget szüntelen

életünk képtelen

megvérzi alkudat
mögötte lába kel
erdő és kőpatak
őskaján alkonyán
házast és nőtelent
erőszak félelem
elárul bekerít

fenyeget szüntelen

A JOG ÚTVESZTŐJÉBEN

Régi tapasztalat, a lényeg, a pénz, kézen-közön elveszik, ennyi enyves közt? – ne kerteljünk – szinte mindig, ha elég csavaros az útja – és mikor nem az?

Az elhatárolódások és a csodálkozás álságos vegyítésével, port hintenek az adófizető polgárok szemébe, ami ugyan, senkit nem téveszt meg, mégis mindenki megelégedést vált ki, - még a tolvajban is.

Miközben a színpalak mögött ádáz marakodás kezdődik, - az életszínházban folyik az előadás. Mert mind profi, egymás közt nem fáradnak hazudozással, csak az erő számít. Ismerik egymást, naná, hogy holló nem vájja ki holló szemét – erre számítani naivitás.

A vizsgálat, természetesen, azonnal elkezdődik és a média levevényli-lenyeli az egészet, hogy a nép előtt megőrizhető legyen a látszat. Egyszerű ez!

Gondolt arra a Tisztelt Olvasó, hogy a pénz vezérelte egokrácia, úgy ahogy van, egy óriási szemétdomb, amely az alapjaitól rothad? Minden része korrupt, a Bank törvénye, csak a tömegeket tartja féken.

És amikor a vizsgálat végre befejeződik, (a pénz soha nem kerül elő, de ez nem lep meg senkit) – új törvényjavaslat kerül a parlament elé, és ha túl nagy a botrány, elmozdítanak valakit a portáról. Mióta világ, a világ, ez így megy az idő végezetéig, hiszen Fukuyama megmondta: a történelemnek vége!

De Valaki már tudja, a Rendszerben, az ember a gyenge láncszem, megbizhatatlan, miként mondta is kezdetektől Isten, de klónozással, az utolsó probléma is megoldódik majd.

A B. KÖZPONT a Földet, majomember nélkül is hatékonyan, sőt, sokkal hatékonyabban működtetheti. Minek vacakolni, ki kell iktatni a problémát! Meg kell értetni az emberekkel, eljárt felettük az idő, menniük kell! A fejlődés e pontján, határozottan túl kell lépni, bárminő fájdalmas is. Más fajok is kihaltak.

Helyet kell adniuk a náluk alkalmasabbaknak. Persze jogszerűen, civilizáltan. Hogy az emberiség mit szól majd? (Eddig mikor maradt el, egy, jól előkészített háború, tőzsde-

krach, vagy világjárvány?) A génbankok megőrzik a jellemző, egészséges fajtákat, egyelőre. Erre még kis ideig, biztonsági okból szükség is van. A leleményes SION projekt mindent finanszíroz – a legjobb sztárügyvédek, szakértők már bekapcsolódtak a lényegi munkába. Mindenkit megnyugtathunk, keményen dolgozunk az ügyön. A legkisebb részletet is kidolgozzuk, hatékonyan és jogszerűen. Nem engedhetjük meg, hogy a rasszizmus, antiszemitizmus, vagy a retrográd hazafias kirekesztés, a humanizmus álarcában, tönkre tegye tervezett jövőnket.

Ne feldje senki, a liberális civilizáció fejlődése áldozatokat követel mindenkitől –

II.

Minél feljebb keressük az igazságot,
A Törvény annál szellősebb – szabadabb:
Erő nem tűri, hogy megkössék –
Ezért ne legyen illúziónk!
Ha együtt van Hatalom – Pénz,
A Jog szolgáltat vizi-zenét –

(kellő honorárium fejében idézzük a zárt
osztályi archivumból XY esetét...)

A HATALOM TALPKÖVE

Nem a bűnelkövetőt
A népet kell pórázon tartani

Aki a törvényt színéről ismeri – gyermek az
De aki látta viszályát – mindent tud
És ha van esze is – sírig hallgat

A GYŰLÖLET LÁNCÁN

Hazát mannát imát
Visszhangos önkritikát
Szép szőke unokát
Tébolyodottól ne várj –
Amig sírás lesz a világ
A gyűlölet láncán
Vízparton legel a baromság
Melynek előszele eléget
Hirosima óta minden tisztességet
És lőn majd Ítélet – mert eljön
Már itt áll a kapuk előtt
Amely nem háború és béke
Az emberiség luciferi
Holokausz réme –
A manipulált végítélet világképe.

ELŐSZÖR-UTOLJÁRA

mondd el teremtmény
mondd az igazat!
csak a tiszta igazat
és soha-soha mást –
nevét szádra ne vedd
álruhás komédiás – ám még
ki sem húlt a teste és
megszólalt egy másik Júdás!

KOORDINÁTÁK

Metélt szavak fenyegetnek –
Strok-hírekkel támad a gaz!
Zord idők mérik ma lázam,
Mégsem kérem halálomat.

HUSS...

szép ez a...
kisgyermek mesetorony
goromba-piros tetők alatt
bábjáték és krumpli-orom
rossz kuplé-melléki kivonat
mit meghagyott a légyhuzat
ah! ne légy olyan komoly -
mese-mese hátán bodor
– huss! fuss el!
tündérlaki felhő fodor
fű-fa virág csendélet és olykor
buta-tüzes bikavér a bor
és másnap a kertész
szédült-piros rózsabokor –

NE SÍRJ PALESZTÍNA

Van-e még szívünkig ható igazság?
Vár-e még reményt csírázó jóság?
Lesz-e tavaszi újjászületés?
Gyermekek kacaj – hol bombák hullanak?

LEGALÁBB

legalább ha jól esik
legalább majd jó lesz
felülírom az életem
ha rejt magát a szerelem?
és legalább egy percre újra
feledhetem majd (selymeden)
míg veled-hálok holtomiglan
miérted is szerelmesen

VALAMIKOR

valamikor éltem én
és beszélgettem emberekkel
szerelemre mindig készen
ez volt minden képességem
amíg mögöttem járt az Isten –
ifjan mikor nem féltem én
együtt nevettem emberekkel
(oly kamasz ki bátran beszél)
de egyszer hazudtam potyán
és aznap elhagyott az Isten

NYÁRI LADY

új csodákra törne már
önmaga dugába dölne
„ki itt belépsz” – csábít sután
talán csak évődik veled
lazán hí test öröme
míg az úton rád nevet
a nyári kerti törpe –

HÚSVÉT

Betlehemi hulli-dóser,
Kóser, izraeli alakulatok
Behatoltak, felrobbantották –
Részleteket nem árultak el.
Hurrá! – meghalt az igazság,
Sokezer éve tombol a bosszúvágy,
Szívetekben ég, lobog a láng,
Gyermekek testét foszforbombák
Flambírozzák – Hagyjátok abba!
Már épp elég rossz a világ

KHÁMOR VÖLGYE

a gonosz erős – lerombolja
a gonosz erő – igába fogja
ama halálraszánt ember
bezárt imakönyve felett
angyali-ördögi fejét
lassan lehajtja –
elsötétül arca
könnye: ima stigma:
íme vércsepp hullt az imakönyvre

IDEGJÁTÉK

közös vágy – közös ég
mindig együtt ütötték
gyötörte a sosem elég –
megmaradhat ha csak
egy is egyet akar?

SZÍNES MADARAK KÉKBEN...

Ez még a késő délután, vagy már a kora este?
Áprilisban lassan közelít és szublimál az idő teste –
színjátszó fedelével feszül fent az ég, amíg az utolsó
pillanatban ránk zuhan az éjszaka. A Hold alól hirtelen
alkonyi mesketék és óperenciák színes kéktollú ma-
darakai röppennek fel – elűzve a rózsá-lila felhő-fátyolo-
kat, áttűnik a türkiz ragyogás puha-pihe bársony-
feketébe – és az idő mélyülő örvényeiben megszólal
valaki halkán: voltam éltem lettem, amint az Éden-
kertben, egy vasárnap este, megérintett az Isten.

ITT VAGY VELEM

megszoktam magam mozdulatlan
csukott szemmel gondolat némán
amikor még többet akartam
igaz volt és szép minden órám
nem hiába marasztallak -
itt vagy velem világom trónján
kéretlen vallasz szerelmet halkan
csókütközetben – ölelés próbán

KI(S) MŰVELT(SÉG)

latin és görög
igaz és örök
kis megunt preparátum
tudás piramis:
„harminc évszázad tekint le reátok”

MACSKA-EGÉR JÁTÉK

mint egy nagy angóra macska
lustán kiül a déli ablakokba
inge leng...csalfa ingerekkel
„csalogat csábít bájmosollyal”:
kettővel játszik farkát fogva...
egerekkel paráználkodna...

Idill

hogy pazarolják magukat a rózsák?
az este int és szinte már betoppan
lugas virágok közt kiművelt órák
rózsa illatot szórnak két marokkal
még a csíz is elhadarja énekét
már-már elcsuklik a virtuóz madár
faluhosszat rühes kutyák ugatnak
bábszínházat játszik a nyári határ –
ami utána jön és nem malaszttal
köszönti őt a lét didergő foglya?
a tél az ég a szél deres fogakkal
ködöt fúj jégvirágos ablakokra -

Kölcsön kenyér

Nem fizették vissza
Meg sem kísérelték
Mind lesüti a szemét(?)

Klasszikus

Kényszeredett író volt
Enervált rassz ember –
Nagyapja még ócskás
Antikredita és földönkívüli
Levantei stigmák között
Halálpostás vak hajnalonta
Palesztin gyermekeket ölt –
Ma már nem szégyen a holokauszti ipara
Így bünteti népét Jehova az Isten ostora –

SEHOLBAN

majd ha megkeresed
azt a helyet
azt az órát azt a percet
a tanúkat
ahol kivégezted a gyermeket
ha már tudod
bűn minden szenvedés
de amíg az áldozatokért
könnyet se ejtesz –
nincs jogod éretlen ág
pária vagy és futóbolond
sajnálhat de megvet a világ
inkább mentél volna a Föld
bármely sarkkörére
rászárad – kezedhez tapad
féltestvéred ártatlan gyermekei vére –
fuss! menekülj! Káin –
az idők végezetéig letörölhetetlen
gyermekkönny freccsent hazád egére
elkísér a bűn
a rontás fertelmes fekélye...

Peng a méla csend – a tóbazárt jégtönk szívéen, az űr
pörölye rian, maga az arc, héjában megfeszülve,
duzzad, amíg repedni kezd –
A vad Gigant' szaggat, partot és hidat, kitörve jajong,
sikolt visszhangosan – megfeszült jégfogak hegyei tépik
az eget: Gigászok furcsa harca ez! A tájat zúzmara és
köd borítja – fájó, torzó szülte, döbbenet démona liheg.
Dörög a part – a köd felett, csattanás zuhan a tó jegére:
a tó meredt tekintete, az eget keresve, millió, szikrázó,
szilánkra hasad –

EGYEDÜL

ülök szép időknék vackán
betakar a puha álom
kitörök most önmagamból
túl élem nagy némaságom

SZERELEM

mint akinek törik száját a szavak,
íze torkomra forr, vagy ajkamra fagy -
zörög a szó, mint pusztán a szél -
bolond a hegyen, ha félrebeszél –
sokat vét értem, aki barát:
hőn szeret és megoldja övét,
szilajon kerget az éjen át,
öröm festi ajka szegletét –
mint akinek torkára forrt a panasz:
boldog vagyok, szívemen derű,
incselkedik ifjan a tavasz,
míg párom dalol, minden oly egyszerű -

(Keats után szabadon)

„ha a vers nem levélként születik,”
ahogy levelek nőnek a fákon,
akkor jobb, ha az ihlet kertésze
letöri a rügyeket az ágon –

AZ ÖRÖKSÉG

*az ajándékba kapott élet,
a köszönet nélkül vett ajándék,
az ajándékozóé marad –*

Csoóri Sándor

Két szárnya van a magyar nemzetnek, mellyel a magasba emelkedik – az egyik a szabadság kultusza, másik a nemzeti érzések felébresztése – nép és nemzet, hagyomány és haladás szintézisében –

Gr. Apponyi Albert

VIKING BALLADÁK

HA HÍV A TENGER

Derengve száll a lila hangulat,
Apály-dagály előtt sok árnyalak
Indul keresni aszu álmokat –
Keresni, régi-régi vágyakat.
Oly tág itt a tér – húz, csábít a mély,
Suttogva kér: Indulj el már, ne félj!
A régi bárka újra vízre száll,
Kinyílik végre ég s a láthatár,
Már vonz a távol és a messzeség,
De mondd! Szerencséd lesz-e még?

A bárka, szántja már a kék Azúrt,
Az árbóc nyög, remeg és égbe szúr,
Vitorla csókja csattan, szélre vár,
Oly mélyre dőlve jár, hogy szinte száll –
Baljós a szél – korbács a tengeren,
Ítélet, hullámsír és jeltelen –
Rikolt alá egy, nagy vihardadár,
S mögötte már sötét a láthatár –
Fordulj! Keresd meg gyorsan partodat!
Indulj azonnal! – elér a kárhozat –
A kis hajó suhan a part felé,
Bár mint a nyíl suhan – sorsa a végzeté,
Oly távol vár reá a vén öböl,
De mint a nyíl repül felé, a vész elől.

A tér-idő abroncsok meglazulnak,
Reped a csend – villanva vízre vág,
A tornyos ég sikoltva meghasad,
Dörög körös-körül a láthatár!
Sós tajték hull a vízre záporozva,
Dagad a szél, üvölt, felhőkbe csap,
Ég s a víz már összeforr egészen,
Leomlanak a habzó vízfalak –

A tornyos ég harangja összedől,
Dörögve-zengve sátra szétszakad –
Tombol a szél, az idő kicsorbul:
Örvénylő kútba húz az éji nap –

Üvölt a vész, tölcsérbe húz a vég,
Villan még a hófehér vitorla,
Repül suhanva, száll az ég felé,
Végzetét a nap már beragyogja –
Felszívja fény s a párás messzeség.

A TENGHER BALLADÁJA

A víz felett emlékek játszanak –
Az éj virraszt velem s egy gondolat –
Egy régi dal emésztí lelkemet:
Tedd jóvá ami elveszett!
Tedd jóvá, amit nem lehet –
Indulj, keresd meg párodát!
Indulj, hozd vissza ifjúságodat!

Belengi lelkem újra régi fény,
Már úgy érzem, karjába zár az éj,
Oly révületben tart e hangulat,
Hogy szinte látom drága arcodat:
Úgy hív a dal, jajongva kér:
Indulj el már, indulj! Ne félj!

Emlékek járnak ma a víz felett,
Egy kedves dal szólítja szívemet,
A régi ösvény – csupa-csupa fény –
Szaladsz felém nevetve, mint az ég –
Szoknyád repdes, suhog – kacag a szél –
De lent az örvény, hol keskeny a part,
A sziklák közt, hol forr az áradat,

Már vár reád, e nyári délután,
Ott, lent a mély, ma nem hiába vár –
Szaladsz felém – mily sugárzó a Nap,
Hajad lobog, kacag a szél – szemedbe kap,
Nem látod, jaj nem látod hová lépsz?
Nem látod? Jaj, a lábad merre lép?
Oh, Istenem, segíts ha tudsz!
Sikolt az ég és fénye vízbe fut –

A habzó örvény ott alant,
Rohan felém és karjaiba kap,
„Indulj, keresd meg párodat!”
Indulj! – harsog az áradat –
S rámomlanak a habzó vízfalak –
Nem látom sehol, drága arcodat –
Hiába keresem – nem lelem – elveszett,
Örökre tenger árva foglya lett.

A tengerár elvett egy életet,
S a mély két lélek sírja lett.
Sok éve már, hogy haldoklik e táj,
Kacagva kél a szél s jajongva jár –
Siratva száll, sok éve már – minden madár.

HAJDANI HELGA

Harmatok keverednek ősi utak mellett –
micsoda tengerek? micsoda partok!
szürke víz árja mossa a martot –
habzik a víz lelke, száll a sós permet,
a fövényen rákok, csigák, halcsontok hevernek –
a vizek felett, normann szellemek eveznek,
amíg a ködfátyolos távolba vesznek.

Varnemünde – Rostock,
megfeketedett víz áztatta dokkok,

szegényes halásztelepülések,
jeges füzére – metszi a partot,
napfényes foltok emelkednek mindig feljebb,
míg a felhők nyiladéka kitakarja az eget.

A halászok halálnak hajnalán indultak,
mikor a Hold ébreszti még a holtakat,
várakozásban telik a nap,
talán majd hazatalálnak –
Élni talán lehet így, de szeretni már soha,
ez a szél koptatta, vízmarta, halszagú part,
oly mostoha –
a rosszkedvű Héphaisztosz isten
széltornynos otthona félelmet gerjeszt –
megüli a lelket, megdermeszt –
hollóhajú éjben:
fehérhajú Helga,
könnyáztatta arca,
cserepes sós ajka,
szerelmét akarja,
nyelve mégis néma –
Félelmes otthona nyugalmat soha nem ad,
teste hiába szeret – csupa ideg,
duzzadt ajka vacog, hideg –
mindig éjjel nyílik nő-szirma,
Ha dörög a part, a bőszen tenger, mintha sírna –
sirály sikolt a széllal,
haja haj héjjá!
Edda is eljön az éjjeli útra –

Ó leányom Helga!
csillagok nyikorognak az égen –
nyögnek a magasban,
sikolyok születnek a tenger vizében –
hasadtan imádkozom az ébredésért,
megnyíló ajakadért,
a ki nem mondott szavakért –

Hellalla Gedda! Jégszürke szemed mélyén,
micsoda gondolatok raknak tüzet – Helga?
Ha apját megölted,
miért szülted meg gyermeked?
Jó volna feledni a vad éveket –
a megsemmisülés járt mögötted!
Te láttad a rabló törzseket –
jelen levő elmúlásban hajóztak ők,
emberteremtő jéghegyek között,
új világot felfedezők –
Karnyújtásnyira Odin, az óceán, a jeltelen halál,
távol a hajlék, a szerető család,
de a normann ivadék, ha vízre száll,
bár veri tajték, bárhonnan hazatalál –

Annyiszor feldúlták tűzhelyét,
mégis otthont teremtetek e nők,
a mohás partokon megkapaszkodtak
a sziklákba vájt temetők –

Itt emelkedett a szigeten az ősi templom –
a szent domb fölött a jel,
ahonnan a viking mindig útra kelt,
melytől messzeszállt a búcsúkiáltás:
Heja haj héjja!
és a szikla felett: valhalla Edda,
normannok párduca!
Még soká csapongott visszhang az öböl felett:

Hellalla! Vejja! Wallhalla-hellalla
heja – haj Helga!

BOLONDOK HAJÓJA

Bolondok, víg hajója vízre száll,
Hóhab nyomába vág egy kormorán,
Elkéült égre néz egy fecskepár,
Már oly erős a szél, hogy szinte fáj.

Kinyílt virágszirom a vén öböl,
Erős hullámverés dörög a korall szírt-körön,
Elúsznak kis hajók – a földfok egyre távolabb,
Felsír a szél – szakadt vásznakba kap.

Vad, távoli szelek itt, még csak játszanak,
Porzik a víz, törik fehérén, forr a hab,
Tombol a szél, üvölt a zátonyok fölött,–
És szürke szirtre csap a tajtékok között.

Fehér vitorlán napfény villan ott,
Hullám dörögve jön – robajló villamos,
Erős a fény – fehér, fodor habok
Habcsillaga felett, a porzó szél dadog.

A tenger táguló tükör körén,
Elmúlt a hosszú nyári nap,
Ott távolabb, az égbolt peremén,
A fénylő holdak kettős íve,
Viharos égben és a vízben elmerülve,
Ezüstös delfin fények játszanak.

De nem növekszik már tovább az izgalom,
Elszáll a kis hajó, fekete felhő szárnyakon –
Hogy fenn akad-e ott a szikla-karmokon?
S a szél, mint kés-borotva vág kötélzetébe?
Vagy a korall zátony penge éle, metszi félbe?

Isten ítélet készül, késik itt –

A hullámtörőn karcsú hajó suhan,
Törött szegetten – árbóc ujjá int az égre,
Szakad a tajték, vad hullámverése –
„Ott kint, azok már elmerültek!”
A parti, tarka nép levette, rég a fövegét,
Hisz’ most, az orkán már, mindent cafatra tép,
Örvényt kavar a vén öböl jeges szele,
Felfordít hajót, embert, a halál jegyese.

Az öböl népe sírva hívja Istenét:
Segíts! Segítsd meg Istenem!
A vizen járót most az Ég segítse!
Ha volt is neve, úti-célja, rég feledte,
Árván kereng a hullámsír felett,
Csak zúg-jajong a hajó teste,
Égig porzik a víz körötte hajnalig –
És mégis – élnek mégis!

Íme, csoda történt az éjjel itt,
Egy életben, ilyen, bolond szerencse?
Talán, ha egyszer megesik:
A kegyetlen tenger, már-már eltemette,
Ám a hajnal, mégis, partra tette, Délosz fiait.

APÁLY – DAGÁLY

sekély tengerfenéken
nincs hínár és mirtuszág:
sós a szikla zár –

inni akar a víz – lassú lágy hulláma
elaltat-ébreszt habokat –
mihaszna víz-lökések mélyén –
perget ujjá: gyémánt halakat

holdjáró sellők énekelnek
tajték hullámok törnek ívbe
a sáros part közelben elmerülve
a kékre szórnak gyémánt permetet

a Hold-idő számol ki perceket
csak int – felkél a lomha sodrás
s rohan is már a föld felé az ár –
csordultig emel a hold pohár –
nyög sóhajt a láthatár:
fönt felsikolt egy vén sirály
és lezuhan a part kövére –
fröccsenve hull a mélybe
a baljóslatú villanás –

a vízhegyek tornyot emelnek
ám a sziklapadon összetörnek
elfutnak egy varázsütésre
vissza távoli tengerük ölébe –
elcsitul a dagály szívverése
mikor idejének vége –

az árapály-dagály ideje pontos
erre vár az ostromlott part
és percre jön a tenger-áradat
így nyugszik és kel a Hold

Poszeidon kezében láthatatlan
háromágú csontideg szigonnyal
fröccsent dagályvizet a sziklafokra
s tereli nimpháit föl a Holdra

álomban így múlik az idő:
a Hold a csillagok csendjét
és a Tejút robaját hívja elő –

a tengerár alaktalan testét
tornyozza és elcsendesíti
a végtelen víz árapályán
szikrázva táncol égi pályán
a mámoros holdfény sugár –

de a dagályt virágzó vizek alján
lesben áll a leviatán – hol kőkemény
tengerfenéken bazalt a szikla zár –

Az ősz

Az ősz az én könyvem
Belekerül minden
Kalandom emlékem
Az ősz olyan szeriőz
Nem tölt itt sok időt
Kicsit még elidőz
Majd végleg lebontja
Tarka függönyeit –
A télre nincs gondja
Elvermel tavaszra.

SZIKRA TÁVIRAT

látom a bőr opálos fényét,
érzi tenyerem a test feszülését,
megüzeni tömör tejfehér hűvösét, combjaid gyönyörét –
látom finom moccanásod, elárul áramköröd,
átüt a távolságon – fortélyos az üzenet:
kész vagyok, várom – csábító, vakító, alabástrom
érzés húz sugáron: gyere-gyere, vágyva akarlak!

HOTEL SZENTHYMENTÁL 1919-1989

Háború a nemzet ellen

Szublimált jelen –
és mindenütt a sors kiégett roncsai hevernek
lassú létbizonyosság lebben a szerencse árnya felett
emlékeid velünk vannak – nem felednek –
málik ami alul volt – nem történhet meg kétszerezve
töredezett gondolatok szenesednek –
és hullanak a jelenbe
nem tölti be a múltat a hazúgság –
valaki mindig sír a zivatarban (sós az eső csöppje)
kitapintható a várakozás mint a tüske
puskacsövek taposó aknák löporok füstje – mustárgáz
és valami bágyadt virágillat figyelmeztet
a jelenvaló súlya alatt megroppant a Múlt –
a Dolgok mögötti időnek nincs reménye – megfakult
szomorú teremtménye a lét-öröm kihunyt örökre –
szótalan órák kérgesednek és úsznak át
a súlytalan jelenbe – az Apokalypsis lovasai közelednek
szívünk felett egyre vadabb pszichopáták
dobolnak anapeszti ütemet: Ti-ti-tá, ti-ti-tá!
Vér fröccsen a rögre
korán kivérzett létérzés üt a billentyűkre –
üres szemű öregek – az Érzés tegnapi vesztesei
surrannak át a ködön – talmúd körön kotorásznak
trianoni (tegnapi elrabolt) sírhelyükön –
a küszöbön kiherélt telivérek nyerítése szaggatja a
csöndet - amott méhek mézodújába ragadt rabló
seregélyek vergődnek – ma újra
kettémetszi széltépte egét a nap: lassan hasad –
őspatkány televénye rothad a kertek alatt –
a fasor vén fái az útra ledőlnek –
folyondár zizeg – a fagyöngy új fogást keres
szublimált jelen üzen a jövőnek – hiába üzen
vértelen haldoklik minden értelem –
mióta elköltözött Isten

(körülmetélt századunk egén nincsen kegyelem)
kusza csillag-pályák alatt
podvás csigolyák közt zörög a szél
elorozta életünket a pseudo halál
félig mesélt mesék gördülnek alá
szíven talált férfiak tágra nyitott szemmel
hullnak nesztelen – a Mennyben
reményvesztett sóhajok gyülekeznek
szívünket döbbenet szomorítja –
minden megtörténhet! Minden! Minden
emberöltő letarolja a sarjú mezőket!
Vess számot azzal: Júdásaink a kretének
minden korban visszaéltek a hatalommal!
Léha a szabadkőműves Truman ima
megtörtént Hiroshima – és megtörténhet ma újra
Júda bűnpaktuma: a heródesi téboly
Irakban és Gázában tombol:
nincs kivétel – nincs segítség?
mint rég újra Rém és Gnóm telepedik mellénk?

A betlehemi kisded gondolatai közt
renyhe árnyként átsuhan egy arc:
Jeanne d’Arc – micsoda örökség!
Akkor hát zárja be kapuját az ég?
(a jézusi próba mégis a miénk!)

Gondoljátok meg! Hiába a sokaság csődület
a csillogó hamis karátos érdek örület –
csak szeretet ébreszt szeretetet –
a gyertyaláng ismeri a szellemi alázat fuvallatát
s majd hazavezeti a gyűlölet
eltévedt vándorát – nincs kiút más –
csak a feltárt és kimondott teljes igazság
töri fel a trianoni polip igát –

Nem kellenek bibliai galád csaták
csak tiszta emberi szeretet kell
mely kétezer éve született
a heródesi örök Betlehemben –

A RABSZÍNHÁZBAN

Sin Cyti

Média cézárok – film-mágusok ujjahegyén
Forog a virtuál világ
Filmvárosok piacterén
Árul gyékényén piaszterért
Velencei kalmár és Übü király –
Régi templomok udvarán
Szent Mihály lován
Pörget ma kockát osztja a zsugát
Hamiskártyás és flipperes zshivány
Hollywoodban Baby Dollban
Játszanak a selyem-párnás
Pederasztá Jani-kutyák –

Vesd hátad a falnak és nevedd!
Új Babylonban tombol a szex –
Fellobogózva tűz falloszára az erőszak
Felcímkéz a jelmondat – mindez
Csak áru üzlet és köznapi élvezet

Éjjel-nappal szeretnek a rókák
Ám arról jó okkal hallgatnak
Mint fűszerez ha AID-szel fizetnek
A drogon szerzett pásztorórák –

Bűntől roskadoznak az utcák
Mindent befon az alvilág –
Shaw mesterek pornó filmek
Szexbálványok kerítenek –

Jajban-fagyban hóiharban elhagyottan
Törvénytelen gyermekek a sikátorban
Füvet szívnek gyújtogatnak
Horror filmből gengsztereket utánoznak
Zsong az örült karnevál
Pinoccio a Bál-király –

Nincs értelme a szavaknak
Szakadatlan megrontanak –
Júdás-csókos nászéjszakán
Pénzért gyilkol a kurtizán
Megáll az ész:
    És csak pörög-pörög a pornókerék –
    Vágy-kavalkád örvénylenek –
    Tolvaj erőszak korhely büntett
    Szerencse játék női szextett
    Csábítja a fehér embert

Eladod az utolsó inged
És ha már semmid sincsen szesz kell!
    Könnyű fűszer drog és mámor
    Repít el a vágy-világból –

Szex kell!
Angyalhajas csillogás és máz
Szolgál tálcán a talmi világnak
    Olcsón – Mert az élet hajlik –
    Kapható minden rosszra
De már vége eljött az igazság pillanata
Ítélet vár a hamis kártyás banktitokra –

Új kor jön a vén tavaszra:

Világít a remény csillagfénye
Amint a Megváltó
Kétezer éve a ziribári pálos úton
A lélek fiainak megígérte.

AZ UTÓIRAT A LEGFONTOSABB

Ma, régi leveleid kerültek a kezembe – látom,
A nevezetességek nem koptak,
Az ív töretlen, sikeres betűrejtvények építenek
Köréd erőd műveket –
Nem is tudom – megvallhatom-e?
Mindig megértettem jelzéseidet,
Nem emlékszem rá – nem tudok róla?
Meginálásokról nem hallottam volna?
Vagy volt más is? Életedben, mint kozmás költészet?
Megengedem – néhány gondolat – az írógéped,
Amivel így-úgy eljátszadsz – ecseted? – lehet,
Esetleg, de ez Téged nem érintett mélyen:
Nem korlátozta modorodat,
Mint ahogyan a madarakat sem –
Nem élezted a dolgokat –
Hálásak lehetünk néked ezért?
No-no pengeváltás? Alsó madárfogás? – nem ér a nevem,
Ez nem merült fel bennem – eddig nem –
Amúgy nem jelent ez semmit sem –
Hogy halmozódnak „m” betűim?
Amint vérezgetem emlékeim, mintha mégis?
(Ültél a pályaudvaron, a peronon, egy padon?) –
Szellemi vakvágányon érkeztél,
Helyben vagyok – mondtad, de a többes számot
Még nem vállaltad – nem panaszként mondom,
Tudom, ma már visszacsinálnád,
De hát akkor, annyira úgy látszott,
Eléd hengergetett valamit az idő,
A nagy hangszerelő –
Ne szégyelld, mindenkit elbűvölt a szédelgő –
Amikor, ahogyan elővezette a történeteket,
Azt gondoltad gyanútlanul: ennyit lehet –
Ma már tudjuk, hát nem, ennyit sem –
Helyben vagyunk, mert helyben hagytak,
De hogy érkeztünk volna valahová, mint mondtad?

Most még nem – a Pilisben
Még nem jött el (annak) a mohó ideje,
Annak lehet nem is fog (emiatt kissé rezignált vagyok)
Mert nincs helyette más –
Jó-jó megengedem: egy kis szabadság zsibbadás,
                    Keveseknek nagy lehetőség, mondanám,
                    No ebből elég – még eljár a szám –
                    Hallottál valamit róla?
Mert nem igaz,
                    Hogy Napóleon nem tudta,
A végső csatát – az utolsót – nem nyerheti meg soha,
(Hisz' zseni volt, nem ostoba, az istenadta?)
A népek csatáját – az igazit, korán elvette tőle
(Nyilván, mint tőlünk is) a történelem.
Ezt is, azt is adott helyette, de „adut”, változást
Jó irányba, keresztutat soha –
Amit teszünk, ismételések sora – még perbe sem fogták!
Por és salak – legfeljebb sár, sikkasztó
DARAZSAZÁS, de leginkább sárdagasztás,
                    Mondja a gyermekszáj –
Az esetlegesnek, megmaradó keveseknek
                    Mit mutat a történelem? Mahatma!
                    No mit mutat? (-hatna) Ma, bru– ha-ha
Neked tudnod kell! (Jó van na!)
                    Ahogy ott lihegnek a vörös gyepen,
                    Keverednek, szeretik egymást,
                    Vagy gyilkolnak a Júdási Emberek –
                    Vágyódva, mindig a Napba nézek –
Így! Így, öntött el az izgalom,
                    Tudták, megtehetik minden nap,
                    Ha nyílik rá jó alkalom,
                    Hiszen akkor, akik éppen győztek,
                    Míg pezsgett a vér szívesen éltek,
Gőzükben, mámorban a napon –
                    „Vérben pezsgőztek!”
Volt ital, liba és ürücomb – bakugrás és lesállás,
Meg keresztágas farkcsóválás –
Ám, hiába üzleteltek rejtekúton és keféltek

Irgalmatlan szilajon, (az Andrássy úton)
Nem tért vissza, már úgy soha, az a régi,
Régi alkalom – az ünnep,
Amikor szűzeket űztek a havon –
És még hullákat daráltak a fogház udvaron –
Pedig ez az, amire vágytam, elolvadni öntudatlan
(Szívszagató lombhullásban) belehalni
Hani bájjal a talmi vágyban – liba májjal,
Zsír-zsigeres, eldorádó, véreshurkás szájalásban,
Lokális fázisban még csak-csak, de később fásan,
Mereven, józanon lógok a szeren – ENGEDETLEN!

Így! Így, öntött el az izgalom – ez az!
Elvadulni, ahogy lehet: Vadássz, szerezz!
Teríts le mindent!
Pörget a sors, mint dugót a víz – Falevelet a szél –
Még lehetnénk – gondoljuk – de az okosok tudják,
Nincs válaszút, téboly vagy mennyország –
Így az egész, alig több a semminél –
Akkor meg mi végre az alaktalan izgalom?
Indulj körútra felolvasni Michiganbe!
Vagy kulcsot keresve, csak csatangolj régi utakon,
Pionír, cserkész – trapper? Drága öreg, balfácán Barátom!
Tudom, s tudod Te is,
Úgy írsz verseket, ahogy a madáranya
Megeteti kicsinyeit,
A félig emésztettet – válogatva, kiterítve –
Mint ocsúból a szemet,
Az örvendező örvösök: madarak és szelídek,
Csak mi kicsinyek,
Egymás között kendermagosok: tyúkok és kokasok,
Csak bámuljuk az izgatott napot,
Várunk éhesen és kapkodjuk a legyet, meg a magot –
Ami akkor éppen hullott – mérget eszünk a kezedből,
Ám néked azt is tudnod kell! Halálos ldegen!
Hány, madáretető madarász szór elénk hamis eleséget?
De Te légy méltó hozzánk és magot hoz-zz! Áldozz!
Nyúlj magadhoz és szórd képükbe a Te magod!

Az átkozott, megátalkodott lépre csal!
Védekezz! Áss vermet!
Éjszakai vadászatán az enyves,
Majd szellent és elvermeli magát!
Így! Így, öntött el az izgalom!
Nem számít, lesz-e jó hír, vagy hiób
A jó bor –
Csak kitalálj valamit, valahonnan, valamikor!
Te tudod, mekkora különbség (volt)
Két kulcsossal, (ez az Éberség!)
Vagy egy kétkulacsossal ver, vagy áld az ég –
Változatlan fatális a felállás, (a tévedés)
A személyes névmások keverednek,
A birtokosok, jó-madár-barátra letek –
A szarka fészkek szárnyra keltek,
Ennyi az egész? Ilyen a világ – mondanád,
(Hiába faxolt sok játékos, barba bak volt és bemarkolt)
A bűzszer – fűszer – észművészek
Csíkot húztak és leléptek,
Megbuktak a terepen – futó árnyak össze-vissza,
Sehol se bent, se kint se, nincsen kétség,
Se tisztaság – ha döglenek az angolnák – semmi kétség,
Hát igen, bonyolódott a világ – ami nem baj – kell így!
Néha átgondolni melegesen, kellemesen bonyolultan –
Ám a bajok primitívek – elámulsz – mi-minden árulja,
Alulmúlva önmagát – mintha, ez lenne a helyzet kulcsa,
Néháynak kellene a legjavát – de csak a legjobbak,
Az érdeemesek maradtak – semmiért egészen!
Valaki így mondta – no hát akkor csak rajta!
Mátyás vérbíró a stigma!
Gyere! A vádbeszéd fondorlatát már be sem fejezem –
Az utóirat a legfontosabb: néhányan önként jelöltek
Zsűriznek – válogatnak, fosztogatják az irodalmat,
Helyezéseket osztogatnak az öröklétnak – szenvedésnek,
Őseink ott fekszenek fedetlen kőkoporsókban,
Romolhatatlan testtel! Kérlek ne engedd,
A III./III-as Luciferi csapatnak, hogy a kretének
Amíg megérkezem, eredményt hirdessenek –

AZ ÉSZAKI PARTON

Ott ültem Tihanyban, a teraszon,
egy fagyos, téli reggel, hó már alig,
Csak a jegenyék álltak derékig
a ködben, meztelen
mozdulatlan vártak.

A hegyoldalban, ködtengerben elmerülten,
átlátszatlan tejfehérben, lapultak a házak –
Ugye, már látod magad előtt,
a sok-sok, ilyen-olyan, téli háztetőt?
A hömpölygő ködöt,
mely minden utat beföd?

Ember sehol –
idő előtti volt,
az ember és levélélet nélküli világ.

A háztetők és fakoronák,
pirosak és barnák,
a táj, valamikori arcát mutatták,
mikor még nem fonták keresztül-kasul,
betonszalagok a tihanyi visszhangot.

Nem mondhatok mást,
megérintett a különös csend,
az idő lassú változása
és valami varázs kerített hatalmába –

Az időtlen látvány, része lettem,
mintha titkot lebbentett volna fel előttem –
Az a tihanyi reggel, lebilincsel, szinte észrevétlen.

Még akkor is tartott a varázslat,
mikor a bágyadt nap kisütött
és meglazította a ködöt –
a mozdulatlan házak között, absztrakt kontúrokban,
Áttetsző bokrok, kertek fölött, villák tornyai mellett,
jegenyék örködtek –

Ott ültem, különös részegségben,
mámorosan, a mindennel játszó idő ölében,
káprázat játszott velem –
(mellettem nőm és gyermekem)
Alpesi tájat lebbentett elém,
Az út, lassan tapogatózott a hegyoldalban felfelé,
Kitakarta, majd elfedte a partot,
És a távoli hajókikötő, mint egy, Sisley kép ragyogott –
csillogott a zúzmarás tájban –
a másik pillanatban, már köd-fantomokat hajtott
az olvadó jégmezőről szemem elé –
Nem akartam felébredni,
A felfoghatóból bármit is elveszíteni.
És csak később – órák múlva, mikor feltárult a Balaton –
Jégbezárva, szikrázó,
zúzmarás, hócsendben hallgatagon –
Csak akkor értettem meg: az érintetlen természet,
Az elveszett Paradicsom is, ilyen lehetett –
Nem resteltem bevallani,
amikor elhagytam Tihanyt,
a káprázattól mámorosan,
Mint aki, soká kószolgatott egy aromás italt,
már nem a régi, szomorú ember voltam,
az idő megérintett és alakított rajtam –
Az úton elkanyarodva, még szemembe villant,
Aszó-fő kies dombja, majd feltűnt felette, távolodva,
A Tihanyi Apátság kettős tornya –
Visszatekintve, megvilágosodott előttem,
az idő és a természet a szívemet nyitogatta,
hálás vagyok érte, mert beavatott titkaiba –
Megengedte, hogy visszatérjek az álmodó időbe,
Megérteni tanított meg – békére, nyugalomra intett,
Megmutatta szépségét nekem, oly érzéseket keltett,
miket addig nem ismertem –
Bármerre jártam a világban, bármit láttam,
Soha többé nem éreztem, ily közel a tájat –
Nem éreztem ilyen, tiszta örömet, mint amikor
Kedveseimmel, megleltük, elveszettnek hitt hazánkat.

AUGUSZTUSI NYÁR

Elmúlt a fényes nyári nap –
Tihany sziklái alatt,
    kagylóhéjából kilép az est-hajnal –
Hajában sugarak, szemében könnyek
    ragyognak, mint hajdan, távoli nővére,
Pélion tengerén, ha eljött est méhéből
    az alkonyat: ég, föld, víz, nap,
Hold-istennő mosolyára várakoztak –

A Nap, még hosszú csókot ad –
    így búcsúztatja szerelmesét –
A víz tükrén, alkony-özönben
    fürdik a Tótündér –
Opál fodrok borzongnak köldökén,
    lágyszellő kél melle körül,
Dallam száll a víz felett,
    a napos part, esti hűvösébe merül.
Mikor az aranyhíd sugárútja ellobban,
    tűnő párok fátyla alatt, halkan,
Az est gondolája megérkezik –
A köveken, egyhangú, lassú csobogás mesél
Fáradt madaraknak – néhányan itt maradtak,
    hogy éjszakára fészket foglaljanak.
Denevérek villannak, rikolt a halfarkas,
    égig nőnek a vízről felszálló árnyak –
Ledobja színes köntösét a táj,
    már csak a távoli part fényei pislognak,
Amint elmerül a láthatár –
A strandokon, elcsitul a zsongás –
    a felhők, már nem kendőzik éj-királynő,
    vagyát őrző, sápadt combját.
Ezüstben nyújtóznak a fák,
Árad a holdfény, elandalít a mámoros éj,
    énekszót és fűszerillatot sodor a szél,
    az alvó szőlőskertekből a sétányok fölé.

Már csak néha hangzik egy-egy csobbanás,
békák, pontyok fürdenek –
És a dalból is ismerős, vörös-szárnyú keszegek
kergetnek álmos legyeket,
Fürge süllők, hűvös sellő-áramlatokat kutatnak,
a nádasokból neszek percegnek – megzörren,
Mikor egy rák meghorzsolja oldalát –
Felröppen az éjmadár,
A bársony éj gömbszeletén, csillag milliárd pulzál,
tágul a tér, mindenfelől az ősrobbanás
Küld fényjeleket felénk – lebilincsel a látvány:
Az idő megáll –
Lassú örvény vonzza az Űr leheletét,
a határtalant nem az ész,
Csak a szív sejti meg, amint a Tó lelke átleng
az alvó táj felett.

Elámul a szem, mert amit lát,
felfogni is képtelen. A végtelen,
Szikrázó csillagvilág itt van, egészen közel –
Megérint az elképzelhetetlen
és valami idegenség –
A nappali fény betölti életünk egét,
de az est, kitarja az Űr, égre nyíló ablakát,
Áthullámoz rajtunk az ismeretlen egész
és a lélek megérzi az éjszaka különös áramát.
A Balatoni nyár: időn kívül és téren át,
elhozza az álomi lét, ezüstös holdsugarát –
Éj-királynő ellebbenti fátyolát:
a Tejúton utazóknak felkínálja álomi önmagát.
A tágult égen szárnyalna a lélek, amint megérzi,
az augusztusi éjszaka balzsamos illatát:
Hármas-holdistennő szerelem mámorát –

A mólón – öreg halász nézi a vizet.
Az égről, hullanak a csillagok – tudja –
Tudom én is: holnap szép idő lesz –

ALKONYI ÓRA

Alkonyodott, puha párákba öltözött a zöld – az alkonyi fény, az ég harangján tündökölt, – sugárözön örvénylett, áradt záporozva – aranyködöt, bíborfátylat terített a tájra, még őrizte éltető melegét a föld.

A Nap közel hajolt, karjával lágyan átkarolt, ringatott balzsamos lehelete, rózsa-sugarával cirmolgatott, susogtak a lombok, borzongott a fák tavaszi levele, az élet lelke lebegett felette, a fatörzseken, köereken alkonyi verőfény csordult le –

Búcsúzott a Nap – szétszórta zsarátnokát, de még felszikrázott diadalmas ereje, fény égette a sziklák vérző homlokát, az erdők koszorúja lángot fogott az izzó felhő háta zománc udvarán, a nap, már alkonyodott –

A Nap, mint szerelmes vőlegény, még felkapaszkodott az alkonyat felhőhegyén, az erdők fölött, verőfény lován ellovagolt, lágy szellőhullámokon csókot dobott.

Amikor elköszönt, szívünkbe béke költözött, a zöldbe borult árnyak, százados tölgyek között, még körülöttünk jártak, de amikor a fény karavánja ellovagolt, felkelt a Hold – a paravánok sátra mögött ledobta esti fátyolát a föld s a néma táj, éjpalástba öltözött.

Minden fény kihuny, már csak a Hold és az esti csillagok mutatták az utat az eget őrző szürke szeleknek, akik nehéz felhő seregekkel siettek: dörögve, zengve, záporozva, az ég alján, arccal napnyugatnak.

A messzeségben, először a napszíttá, kopár hegyek tornyai, kápolnák, kőpaloták csipkái tünedeztek – majd a napfoltos dombok oldalán, a virágszőnyegek merültek el a mélybe s csak baglyok, rókák parázs tekintete és a Szent-János bogarak pici fénye villogtak a sötétbe’.

A szőke szelek, mind elköltöztek az esőverte mezőkről és az őserdők mélyéből, a völgyek szigetein át, barna párákat és gomba illatokat repítettek a tisztások felé.

Elcsitult a láz, hangos, tavaszi, muzsikás vágyak helyére, zsongó ábrándok telepedtek és valami idegen nyugalom ült a fákra – elhalkult a nap szívdobbanása –

zizegve hullt a fény a tájra: mámorosan remegett fenyők hegyén a Hold s a lombok bársonyára ezüstöt rakott.

Meghalt egy éjre a mikrovilág, a sötétben, csak a jánosbogárka szórta sugarát, morse jeleket küldött az éjbe – így kereste társát, csillogó csillagocska párját.

A megkötözött bolyongó csillagok, láthatatlan sugarakkal vontatták a Földet, egyre magasabban, a táguló horizonton.

Felette, távol, a Tejúton, Éj-kapu keleti hercege vágatott, fényes szekerével, idő agarakkal, - nyomában, szikrakő patakokban, hullottak a haldokló csillagok.

Fagyott ködök között bolyongtak az örök vándorok – állatseregeket legeltetve az égi mezőkön, - az ikrek és a szűz vajon hol telelnek?

Elszáguld egy-egy üstökös, a fekete lyukak között, csillagport sodor a szél az ózon óceán felé. A csillagok fókuszának hálójába fogva, fényjeleket küldenek a távoli galaxisokra – reszket a Hold – az Úr talán most segít a fényre egy újszülött csillagot?

Elmerengek a tavaszi éjben a szikrázó varázslaton, lábam alatt dobog a kő, szívemet hallgatom és azt kérdezem: talán én is megtalálom egyszer, elveszett, pilisi szerencse csillagom?

NA'CONXYPÁN

Mennyi napsugár rejtezik a tájban?
Sugárzó messzeség örök idő –
Ha rabul ejt egy asszony karcsú bája ?
Megnyílik immár a szív magánya
Na'Conxypán tündér varázsa hív
Mit rózsza-alkonyatba rejt az őszelő –

AZ ÉJSZAKAI EMBER

(Vízió az utolsó háború után)

Az éjszakai ember kijött a napra,
hunyorog a fényben – elvakult
szemét könnye és aggálya takarja,
síron túl is elkísér a múlt –

Az éjszakai ember kijött a napra,
keresi társát, ki elveszett –
árnyékban élt, az volt birodalma,
puha homályban védte őt az odva –

*

Jaj annak! Százszor is jaj itt a földön,
kit élete párja elhagyott,
a lélek mélyén mélyebb a börtön –
ha megöl a magány minden holnapot?

Távol, egy árva, fekete fatemplom
guggol a kopár kövek felett,
fekete kereszt mered a dombon –
a földeken porfelhő lebeg.

*

Az éjszakai ember kijött a napra,
a forró szél fülébe sikolt:
elpusztít a Nap varázshatalma,
már hiába vársz társakra, holnapra –

Mindent elnyel a bíborszín harag,
zizeg a fény, vak szemekbe kap –
borzong a szél, tombol a sugárözön:
minden perc félelem, minden perc megöl!

AZ ORION CSILLAGKÉP ALATT

Pálosok között

mint a vak tapogatózom körbe
égő szemmel hallgatom: csak magad
neked szabad –
az agy visszhangzik egyre –

Isteni kegyelem nem zár börtönökbe –
remény nélkül letörve –
ha körbe-körbe jársz mint a rab:
nem lehetsz szabad!

egy elátkozott krétakörbe zárva –
izgatott igazgyöngy születik így
a néma idő óceánba' –
hiába hívok valakit
hiába mutatom fel népem sebeit
az úri éjszakában senki nem segít –

magányos társ vezérli utamat
bár szívemben láz van és ráz az indulat
nem csitítom magamat mégsem

a szakadatlan elmúlásban
kőoltárhoz vezetnek a pálos szavak:
*„Ősi királyok otthonát, barlangok sötét száját
fehér barátok járják, s a jövő királyát imádják”*
a remény csillaga alatt
a lélek fénylő trónusán így teremtem – őrzöm
fehér csuhámat magamra öltöm
amíg a halhatatlan fehér Atyák
(az) régi múltunkat újra nekünk adják...

KÉT VÁLASZTÁS

Nem kellenek alsó-felső rendek –
átnevelő lakótelep csöndek –
lélekkufár gigantikus tervek!
Nem kell a mindent elöntő televény –
az erkélyeken is szárnyaló lelemény –
a piszokban is megélő szikkadt fűcsomó
színtelen satnya virág
út menti sár ne díszítse az utcát –
a pusztulás képei: hámló falu házak pocsolyák
a TV ártó szellemei: az örök kariatidák –
A tolvajoknak odavetett ország
segítségért kiált!
Nem! Nem kellenek már
a perzsavásár haszonélvezői
a hitszegés örök vámszedői –
labancok kommunák
globalizált nemzet árulás –
gyűlöli az árpádsávot – Szent Koronát!

Nem kell a bankár-hazugság!
az ember-árulás teremtményei
országoknak sem kellenek!
Kihányom a szótárból a sok-sok múmiát
a megbecstelenítő molyette szavakat
nem kell elkoptatott hazug gondolat
nem kellenek mindent túlélte emberek
minden kútat érzést hitet megmérgeznek
nézz körül mit teremtettek a hamis testvérek?
- reménytelen nyomorult tömeget!

A magyar ifjúság cselekvő akarata
tiszt szavú romlatlan hite – szabad szíve kell!
és az erő a lélekkel szövetségben majd felemel:
utolsó esélyt adott a történelem: tál lencséért
hitvány ezüstökért – balga szívvel ne dobjuk el!

ÜZENET A SORSNAK

somogyi kesergő

(In memoriam Szabó Dezső)

lopják a kedvemet
lopják a szavakat
lopják a fényemet
idegen hatalmak

gazul kiforgatnak
földemből hazámból
házamból imámból
balognak csúfolnak

szesszel joggal droggal
mindenütt becsapnak
sanda aljas trükkal
garasért eladnak

most már szolgálni kell
száz és ezer jajjal
fogat csikorgatván
mindenféle bajjal -

fiai a Napnak
árvái a sorsnak
minden ősi jussnak
székelynek magyarnak

szabad puszták népe
a Kárpátok alatt:
ne légy ellensége
magyar a magyarnak!

TEREMTÉS HIMNUSZA

hommage Boldog Özséb

Kiárad az Egy
és lőn végtelen -
szétterjed időben, térben,
mint szertelen szerelem.

Lágy esővel, levegővel,
tűzzel-vízzel, Isten,
az élet sarában megkeresztel -
Nézz a szemeinkbe!
a világ világossága tükröződik benne:
elvegyül a fénnel
a teremtés minden eleme -
Ég, Föld, Víz – azt kérdi:
Isten szerelmes gyermeke -
szíved még szeret-e?

Az élet, miként a víz körülöleli a halat,
melyet csak az érez, akit nem éget
zavaros gondolat s nem ront meg
bűn, betegség, romlott lélek -
Int Jézus, aki mindig veled marad:

A csillagokon át,
a táguló egek horizontján
ragyog és világít az igazság:
„Az üdv, a megváltás jegyében áll” -
a világban az élet szent tüze lobog,
tükröd által homályosan is tudod,
ki a te tanítód, orvosod -
nem kérdi ki vagy -
halkan kopogtat és így szól majd:
Jöjj Atyám gyermeke, meggyógyítalak!

A KÖLTÉSZET PARADOXONA

(csönd és imádság)

Az Úr hallgatása, nem a csönd bibliája,
csak a hit bizonyossága, Jézus
minden emberit meghaladó csodája – némít el.

Szent ligetekben a filosz nem adhat hitet –
a költő, - a szent és a tanító között,
csak különös küldetését mutatja meg.

A jajszavas csendben, egyszerre, mindkét oldalra tekintve
feszíti önmagát a pap költő keresztre, hogy hitelét és a Hit
kereszt-levelét megszerezze.

Nem értettük volna meg, hogy a szívünket, miként ragadja
meg a költői hevület, amely már-már szent önkívület az Etika
és a Káosz szakadéka felett? A mindent-értés forrása lehet
az Út, mely a hit felé vezet –

„Nem osonhatsz el, a keresztény keresztúton választanod
kell!” A szerelem nélküli szenvedély gerjedt, vad erejével
tobzódna-e, vagy a szeretet emeli szívedet egyre feljebb,
míg meglátod Platón pilisi lélek útján, a csodák csillag
kapuját? Nem elég a köteles hitvallás – a HIT „mozdulata
kell”, az áldozat vállalása – és jutalmat nyersz e
cselekedetben néped között a hited által.

Jézus némasága megtörhet a pusztai csendben, de az
aluljáró gödörmélye nem tiszteli az Emberfiát, - sem a
meggyalázott, terméskövek, sem az embertömeg nem védi
meg az éjszaka eltévedt utasát. A hajnali ködben, utcára
lökött hamiskártyás bosszúért kiált: a beton akolban nincsen
megbocsátás! Több kell – más! Bármit mondott a káini
Júdás, elárulta a Messiást. Talán a szív beszéde kell, a
szavak értelme felett?

A ráció határán túli megértést közelítve – a hit, nem a kívül
álló Költő sóvárgása csupán? – vágyakozás a szeretetre,
mely viszonzást kíván?

Talán, majd ha, egyetlen óhajtással kapcsolja magát Istennel egybe? Majd hiába szólítja a csábítás sófár ördöge – a visszhang démona néma – megvédi a Költőt a Mindenség Ura, s elrejt a bűn elől a csend misztériuma.

Nyelv, kifejezés, költészet, lélek csöndje: mind-mind a tiéd lehet, ha megérted, amiért élni érdemes – Jöjj Testvérem, add a kezedet! Jézusra vár a szeretet-gyülekezet!

AZ ELME HÁBORÚJA

(1) VILÁG A SZÍNFALAK MÖGÖTT

Háború folyik az értelem ellen
Elég volt! – elérkezett az idő
Hogy megdicsőüljön az ember!
A magunk erejéből
Visszavesszük a szavakat –
Istent visszük fel a hegyre
Nem valljuk igaznak
A felkínált hazugságot –
Már nem fizetünk többé
Farizeus hamis vámot –

Akaszt a KASZT titkos őre
De a valóság erejéből
Megyünk fel a hegytetőre
Ledönteni bálványokat.
A hazugság gyilkos gondolat:
Tömegpusztító fegyver –
Nem nézheti tétlenül az ember
Mint folyik háború az értelem ellen –

Állj ellen! Döntened kell!
Züllött-fehér vörös-sárga
Biznisz-neon csillag alatt
Pislákol a lélek lángja –

Te védj meg Józan akarat!
Ragyogjon bárkánk felett a Nap!
Nem tehetünk mást az ár ellen
A puszta létért folyik a küzdelem
Emberi méltóság és igazság kell!
A mindenórás holokausz tengeren.

(2) JÚDÁS KAMAT

Rút politúr az érdek,
Tőzsdei vámmal bélelt,
Bankharács nő és kamat:
Így hizlal pénz hatalmat.
Zeng-bong a világ násza,
Észtveszejtő, agg Khámor
Iszonyat ráadása –

Árad halál tudata,
Mintha élete vágya,
A rettegés kutyája,
Mind csak Benne ugatna.
Nem csillapodik láza,
Jeremiás angyal sír
A mammon éjszakába’.

Így töltődik az álca,
Érzéki halál táncra,
Szellem harácsolásra
Készül – szárnyal a béke,
Törött életidomok
Bilincsei hullanak
Új hozamot ígérve.

Elundorodva vámol –
Zavaros kufárságtól,
Rút árulásra hajló
Czondrák mondják, makogják:
Ez nem a templom ajtó,
Jákóbi én-koporsó,
Ego tudatunk ágya –

Pörög a hír motolla,
Gyújtózsínór a nóta:
Öl az árulás gnómja -
Pénzzel rombol a gazság,
Tört lámpa a szabadság,
Megront a kufár horda:
Jónépnek, ez a sorsa.

Tarka lét, csillámló cserje-örvény kuszálta lábamat.
Fönt, tombolt a Hold gerezdje – Elhagyva minden
józan ész, rajzott az ég – repedt a dermedt agyvelő
magára hagyva. Mert meg nem ölheték minden, szűzi
gyermekét bitangok, gonosz ostobák – halálraszánt
vállamra vettem sorskeresztjét, a tűzben égő Golgotát.

(Atomholokausz)

BETYÁR VILÁG

Véres nyálát törölte,
Amint arcába vágta,
S a Bakonyban, Somogyban,
Alföldi pusztaságban,
Dühében állt betyárnak.

Szemében égett az a pillantás, örökre,
Így nézett tán, századokon át, labancra, törökre.

Büszke volt rá, aki felnevelte,
Bátor fejét magasan hordta,
Szép szemét az égre vetette,
És ha becézte gyermekét,
Kicsordult a könnye – s így adta,
Szívét is a hazáért, ha kellett,
Szó nélkül, az Istenadta’.

Ama nemzet, mint villámsújtotta fa,
Megcsonkítva századokra,
Ott állt magában, a táj fölé magasodva –

És mégis, mindig, annyi év után is,
Kihajtott újra a törzsökös fa,
Csonkán megsebezve,
Égre mutat csonka ujjá –

Int ma is, figyelmeztet –
Tépett, tördelt koronája,
Más – már újonnan jött madarak
Hangos, víg tanyája –

És nincsen akinek, sajogna, fájna
Trianon szomorú igazsága:
Amikor megölték az Istent Hunniában.

AZ IDŐ TÜKRE

EGY VÁROS ÚJJÁSZÜLETÉSE

Croa Mony-Er, Tien-Sanyi, pálos irnok feljegyzése

Jól tudom, mi van a világban, kislányok utcasarkon állnak, lenge ruhában integetnek utak mellett, tudni mire várnak, mit keresnek – és mégis, vagy talán éppen ezért, elmesélem néktek, szülővárosomban – Dzsungáriában, egy más idő redőben, mi történt.

Rég volt, még fiatal és nyugtalan koromban, mindig úton voltam. A várostól távol, ahol ezer éve nem látott a vándor gyors vízű patakot, úttalan utak meredélye, a kő rideg világa vonzott, nem is tudom mit kerestem ott? Lehet, szabadulni akartam a város börtönéből és menekültem a hegyek, szabad körengetegébe.

Egy alkalommal, a város környékén sétáltam s ott, öt kőre bukkantam egy száraz vízmosásban, megtetszettek az ökölnyi kövek, azt gondoltam hazaviszem őket, hadd emlékeztessenek a régi hazára, a hegyekre sugárzó táguló egekre és a terekre zúduló, szabadság illatú, pilisi szelekre.

Mikor hazatértem, ki tudja, milyen ötlettől vezetve, tettem a szőnyeg szélére négy követ és középre – az ötödiket, mint Tórem-szellemet, Ilut, a főistenséget – a legszebbet. Különös látvány volt a szőnyeg: szkíta világ-jel-mezőben a négy kő és a minta közepén, az ötödik – mint szakrális, mágikus kerékkötő – megidézett, valami egyszervolt, Káldeus varázslatot.

Lebilincselte a formák, színek játéka, az anyag kristály csillogása. Elbűvölt a részletek finom gazdagsága. Ki tudja, milyen csillagerők formálták és alakították őket, míg az idő-óceánból fölmerültek és lábam elé heveredtek?

A Dingir-Genezis gyermekei ők, kézbevehető, fényes, őslenyomat, a teremtés napkohójában született anyag. Szerkezetébe zárva történetét, örök emlékként őrzi: a szél, a jég és a nap számtalan jelét – a milliárd éves eseményeket mióta megszülettek. Vajh', hány alakító változás erejét érezték e tűzből fakadt, tajték hegyek, míg az alaktalanból kitörtek és a pokolmélyi lávakövek sorsom részei lettek?

Szárnyalt velem a képzelet! Ahogy elégedetten nézegettem, rakosgattam köveimet, mintha egy más időredő, költözött volna pálos köreimbe – otthonomba velük jött az Annunaki Ősidő – nem sejtettem akkor, hogy a sziriuszi csillagéből, később, mivel rukkolnak elő?

E naptól, mintha delejes erő irányította volna életem. Különös dolgok történtek – elmozdultak a kövek. Így telt el, most már, minden éjjelem, ám, lassan-lassan megértettem a mozgások rendszerét – éjszakai álmaim jelentését.

Álmaim kezdetben szórakoztattak, oly színesek, valóságosak voltak – leírtam naplómba őket minden reggel, miközben egy követ asztalomra tettem. Abunak, Heának, Bélnek neveztem el őket és csak vártam boldog izgalommal, hogy a megálmodott esemény bekövetkezzen. Már-már azt hittem, titkok tudója vagyok – látnok, mint a régi tokár, pusztai sámánok, vagy a híres napkeleti három Királyok, de elromlott a kedvem, amint ráeszméltem, én csak várok önfeledten, de a mélyben, ismeretlen erő démona játszik velem.

Kezdetben, bármi módon vállalkoztam, hogy titkaimat elmondhassam, de oly' furcsán néztek rám a szittya emberek, amikor figyelmeztettem őket: ma ne menjenek idegenek közé! Ám, azt már hiába kérdezték tőlem: miért?

Egy idő után, sután, már hiába kértem: hallgassanak rám, féltek az emberek, azt hitték talán, besúgó vagyok, vagy ami még rosszabb, azt gondolták, én idézem meg a rosszat. Nem ismertek, hát bizalmatlanok voltak. Mély kétségek közt hánykolódtam, tudtam a bajt, de nem szólhattam.

A városban kóboroltam hajnalonta, zaklatottan, néha szerettem volna felkiáltani: vigyázzatok emberek, árulók élnek köztetek! Elhurcolnak benneteket! – de látnom kellett, amint a tragédia minden alkalommal bekövetkezett. Ezt nem lehetett elviselni, már nem mertem elhagyni otthonom, mintha ez segített volna a bajon? Szörnyű álmaim voltak, azt álmodtam, köveim elhagytak – ekkor már tavasz lehetett – ám, én nem tudtam, hogy mit tegyek. Még Anacharsis előljáró is figyelmeztetett: panaszkodnak rám a kazár „kacér éberek”: nem adom meg a kellő tiszteletet, már figyelnek, s ha nem

szedem össze magamat, lefokoznak, vagy idő előtt nyugdíjba megyek pusztai bűnbak csikasznak.

Utólag, már oly egyszerű minden, de akkor, ott, senki nem súgta meg, mit kell tennem, és tessék! Hirtelen megvilágosodott: ki kell a köveket az utcára vinnem! Rájuk kell bíznom a dolgot! Azon nyomban, a ház előtt a kiskertemben megtisztítottam a gyepet és elhelyeztem a köveket a tuvai út mellett.

Valami új, nagy-nagy nyugalom költözött belém. Éreztem, árad felém a fény, tudtam, megérintett a Körös Isten. Várakoztam házam pitvarában, alig leplezett izgalommal és én balga, azt gondoltam, majd megszólítanak az utcán sétáló emberek, és megkérdezik, mit jelentenek a kertbe kirakott kőjelek. Ám hiába vártam izgatottan, reményeimben most is csalatkoztam, mert ha megálltak is, nem szólt senki, nem akart senki segíteni – csak furcsán néztek, amikor elvettem egy-egy falevelet, vagy fésűvel rendezgettem a gyepet – hiába néztem jelentősen, nem kérdezett senki semmit tőlem.

Később, sétaközben, arra gondoltam – amikor újabb köveket találtam – minthogy a téren, sarkon áll a házam, a Káldeus ábrától négy irányban a vonalat tovább folytatom, keresztül-kasul át az óvároson, és már raktam is színes köveimet szorgalmasan, ahogy jöttem-mentem az utakon. Bizony sok idő kellett, de az utak mellett, napról-napra sokasodtak a szerény, Abarsis jelek.

Évek óta, (ötven éve, ötszáz éve) nyomunkban a tragédia, a szkíták sírján táncol és körmönfontan elárul az éber horda és a kacirc-rontást, nincs ki rólunk levakarja. Az árulás, a fehér rozsdá, mely akaratumkat szétrombolja. Minden reggel, a tükör előtt undor fog el, mert nem tudod, miért kelsz fel és indulsz a reménytelen, hazug világba? Lázas fejjel, gyomrodban, szemedben késekkel, ökölbefeszített kezekkel gázolsz az élet mocsarában és hiába fenyegetnek, nincs már benned félelem, csak undor, düh és féktelen harag. Azt gondoltam, történiük már valami végre, amit az idegen behemót nem vesz majd észre!

És megfordult a kocka. Nemsokára, különös legendák keltek lábra. Azt üzenték a szellemek – így hallottam –

vándorolnak a kövek. Egy-egy, itt-ott, valakinek a fejére hullott, de csak olyat büntettek, akit a városban nem szerettek. Jöttek-mentek az emberek a szürke, sárga, fénylő rovás-jelek mellett, egyszer-egyszer körbe álltak, ám nem kérdeztek, amikor rendeztem kiskertemben az ábrákat, de már látszott a bajszukon, erősen spekulálnak a honfitársak, már máshogyan tekintenek rám, ott volt szemükben a huncut csillogás – de azt nem állíthatom mégsem, hogy ők engem, vagy én őket értettem volna, és mégis volt közöttünk valami egyetértés forma, ahogy olvadozott a Talimani talibáni mákos guba.

Észrevettem, hogy átalakították a lámpákat az utcán. Egy idő után, a köveimmel jelöltek lettek a főútvonalak, és ez megtörtént néhány óra alatt. Máshol, a faházakat festették át, vagy kövecském fölé gyertyát helyeztek – hogy csillogjon a fény kövük szegletén. Valami titkos összeesküvés lappangott a sátrak alatt. Mindig valami új dolog történt Dzsungáriában, egyik követte a másikat, de hogy mi volt ez a cinkos lázadás és mi jöhet még? Nem tudta azt senki, emberfia. Ám ekkorra felébredt a hatalom. Meglátogatott az éber-főnök egy napon. A velejött két perzekutor felszólított, hogy szedjem össze a köveket, mert zavarom velük a népet. Városszerte pusmognak az emberek, azt beszélnek, vándorolnak a kövek, a Beliállal cimborálok! Vigyázzak, mert megüthetem a bokámat, szedhetem a sátorfámat, így dorgáltak. Hallották az emberek, amikor börtönnel fenyegettek. Azt ígérték a fog-megek, ha nem fogom be végre a számat, kicsinálnak. Az éberfőnök, mindeközben, megpróbálta felvenni az egyik követ, hiába szóltam, azt nem lehet, nem hitte el, aztán csak állt, és nézett rám meredten, mint egy bálvány – végre kivörösödve, így szólt hozzám: ez lehetetlen, te istentelen! De még akkor sem kérdezte meg, mik azok a kőjelek? És azóta sem, soha senki nem volt kíváncsi, mit akar ábrám jelenteni?

Egymást követték az események, hihetetlen történetek keringtek, házam lett észrevétlen a város centruma, innen indult el minden lopva: kőzapor hullott az őrtoronyra, leomlott a börtön fala, egyik éjjel porrá égett a városi levéltár ódon tornya. Egyik kövem alatt kincset találtak – szólt a fáma – és a hasadéokban aranyrögök kerültek a föld gyomrából napvilágra.

Minden nap különös dolgok történtek, nem sorolom a legendákat, a kőszellemek éjszakánként merre jártak, mit csináltak? Mindig történt valami, de mintha a véletlent irányította volna valaki. Valaminek nyoma veszett, ami az előbb még megvolt, hol itt, hol ott, egy szobor, egy lójelvény, egy utca névtábla kelt lábra, a felfestett útburkolati jelek hirtelen eltűntek. A várost, a száz szokatlan dolog és a várakozás felcsigázta, ám a sün-éberség hiába nyomozott, a tetteseket nem találta. Remény, várakozás, izgalom tartotta az embereket fogva, a monyerek összeverődtek az utcán sétálva, parkokban, tereken titokban, de ha kazárt, vagy éber-spiclit láttak, szétszéledtek nyomban, vagy csak által-néztek rajta, mintha ott sem volna. Az események gyorsan peregtek, de ezeket már nem ismerhettem meg, mert értem jöttek éjjel s ahogy szokták, csendben lefogtak és bekísértek. A pribékek órák hosszat kérdeztek és kérdeztek, de az igazság nem érdekelte őket: összeesküvést, kapcsolatokat kerestek – mondtam, kérdezzék a köveimet – no erre, aztán mind rám estek! Már jó ideje, hogy egyik marokkövemet mindig magammal hordtam, megnyugtatót a gondolat, ha használnom kell, egy mindig nálam van. Tudtam, most dől el minden, tartottam magamat szorosan, keményen, kezem a zsebemben volt készenlétben, és amikor az ezer-gyertyás lámpaernyő szemembe vágott, robbanó kövem szórta szét a fáklyalángot. Még alig kiáltottam: pusztuljatok! – el sem mondhattam egy Miatyánkot, éreztem minden megindult, szilánkokra törtek ajtók, ablakok és néhány pillanattal később, ott ültem a romok közepén, káprázó szemmel egy kavicsalom tetején. Körös-körül mész és cement – mindenütt bronz-szegek és vaskeret hevert – ott kövemmel kezemben, áldottam az Őreg Istent és megértettem mindent. Eszembe jutott, így múlik el a világ dicsősége – egy pillanat alatt a hatalom semmivé lesz. Kövem a testvér-kavicsokat kiszabadította, így omlott össze az ideiglenes, betonba öntött forma, a börtön fogda. Ki tud küzdeni az erő ellen, mely az anyagot részeire bontja? – gondoltam meglepetten és a hirtelen jött csendben, megkondult végszóra, a közelben egy toronyóra.

Ahogy porolgattam, próbálgattam magamat, már mesziről kiáltozás hallatszott: éljen a közakarat! – ütemesen skandáltak az emberek – nemzet, szabadság, hazaszeretet! Éljen a Székely-Magor becsület! Takarodjatok idegenek! Hirtelen körülvettek a székvárosi küldöttek és most már felszabadultan sorolták, - reggel óta keresnek, de amint meghallották a ropogást, már tudták, hol lehetek. Látván, hogy nem esett bajom megnyugodtak, mondták is, most ez a legfontosabb – hogy vér ne folyjon, ne legyen gyász és temetés holnap, ahogy kezdődött, végződjék is úgy, ez a nap – szabadulásunk napja legyen ünnep, ne szennyezze gyászos emlék, véres áldozat! Röpködtek a szavak, a tekintetek villogtak, nagyon megváltoztak a tegnapi, szótalán férfiak. Ahogy hallgattam, összeállt a kép, lassan megértettem, mi történt. Ma városunkban, szét-esett egycsapásra: hatalom, félelem, törvény – egyszóval az utált, nemzetidegen önkény.

Már kora reggel más volt ez a város. Mint eső után, minden hidegen, tisztán csillogott, az éjszakai szelek elfújták a kertekből és sikátorokból a televényszagot. Még alig fényesedtek a kövek az utak mellett, amikor a házakból kijöttek a Pamiri és tokár népek, mindenfelől tömegek indultak keresztül a városon, de nem tudta senki, mi történt? Mégsem látszott riadalom. Megállt a forgalom: lovaskocsik, hintók, álltak az utcák közepén és az utak mellett üres szekerek várakoztak, mert az utasok, mind kiszálltak és gyalogosan meneteltek tovább – nem volt indulat, kiáltozás, mégis látszott valami elszánt, eltökélt akarat az arcokon. A szemekben ott ült ama kemény, szittya csillogás. Távoli zaj hallatszott, mintha hegyek mozdultak volna, vagy vihar közeledne. Az utcákon egy irányba siettek a szótlán, eltökélt, szikár emberek, mindegyik felvett egy-egy követ – az én köveimet – melyek egyszerre ott termettek a kezekben, azt markolván, keményen léptek a város főterére – száz és ezer kéz lendült előre, ahogy dobbant az indulat hatalmas szívverése, repültek a kövek záporozva – a városházát, mintha ezer korbács vad ereje csapkodta volna. Ropogtak az ajtók, ablakok, millió szilánk hullott a kövezetre, mintha orkán közeledne.

Egy óra múlva, már csak füstölgő por takarta a lepusztult falakat, mégsem folyt vér, nem lett emberáldozat. A kacirc hatalomba kövült, körülmetélt éberek mind elmenekültek, mint az árnyék csendesen, vagy átkozódva, fenyegetve mondták – majd visszajönnek, de nem bántotta senki őket.

Azóta sokszor eltűnődtem az eseményeken, a történet lényegén: kell akarat és egyetértés, kellenek erőfeszítések, cél és átlényegülés, de nem kellenek nagy szavak, csak néhány elindító gondolat és az ember szárnyakat kap.

A fontos dolgok, órák alatt megtörténtek, nemzetőrség tartott a városban rendet és hogy örök időig emlékezzenek, köveimből emeltek az utókornak emlékhelyet, hogy soha ne feledjék, szabadság és törvény mit jelent, kőbe vésték: „szilárd az a rend, amit szabad akarattal, az ember, magának terem!” Megesküdtek, hogy áruló közöttük többé nem lehet, mert tudták, nincs fontosabb, mint a hazaszeretet.

Az idős Mester eddig mesélte régi történetét, elfáradt már életét újra élni, elmondta mégis egyszerű szavakkal, „hiszen élet születhet száz alakban, de csak múltunk tanít megérteni: nem szabad félni”. „Ne félj!” sóhajtott és egy pohár vizet kért. Története itt véget ért hirtelen, mert amikor felnéztem rá – Ő már nem élt –

Epilógus helyett:

A völgykatlanban, az alkonyatban, amikor a távolban megcsillan a köveken a napsugár, elmesélik a nagyapák, hogy tudják meg az unokák: élt régen egy székelő ember, aki az erdő és kőrengetegben a város körül sétált, és amikor egy-egy érdekes, csillámló követ talált, elhozta ide városunkba – mást nem is tudott nekik adni, csak a vándorló köveket, a példát. Azóta mondogatják, benne tiszteli a nép, a város Atyját. A városalapító a Kövek napján lerombolta a kamatrabság szimbólumát, a Bankőrséget és a Városházát.

Mikor a kövek megindultak, feleslegessé váltak a szavak, megértette mindenki, amit nem lehetett szavakkal kifejezni, az emberek már mind megértek, és mint, kőlavinák útra keltek. A sorsnélküli elesettek nem gyűjtogattak, fosztogattak, csak

igazságot tettek és szabadságot adtak maguknak – és e tettek egy városnak, egy birodalomnak vetettek alapot, melyet nem ront le az idő, idegen hatalom. Az erőtlenség hiába fenyegetnek, fessegetnek kőfalakat, hiába fecsegnek mások alattomban rágalmakat, a példában már megjelent a megtartó erő, mely őrzi magát, bármekkora is a kihívás, a mélyből, ismeretlenből tör elő, mert mindent elbont, legyőz az a szellem, amely méltóságába emeli az embert.

Az ember nem tehet többet, minthogy önmaga szellemét kifejezze, megformálja minden mozdulatát, beszédét. Benne van ama igény, mely töretlen, mint a fény. Hiába rombolják hitét, átadja teljes önmagát, teremtő értelmét, a szellem örömét, de nem engedi, hogy bármi lehúzza, megalázza, megcsorbítsa erejét!

Az örök városban az alaktalan formát kaphat, tudják a Bölcsék: a világon minden, minden nap megtörténhet – nincs véletlen, vagy lehetetlen, még az igazság is kiderülhet – hát igen – a világ már csak ilyen.

A város egyik kis terén, egy elkerített szegletén, a régi kert egy darabján, ma is állnak azok a különös kövek. Azt mondják az emberek: addig lesz a városban szabadság, becsület, amíg helyükön maradnak ezek a tanu-kövek.

A PÁLOS LEGENDA

Mirigy és Anahita küzdelme

Kezdetekben volt a rózsaujjú hajnal
Ártatlansága szőtt reményeket
A szív virága felfakadt a dalban
Káin Ábellel békén élhetett

A kezdetekben nem volt hangos sírás
A jaj vetése még csak kivirult
S bár égett szemében a pogány-világ
Az oltár előtt mégis leborult

Ám vége lett hamar a kezdeteknek
A Templom népe újra elbukott
Mert rabja maradt élete a döjfnak
Mit Káinként szemében hordozott

Lelkében dúlt a babiloni selma
A kéj-sóváros lárva arc felett
Hatalmas volt a csábító legenda
Bűn és Félelem rajzolt reá jegyet

Azóta is a rontás útját járja
Pénzt harácsol s hazátlan bolyong
Űzi-hajtja lényét Mammon világa
Mit hasonmása rég lelkébe font

A Rossz gonosz kiáltása most a rassz
Mi hozzá tapad megmérgez mindent
Szétrágja életed e sisera had
Aki rémálmában legyőzi Istent
És sátáni dúvadként megugat

Ki az ki poklok mélyére zuhant?
Amikor testvérét likvidálta?
És nem talál a homályból kiutat?
Hiába rejti emberi álca –

Ugye ismered őt? – fenyeget sugall
Követel – szövi hálóját éket ver
És a történelem zavarosában
Így él hasznát lesve mindig éberem

Bölcsesség belátás értelem – ugyan?
Bár jól tudja mit mond a Biblia:
Cselekedetek szerint ítél Isten –
De szívében menyország-álom nincsen
Örök harcban áll a Föld népeivel!

AZ IDŐ ÖRÖKSÉGE

Alba ecclesia

A semmi képe tovább rajzolódik,
Oly arcon, amiről azt hittük való,
Él frissen – emléke csirázik bennem:
Királyi palást lett a habsburg ágytakaró –

Még én is cipeltem a vélt keresztet,
Ám vak fal lett azóta minden ideál,
Kit a történelem szélnek eresztett?
Nem lesz király, az utolsó után –
Elsöpörte őt a démosz fecsegése:
Betelt az Átok, feldőlt a pohár.

Most Gellért árnya hull a holdvilágra,
Mint sebzett madár éji röpte, száll
Repesve, egymagában ágról-ágra.
Szárnya véres, áruló kéz sebezte
S lökte a gyanútlan éj-verembe.

Egy ifjú pap állt házunk udvarában,
Száján, oly édesen szólt a lélek,
Hisz' rabja volt az idő pusztaságban,
A lángoló hit igézetének.

Ki, nem Isten országát látta nőni,
Felhőként égő, erdők fái felett,
Hanem magát és egyháza romjait,
S mert zörögtek ott a csontok szüntelen,
Keresni indult múltunk árnyait.

Mert ez az Egyház ad erőt,
Rabló, új vandálok ellen –
Minden elpusztul: zeném, virágaim, hitem,
Mint kékje vesztett ég, ha megfakul,
Minden érték, szépség, már a porba hull.
Az újvilág vandáljai „ante portas”!
És jön majd maga a részeg halál,
Újra jön az Antikrisztus rémuralma?
És az élet, milyen megoldást kínál?

Pusztult Mozart, Shelley, Jeanne d’Arc,
Radnóti, Petőfi és annyi más –
Ám, hiába volt a szenvedés, halál?
Ha nem javult meg mégsem a világ.
Hol a trubadúr?
Aki látta Róma pusztulását –
A vakító szégyen tetanusz lázait?
Ahol az ember-lét pokol,
Esztelen kárhozat és vad szadisztikum.

Kereszttől keresztig árad a lélek:
Apró vércsepp kövek kövesednek –
Jelet róva, ösvényeken fel a hegynek,
És lám, az infernóban új ember született,
Amint megismerte Jézust
És a megváltó Máni kegyelmet.
Azóta bennünk él, együtt, minden,
Isten áldása és bűnös ember,
A mea culpa és a kegyelem.
Rajtunk is múlik, ki jön fel a fényre,
Kinek lesz erénye, reménye,
Pálos újjászületése –
Amig eljön az ítélet, a tiszták öröme.

Időjáték

A RENDSZERVÁLTÁS: B. HAMIS KÓDJA

Békeidőkre emlékezem –
A béke öröme, amit nem ismertem.
Változások után a kimerült idő,
Mint infarktusok között a szív,
Elszenderül és a csendben,
Egykedvűen dőfi le áldozatait a nap –

Minden várakozik – a talpam alatt
Nézem a víz közönyös fodrait –
Viharból szabadult hajó népe érezhet így,
Mikor végre, a kikötőbe érve,
A révben fúl vízbe a reménye,
Mert a parton tombol a pestis
És nem teheti szárazra lábait.

Megharcolták a magukét,
De a világ sokkal – bonyolultabb,
Mint akartam – más aratta le a babért,
Mint aki ágyat vetett, várta a szerencsét:
Kertészkedett, tépte a tarackot,
Gyökeret és szenvedett,
Mikor elverte termését a jég!
Szabadság, Egyenlőség, Testvériség?
Az élet nem ad egyforma esélyt.
Nem segít semmi bölcsesség!
Feladtam – megbuktam.
A világ bonyolultabb, mint tudtam.
A pálos hét szentségre – mondom –
Csak a lélek-mélyi parancs a miénk!
Élj tehát boldogan, mint virágszál
A mező szélén, semmit sem érve,
Istenben bízva, kiszolgáltatottan –
Halhatatlan pálos szeretetben –
Az örök időredőben kis ideig:
Így is, úgy is, maradhatsz még –

TALÁNYOS FEDDÉS BALLADÁJA

In memoriam C. Baudelaire

Járjak, bár vízen, szárazon? – parázna vértem
alatti vágy szaggassa meg minden tagom,
s a Nőt szolgálva – csaljon víg kalandra vétkem:
kopott Gogó legyek, vagy Cézár – gazdagon!

S ha lennék „oly-leány”? – mardosva, üzzön vére
kint az utcán, vagy rejtse el egy csöpp szalon(?)
mindegy, fájó titkot szegezzen dúlt szívére
a vágy – s ha szeretkezne, szeresd őt nagyon!

És mert fölöttem még a futó hites élet,
csillagos derű, s lent, az édes, könnyű vétek -
oly színpad ez, hová a szív rabolni jó!

Kéjenc félelme és remény bolondja: Nő -
feddés talánya, fent, de dönt a roppant érdek,
még lelke szent, de farkas-kedvem egyre nő!

HIÁBA

az embernek hallhatatlan
ami a csillagokban moccan
ami nincs elrejtve szavakban
azt hiába kutatod önmagadban
és mert nincs álom a szíved mélyén
nem hiszel benne rendületlen
hogyan fényel jön és fényel ölel –
nincs jel – így hal meg bennünk Isten
hiába vártad – mégsem jött el!

A SZÉPTEVŐ

Nem volt idő soha,
Ne lettem volna én
S ne lettél volna te?
Szerelmek gyermeke –
Seherezádeként -
Óh, ne légy mostoha!

Az élet záloga?

Nem lesz jövő idő,
Amely még kortalan,
Apátlan csecsemő,
A terhe egyre nő,
A szó aránytalan:
Egy isten álma ő.

Egy, vágyott, drága nő?

Ki látta lelkemet?
Már néha, szinte kín,
Utolsó, szent kenet,
Barát s emlékezet,
Bár hallgat, mint a sír:
Kín vallat engemet -

Talán szerettelek?

Az élet, mély verem,
A szükség, törvényt bont,
Ha hív a szerelem,
Mi rossz volt feledem,
Ne légy már oly bolond,
Ha kérlek? Jöjj velem!

CSABA NÉPE

Akit szeretünk,
az a halálon túl is létezik nekünk,
s amiben erősen hiszünk,
az valóság lesz egyszer.

Tamási Áron

*A határon túl is szeretlek –
(mert egy vagyok veled.)
Sajnálom, ha bántottalak –
kérek, bocsásd meg vétkeimet!
Bármit hazudnak Neked –
kérek, ne csald meg népedet!*

AZ IDŐ ÍTÉLETE

Fogarastól Hargitáig

A havason,
száz láncfűrész éles körme alatt,
jajong az ősvadon –
Fáradt, megrabolt, erdei emberek
vágják a nyársakat,
irtják a csonkolt törzseket,
mit a baljós órán, az üvöltő orkán,
az éji delelőn, itt hagyott:
A táj halott –

Milyen lázas mezőkről?
Minő pokol tornácáról szabadult el
a féktelen szél,
mely itt tombolta ki erejét
és vágta tarlóra hét falu fenyvesét?
Ott, ahol ered: Desád, Ívó és Fenyéd,
a sok locsogó patak,
mind elhagyta kavicsos kőmedrét –
Amikor a csillagos Ég
lehunyta vigyázó szemét,
Kitört a vész –
Letépte a hegyek fenyves fővegét,
Morajlottak, majd üvöltöttek a hegyek,
mikor lecsapott a világvégi fergeteg,
törve-zúzva a roppant sziklák kőfejét,
tán száz évre megjelölte a helyet,
ahol egy őserdőt a földre fektetett –
A varsági fennsíkig –
Csiksomlyó, Tátosbérc kőhegyén,
sír a láncfűrész –
sikong, szisszen a szagos törmelék –
Hajnaltól napestig szekercék,
fejszék homlokán táncol a napsugár,
fények villannak, ha bókot int a Nap.

Kőkutas esztenák, majorházak udvarán,
    némán bámulnak a madarak,
    amikor a favágók szobrokat faragnak.
Ha beköszönt a Nyár –
Júliustól augusztusig, pityókás völgyek alján,
    bővízű patakok partján,
    hideg kőlapok gyöngyözik a harmatot,
De a rengetegben, ahol a hétfalus erdőhatár
    találkozik, ott fenn, a Hargita hátoldalán,
Az ősvadon mélyén,
    hetekig viselősödik a kenyér,
    amíg a pásztor, egy lakott helyig elér –
Vallatja a favágó is a tarisznyát,
    talál-e még paprikát, hagymát,
    otthoni szalonnát?
Az erdőfia –
Fából faragott királyfia, ha égre néz?
Mély lélegzetet vesz
    és akkor is keresztet vet,
    ha békésen telik a nap –
Bár nincs fején kalap,
    s fából van az arca – nem haramia,
    de szíve mélyén, azt tartja,
    az erdei, székely ember
    életét, nem védi semmi a rengetegben.
Ott, ahol délig is harmatos a rét,
    még a nyár is őrzi a tél leheletét,
A hegytetőn valamiként közel az Ég,
    mintha súgna is az Isten,
    néhány bölcs Igét –
Ha favágó, vagy pásztor az ember?
A hegyen hetekig
    asszony nélkül fekszik és kel,
Néha magában nagyon furcsákat gondol,
    ha karácsonykor, behavazott utakon
    megfagyott tetemekre lel –

Azt mondja –

Ez itt a fehér pokol és rajt' a hó, halotti lepel –
Távol az otthon, hát csak a szeleknek énekel.

De tavasszal, ha zöldell a rét –
az áldott napsugár megdobogtatja szívét:
A Madaras Hargitán, ahol tán a madár se jár,
megérzi a szabadság ízét –

Néha meg-megáll az Ivó patak partján
és ha már nem bírja tovább,
beszökik Udvarhelyre egy éjszakára,
hiszen ott, egy, fehér asszony várja,
vagy tán egy, gyöngykedvű, székely leány –

Nem rég, még ilyen volt az élet,
és lesz is még, a Hargitán,
ha visszatérnek mind a fenyőrigók
és fészket raknak fenn a fán,
majd ha mókusok kergetőznek ott
s a tilinkó hangja messze száll,
hallgatjuk önfeledten a lelkes zenét,
talán a táj is kiheveri halálos sebét?
Újra fütyül a rigó, mesél a furulyaszó,
és suhog, egyre sűg a száraz sűgó,
visszhangozzák a fenyvesek,
megrontották villámsűjtotta emberek,
szakadékba zuhant a megvadult ló,
lábát törte a sárga csikó,
áldozatra vár a Gyilkos tó –

Mítoszok mesélnek –
A székely, századokon át,
Csaba népeként védte a Hargitát –
túléltek együtt minden katasztrófát,
szívükben őriznek száz legendát –
Nem tudnak nélküle, élni se', halni se már –

MAKOVECZ

Hogy illenék hozzá? Szigorú tekintet
Dacos bajusz alatt telt ajak
Derekán széles nemzetiszín szalag
Fején Kossuth főveg -
vagy szalmakalap
Ő az építészet ős-zseni nagymestere
Nála készen áll:
sámán-tudás tapasztalat
Tehetség és fantázia tüzes ihlete
Szemében láng - arcán szent harag
Ő Isten elhivatott hű robotosa –
Magyar Grál lovag

ÉLD AZ ÉLETET

„AMIKOR SZÍVEMBŐL SZÓL AZ ISTEN”

Nem kell olcsó vigaszokat keresni,
vesztett csaták, düledező tanyák,
kopjafák közt, most már nincs mit tenni:
elmúlás a végzet – láss, légy, érezz!
Vak a pillanat, mi életgyertyát éget –
az elme károgása – utolsó bástya,
mögötte ott a végtelen csend,
a mindenség-akarat áradása –
Te vagy az első és utolsó ember,
még ma tedd meg és látva lássad –
nem mondom néked, hogy hidd el:
Isten ellen csak a botor lázad –
Boldogan és kegyelemmel
leszek szárnyad, utolsó várad –
éld az életet és bízzál bennem –
szólt megfeszített Jézus a kereszten.

ŐRIZD MEG!

Őrizd meg magadnak kristály fényű csöndem!
Karold át meztelen, menekülő testem!

Csillag szólít immár, értem jönnek hamar,
Elmegyek, mielőtt az új hó betakar.

Álmodom a sarjadó, sok-hangú csendben,
Hűségem mély folyó, túlél majdan engem.

Akkor hát csak rajta! Nincs mi visszatartson –
Holnap már késő lesz, túl a másik parton.

Eldobom, eltűnik a nagyvilág rongya,
Nem lehetek tovább sejtések bolondja.

Őrizzen a Szépség – szerelmem koldusa!
Rakjon fészket körém álmaim asszonya!

Időm betelt – tudom a megvallhatatlant:
Bezárul az ajtó, bilincsem bekattant.

A SZELLEM KINCSESHÁZA

A trézsza barlang forrása

Semmihez nem hasonlít értéke,
Egyként lehetsz koldus, vagy ritka kincsek őre,
Ha nem szerzed meg, mit se tudsz felőle –
Mert bár kulcsot is kapsz, rajtad múlik belépsz-e?
Ahol nem kérdik tőled – nem féled-e a Jövőt
És a Múlt feltáruló titkait?
Nem féled-e az örök idő kiállító termeiben
Isten vakító gondolat villámait?

PETŐFI SZEMEI

Petőfi emléke
sokaknak nem fér a fejébe –
Petőfi szelleme,
úgy bolyong e kies hazában,
mint akinek nyugalma nincsen –
az ünnepeken (jó alkalom)
kihantoljuk, kitakarjuk,
megkoptatjuk rajta a szánkat,
megforgatjuk, hogy forogjon
barguzini, vélt sírjában,
s új lepelben tesszük vissza
a neki szánt „prokrasztész ágyba”.

De úgy, amilyen lehetett,
nekünk Ő nem kell –
nekünk Ő túlságos, végletes,
hogy azt ne mondjuk: tökéletes.
Tudjuk, nem menekült – eltűnt – elveszett,
nem kereste végzetét,
csak bevárta, míg megérkezett,
eljött a megjósolt kérő –
a zord idő –
Áldott emlékező, gyenge nők
közös sírba fektették szegényt –
talán,
lehet,
de azért,
most sem,
még utólag se
irigyelje senki,
hogy nem adta arcát,
halála nem enged feledni –
nem adta szellemét olcsón a világnak,
csak testét a névtelennek –
elesett bajtársak közös sírjának

S a haza gyásza, szívdobbanása
örzi emlékét igaz fiának –
Életét adta,
nem menekült – tudta,
a sors elől nem lehet kitérni,
velünk maradt a végig –

Dala nem volt sóhajos panasz,
belátás volt – hűség és áldozat:
szava a lelkekbe nyillalt,
amikor a hazáról szavalt!

Kinek van füle hozzá?
annak mondja el verseit,
néha meg csak megáll,
metszően rádtekint,
mint élő lelkiismeret
kér számon Petőfi szelleme –
Ha benne valaki kivetnivalóra lel?
Mint a bűnjel,
mint a stigma, önmagára vall –
Úgy járt-kelt közöttünk,
mint akinek dolga van,
bántották akkor is elegen,
gáncsolták életét –
És ma sem tűrik nem alkuvó szellemét –

Elképzelik – ma is méltatlanok –
s nevezik nyárspolgárnak –
Milyen szándékkal? milyen magyarok?
lefestik lélekbúvárok
Párizsban, a barikádon, anarchistának –
lefestik rossznak, gonosznak,
barguzini fogolynak –
s kétlik igaz magyarságát,
melyet nem ők adtak –
legendáját, melyet nem akarnak –
Emlékét mocskolják, koptatják a rosszak –

Mondják: szerencsére jókor halt,
így nem lett nevéhez méltatlan –
e paróka nép elirigyelné
büszke jellemét, hírét, művészetét
és mégis, nevében osztanak
rittereknek kitüntetését.

Ha ráfénylik a szemed, megértheted,
ahogy érzett, úgy élt, a hazáért, eszméiért,
szerette életét, erről írt verseket –
Mélységes igazság, hogy a „döblingi lakó”
s nem a „turini, szabadkőműves,
kasszandra apó” vallotta Őt szellemi fiának –
nagy szellemek, így adnak kezet egymásnak –

Nem kímélte magát, tudta hol a helye,
neki nem volt hová mennie,
mikor kétségbeesett, utolsó harcát vívta
a nemzet serege –
neki nem lett menhelye
Torinó, vagy Párizs,
ahogy menekült ott más is –
Régen elvégezte már a számvetést,
megtalálhatod a verset is –
aszerint cselekedett,
mikor az idő betelt,
nem siratta árván életét,
csak a haza földjére hajtotta fejét –
ennyit tehetett –
Jelleme, méltósága emelte nevét
a hősök sorába,
elkísérte Őt a nemzet szeretete,
azért oly' nagyszerű emléke,
mert szívében nevelte hű népe –
s eggyé vált vele Március 15 –
örök emlékezete.

AUREA BOREÁLIS

Kolumbusz pálosai

A teljesség útja fölötti kárpit,
sötétlő égi bársonyán,
csillagköd pulzál
s repesztí szét az úri pupillát –
Betör a fény az elme távcsövén –
Képzelet horizontja tárul elém –
Napszél fátyla árad mágnes mezején,
Kolombusz életének csúcsa volt a pillanat,
amikor az utazás foglya meglátta a célt –
Akit a látvány elbűvölt és végre
kiálthatott – szívében visszhangzó
kiáltással: Föld! Föld!
amint a partig elért –
Valójában még távol a part,
a lagunákban zátonyok lapulnak –
Itt-ott még veszélyek lesekednek,
de a szív már tudja: megérkezett.
Mikor elkészül az idő egésze
és mint mozaik kerül minden a helyére,
Az ember ledobja magáról nyűgét,
Tágul a horizont – szárnyalna –
szelleme erőre kap,
Amikor a szavak értelmet nyernek,
a kezek – cselekedni akarnak,
érzik a változás ízét az emberek –
Már nem érik be tegnapi malaszttal,
ami csak elmarasztal,
Mint sorsterhelt életek,
mint a börtön idő, csak leteljenek –
Egy pillanat alatt a kamasz éretté lesz,
Nem tűri, hogy nem érti a fityma beszédét –
Csak gesztusokat kutasson, arcokat,
szemeket lesve, jeleket keressen –
A régiek már elfeledték a maguk idejét,
amikor az ifjú követeli helyét a világtól –

Próbálgatja erejét –
szelleme élet csiszolja: a nem elég!
Akiben formát kapott az értelem,
a világban együtt élhet véreivel –
Együtt és magunknak készítünk mindent elő,
hát ne kérdezd, amikor vetsz, mit cselekszel?
és holnap, ha aratsz – mit hoz a jövő?
Csak tegnapi cselekedetek
jutalmát kapod – kár korholni mást –
szerencsét, sorsot –
Az ember, régóta kutatja, mit zárt az idő palackba –
még sem tudja: miért sújt az Úr haragja?
Itt vagyok az ösvény szélén, készen –
Testem a fék.
Nem engedi, hogy felfogjam a lélek üzenetét, –
bár látom és befogadom a világot –
A csend bokraiból előcsalogatom a zenét,
csak várok, s hallgatom feszülten a csendet,
mert hiszem, majd üzennek a bölcsek,
nem hiába éltek, költő fejedelmek –
ha hívom Őket, mind megjönnek –
Mert a pártatlan, békességes Ég elküldi őket,
míg harcban áll a Fény és a sötét!

ÜZENET

Ne hidd hát, hogy nem jön el -
Bárki mondja: vabankra!
A költő, mint titkos szekta tagja,
Kincsét, a szárnyaló időre bízva, szélbe szórja.
Tudja – eljön a dal tavasza a komputer lázas világba –
A szívek kánonja is – meglásd! Vabankra!
Talán, mint régi veretes Emlék:
Legendám a Te szívedig ér majd Testvér!
De addig – kérlek – rejtse el: Ne keressék!

TI – LU – LI – LÁ

Ti lu li lá
tündér leány
ébredj hamar
ébredj fel már!
Lám ez a nap
fénykeréken
eljött érted
fény az élet
nagy szépséged
nem ért véget

Bár el kell menned
nem kell félned
Boldog asszony
sugárözön –
köszönt Téged

Ti lu virág
felkelt a nap
itt van végre
székely leány
nézz az égre!
Indulj el már!
sziklák fölött
ég-föld között
van elég hely
tág a határ –

Tilu li lány
vár az égi
tűzszivárvány –
tündérvirág
selyemmadár
habos fehér
felhőre száll!

Ti lu li on!
Tűzliliom!
kéklő madár
selyemmadár
főnixmadár
lángfészkére:
Erdélyre száll –

Áradj el fény!
Ébredj fel föld!
sugárzó Ég
turul trilla
öröm ének
köszönt téged

Sugárzó lét
szépség-öröm
tilaj ilon
rózsa szírom
szivárványt hint
ajakidon

Dingír-villám!
Fordulj kerék!
Táruj fel Ég!
hunor leány
ne félj, ne félj!
ki-be jár az életsugár
halottfehér
vérző-szívű ég-
csónakos holdudvarán

Tilaj ion:
égi ilon
szűz liliom
napos szemén,
illuz ion Na'Conxypán
csókodra vár –

TÉLI REGGEL

Amint a hegyről útra kelt a reggel
Bámultak rá az éhes csillagok –
A téli éjből hullámozó ködökkel
A völgy felé hajnalként távozott.

Szikrázó tájon ballagott a reggel –
Tündérvilágban – melynek fényt hozott:
A jeges torzók némán repedeztek
De Jég-Király fehérén várt csak ott.

Ködterhes télben ballagott a reggel
Szürke szakála kavart zuzmarát:
Zizegve hókristályok permeteztek
És hajnalszél suhant a völgyön át.

Tört nádasok zörögtek szélütötten
Magasra húztak szürke vadlibák
Tél-víz felé eveztek sűrű ködben
Kísérte röptük baljós gágogás.

Friss harangszóra hullámozott a hajnal
A csend varázsütésre szétszakadt:
Piros kakasszó űzte- riadózta
A télhomályba bújó árnyakat.

A Nap düledt-vörös szemét meresztve:
A tépett égre vaksin hunyorít –
Farsangi éjből lustán földerengve
Kereste fényét s régi útjait.

Már deres úton ballagott a reggel
A korhely Napra nézve most megállt –
Haragra gyúlt: „Az Isten megvert engem!”
Keresztem örök földi vándorlás!

Fehér mezőben elszórt vén tanyákon
Ropognak ajtók ablakok –
Felszállt a köd a rideg téli tájon
Életre kelnek házak udvarok –

Kemencék áldozati füstja száll
Köszöntve reggelt – kérve jó napot!

MINDIG EGYÜTT

A szülőföldön

Köszöntő: 2001. augusztus 20.

Mindig együtt az idővel:
Növekedjék, mert halhatatlan
Múltja nyelvét őrzi e nép –
Jelenben él és Jövőbe néz,
De hűségben egy akarattal,
Vallja régi, nagy hírét!

Őrzi István Király Jobbját,
Palástját, Jogarát, Kardját –
Szent László arcával a Hermát,
A Szent Koronát, Országalmát.

Őrzi Mátyás Igazságát,
S annyi, híresen szép legendát,
Fényes szemmel hallgat míg él,
Ki igaz s magyar e sártekén.

Dicsőséggel, oly sok évig,
Vigyázták az ősi népet,
Megóvták az életlángot,
Harcban forgó, nagy Királyok.

Mindig együtt az idővel:
Fényeskedjék halhatatlan,
Magyar hazánk, felmagasztalt
Kincseknél is drágább éke:
A Szent Korona öröksége.

Köszönet! Százszor is köszönet,
Hogy elviseltétek a terhet,
Amikor senki nem segített!
S mert a szívben élt még a nemzet –

Óvtátok a megszenvedett
Magyar szó, szép igazságát,
S az évszázados vész után,
Az újrakezdés olajágát –

Ünnep van ma. Nagy-nagy ünnep:
Nemzetünk születése napja,
Adjátok át az örömet,
Mint gyermekének édesanyja!

Mondjátok el mindenkinek!
Mégfogyva, de él a nemzet!
Az utódoknak megóvtátok,
Az egyre fogyó, kis országot,

S lélekben, a Szent István-i,
Mindig dicső, mindig bátor,
Árpád földjén felvirágzott,
Ezeréves, magyar álmot.

AZ EMLÉK HATALMA

Az ördög völgyi erdők alól,
menyétként, kúszik elénk az ősz –
lecsupaszítja lombját az ág,
szél sóhajt, zörög a törmelék,
hideg köd ráz fejünkre zuzmarát,
de Te ne szólj arról senkinek,
mily bánat sebezte szívedet,
mikor szibériai hidegség
tépte a fák, fonnyadt levelét –
s az októberi virágok elfagytak,
egyetlen éjszaka alatt!

56' november negyedikén,
a hártvás hazugságok szétszakadtak:
takaratlan világított az erőszak –
kopáran, akár a téli Nap.

Nem ez volt az első áldozat.
150 éve, 40 éve –
vagy régebből kísért az emlék?
Ma is viseljük az átok terhét –
iszonyú csapások metélték
magyar hazánk ájult testét –
Nemzedékről-nemzedékre
hullott népünk, drága vére,
s az ünnepnapi trikolórt is,
hányszor cseréltük feketére?

Az ördög völgyi erdők alól,
bús emlékeket sodor a szél –
legendás, Magna Hungária,
mióta csak megszülettlél,
ellenség les rád, az Ural mentén.

Nyomodba járt: kozák, török, tatár,
mint hajdan: bessenyő vagy metélt kazár –
sorsunkba fonta ujját,
s mindig eljött, kérni a jussát!

Azért, Te meg ne állj és ne félj!
erdei ember fog rád fejszét,
dob követ, pikát, dárdát feléd,
mert sorsod les reád szüntelen:
életed veszély és kegyelem –

Az ördögvölgyi erdők alól,
kúszik elő a régi emlék,
szemedbe port szór a szél,
füstöt harap a száj,
de Te ne szólj és meg ne állj!
Füledbe döng a láthatár,
nem kiáltott senki feléd,
előre nézz! Jaj, Te szegény!
Rohanjon a láb, siess tovább!
nem bujtat el a kő, a felhő –
kietlen a patakágy – az erdő.

Egyre tovább, tovább!
ott a kukoricás,
az életért fuss már tovább!
Ne várj fegyvertelen,
meztelen kebelrel –
verssel és hűséggel szívedben,
sugárzó szemeddel,
oly védtelen vagy –
vigyázz! Halálfia vigyázz!
Sikolt, megőrült az idő, kicsorbult a Nap,
védd magad! még egy pillanat
és a halál szele elragad –

Az ördögvölgyi erdők alól
jött a portyázó kozák –

Csupaszőr ember ült lován,
idegen volt néki e táj,
senkit nem ismert ő,
nem is tudta tán, hol a határ?

Nem tudhatta,
hogyan villogó fehér ingben,
ama inas, kis ember, költő –
egy évezredben,
csak egyszer születhet, ilyen
költészetet teremtő szellem,

Az élet titka, megrendítő –
mint a hajnal, első ébredése,
a nemzeté, világé volt Ő.

Nem tudta a kozák,
hallgattak a fák,
miért állt meg és fordult felé?

Nem értette szavát,
nem menekült, nem védte magát:
lehunyttal szemmel várta a csapást –

A kozák, mint már annyiszor,
eljátszotta a szerepét,
de valamiért fülébe csengett:
„fegyvertelen, békés ember volt” –
bár nem mondta senki „légy átkozott”
mégis szégyelte magát akkor ott:

Kegyetlen, orosz kozák – a sors
névtelen eszköze – gyilkos,
rossz ügyet szolgáló katona,
melyért ezerszer lesújt rá
s népére, az Isten ostora!

Az ördögölgyi erdők alól
kúszik felénk a Tél,
de Te ne szólj és semmitől ne félj!

Szemedből porhót kapkod a szél,
56-os emlék is lehetné!

GULÁG –

Don, Cherszon, a fogolytábor,
ahol Apám lelke szállt az égbe,
a gulág igazságért kiált!

Télre nyár – Segesvár – vége!

Egyedül vagy forradalmár!

fegyvertelen kezedd,
verssel a szívedben,
oly védtelen az ember –

Eltaposták (örök Trianonnal)

erőtől gőzölgő hatalmak –
egy nép vesztette el szabadságát
és a forradalmat –

Lovon a kozák,

harckocsiban 56-ban,
ide küldte éretlen fiát,
Budapest, Afganisztán,

Segesvár – utolsó csaták –

lovon, harckocsiban a kozák,
mennyi fájó emlék: ellenség,
katonák, katonák, katonák,
statáriális bíróság –

könnyesen szétfolyik a kép –
bíbor-fekete az ég:

lavinát sodor a sár –

annyi láb taposta a hazát –

Elfogták, megölték, miniszterelnökét –

mindig cserbenhagyták
és meghalt az igazság –

Mennyi idegen eszmény, önkény,

fonta körénk a hazugság
szabadkőműves kötelét,
hová von ez az örvény?

Kint és bent, mindenütt ellenség,
mikor fordul a szerencse kerék?

Ha a halottak feltámadnak
és az igazságért színt vallanak?

Ha felénk nyújtja kezét a világ?
Elmúlik Trianon átka –
valóság lesz Emese álma,
s az ezredforduló Főnixként,
új korszakkal köszönti fiát:
nagy múltú magna Hungáriát?

A SZÍVED SÚGJA

*A BETEGSÉGBŐL SZABADULTAK
hommage Dr Dóczi T. Prof*

Tedd csak egyik lábad a másik elé!
Mindig örömmel: egy nap is nyereség.
Keress utat mindig a másik partra,
Ott, ahol érted készülnek holnapra!

Már tudod, sorsodnak nincsen mintája,
Míg bírja lábad, menj csak öntudattal!
Életed célja, szíved muzsikája,
Hozzá elérni, minden mozdulattal.

Felhőkig szöknek a kórházi vágyak,
Játszik szemed – könnyek közt, álmodozva –
Kísérje utadat édes káprázat,
Míg sugárzik szíved varázshatalma!

Nincs hangja, árnya – testi vágya – kincse
Angyali ajándék, egyre teljesebb,
S ha reményt ad a gondolat ígéje?
Szemed, ajkad, szíved súgja? Egyremegy.

Tedd csak egyik lábad a másik elé!
Boldog örömmel, mert drága ez a nap.
Szeresd életed, hisz' az embereké
Vagy, s ha Te vezettél, érte áldalak!

A SEREGSZÁMLA

ÖTVENHATOS VETERÁN

Mindig gyalázva, félre lökve,
állok „bolond a hegytetőn” –
megrabolt szívű, semmi koldus,
földhöz csapom a fejfedőm –

Uram Isten – szólok magamhoz –
elrontottam az életem,
megvertél büszke, szabad szívvel,
mikor magyarnak születtem –

Kártyára, nőkre, jóbarátra,
tellett időm és kedvem is,
de bánat, baj, bogánca karmolt,
ha jártam a sors erdeit –

Már földre döntve, alig élek,
jó szóra sóváran, szenvedőn –
más hiányom nincs, mégis félek:
elfogy lassan a tetterőm –

Uram kérlek, ne hagyj magamra,
szabadságharcos vén vitézt,
leharcolt szívű, árva koldust,
megaláz minden semmiség –

Uram kérlek, ne hagyj magamra,
száll fohászom a szent hegyen,
csak egy perc és dalolok újra,
hisz' hozzád szól pálosz énekem.

AZ ÍGÉRET FÖLDJÉN
MAGYAR RAPSZÓDIA: ESZTERGOM,
2001. AUGUSZTUS 15.

Munkács, Pozsony, Arad fáradt ege alatt,
Szelek söprik a Múlt dübörgő útjait –
Légiók és Germán sasok törtek utat,
És később oszmán, orosz hadak vonultak itt.
Ezer éve itt tért haza, vérben ázva,
Magyarságunk, győzedelmes, vadvirága –

Te szegény! Mily gyalázatot követtek el,
Itt, áruló hadak, kik hűtlen, cserben hagytak,
S érted, „júdás-pénzt” e gyalázatért kaptak!
Gazságukért, tőlünk, most mit érdemelnek?
Nézd csak nagyjaink sorát! Hogy értek véget?
S mellettük a rosszak – jóknál, jobban éltek.

Birodalmi Habsburg, török, orosz vágyak,
Szomjajzták a zsenge, magyar mátkaságot –
Egy sem kérte, csak akarta s jött rabolva –
Megtaposva, földre rogyva, megalázott
Magyarország, ájulatból ki emel fel –
Engedetlen, tiszta szívvel, tört gerinccel?

Árulás pusztít közöttünk, mint a métely –
Írtani kell, mégsem véres büntetéssel –
A múltat, alázattal, bölcsen eltemetted
És szélbe szórtad, fényességes álmodat:
A szükség, keskeny útján, váltod meg magad,
Te bús magyarság – de haza vezet Urad!

KAPOSI KALEIDOSZKÓP

VÁROSI EMLÉKEZET

Már rég nem jár a Kapos nyúlgáton át,
Jégár se szaggatja a mezőt, riadt
Utcákon, már nem jár a víz, de
Régi idő-jelek őt idézik.

Zord tél után, a hirtelen olvadás,
Dermedt mezők fagyott seregeit, sár-
Tenger ölelte negyvennégyben –
És a folyó vize lett a végzet.

Elöntve Váralját, Szokolát – jeges
Ár éje örvénylett lapos partjain,
Reggelre tobzódott a jég is,
Széthasogatva a híd palánkját.

Baljós időt hoztak szomorú telek,
Jajdult a föld és már alig volt remény:
Meghaltak itthon s harcmezőkön,
Félelemtől vacogott az élet.

Már rég nem sétál a folyó réten át,
Hullám se dönti térdre a fát, riadt
Földutakon már nem jár a víz,
Bár a tavasz a Kapost idézi.

Békés futását a cseri réteken,
A Tüskevár, hosszú kanyarulatát –
Megannyi emlékkép a nyárban,
Így örökíti meg – ámde elmúlt!

Még ott ül átellenben a vén Kecel,
A város szélén nézi a kerteket,
Mindenfelől füst száll az égre,
Szépül a város kopár szegélye.

Új város nőtt a régi helyén, ma már
Nem csattog patkó hangja se flaszterén' –
Elmentek! Új kor jött el: fényes
Házak között autók suhannak!

EPILOGUS:

Hajlékot épít. Szellemi otthonát
Szépíti, művét, százados múlt-tudás
Megőrzi...városát polgára,
Így gyarapítja a Köz javára!

NYÁR: 2001

Városom szívébe mártja kardját a nyár.
Vad lángcsókja perzsel szívet, életet.
Szép-lányok keblében meghal a vágy,
Az utcán, csak néhány, kóbor eb liheg.

Méz illatu szelek fonják a Nap hevét,
Láng-ujjú korbáccsá, Kecel hegyén.
A szőlőszemekben aszusodik a nektár –
Árad a lét, érlel a fény, tombol a nyár:
Ki-be jár a szél, a Nap szemén!

ARANYSZENDERGÉS

A zselici rengetegben

A nyári alkony fényes mámorában,
Napfényben ég az erdő és a rét –
Az ifju Nap, gyengéd sugárkarjával,
Szerelmes fák karcsú térdéhez ér.

Fent napvarázsos égi orgonákon,
Dalol a fényben foton milliárd –
S lent langyos, gömbölyű köveken reszket,
Egy szendergő, aranyzöld gyíkcsalád.

Ha rejtőzködő ösvényeken járva –
A hús tisztáson fénytócsába lépsz?
Fáradt szemedbe lebben pille szárnya:
Susog a lét – zaklat e semmiség?

Lelkükre száll varázslat félhomálya:
A fenséges teremtés, elmúlás?
Megérted? Isten éden otthonában,
Szeszély a lét – csupán kirándulás?

Elillant már a pillanat, lomb zizzen,
Mikor a ürge gyík lábadhoz ér,
S a távozó Nap fényes koronája,
Festi a fák aranyló üstökét.

MISZTÉRIUM

Tested költészet –
Rejtélyes ölelése:
Áldozat – ünnep

TEREMTŐ SZAKRÁLIS AKARAT

Ősi karizma

Bazalt, márvány, mészkő mind elporlad,
Ám, amit tűnékeny szavak alkotnak:
Gondolatok, szállóigék, népmesék
És gyermekdalok, fent maradnak –
Őrzi őket az emlékezés
És valami szellemi hullámverés –

Aki az öröklét mezsgyéjén halad,
Körül fogják pálos igék,
Napsugaras, szárnyas szavak –
Mindig elől jár egy maroknyi csapat:
Keresik az élet titkát
És törvényeit vérükkel írják –

Múló idő, nem árthat szellemüknek –
Hitet adva az embereknek,
Melengetik a csillag éjét,
Hogy szeressenek és ne féljenek –
Szívükbe oltják az emberséget:
Elűzve a sötétséget, így őrzik
A betlehemi szkíta-magyar reménységet –

A HIÁNY

Inség! Önszeretet jeled Isten:
Csak mi vagyunk, akinek élete más, -
S ama kitérő nélküli jóság
Önzésén, lett céda, e mai világ.

ISTENI SZEREPOSZTÁS

Aranyszarvas, naporoszlán, körösisten

Kék bolygónk labdája fölött,
Vitorláz a Hold, a Nap –
Így kísérik útján csillagrepülők
És arany-kék sugarak.
Örökzöld életünk ajándék –
És mégis merő kárhozat –
Fekete úr ásít felénk,
Árpád Magor fiainak
Pilis-fehér jövőt tartogat.

Hová megyünk? – kiszolgáltatottan?
Honnan? Merre? Miért?
Kérdezzük halálmagányban, hasztalan –
Nem tudja azt a csorba, emberész –
Választ sem kap, ha égre néz –
Az igazságot csak a szív sejti meg,
Amint átleng az Idő a Tejút felett:

Nincs a világon az embernél,
Mostohább, kegyetlenebb szerep –
De int a hívás: jöjjetek!
Újjászületett a szeretet, s lám a nagy időn át,
Az örök éjben, Csíksomlyó hegye felett,
A Fénybe-öltözött, Boldog-asszony,
Nimród csillaga vezet.

mp

KEGYELEMRE VÁRVA

A SZÍV VIRÁGA

Így szeretem Őket, amint szótlan-szerényen, szemükben fáradt mosollyal, csak várnak csendesen.

Ők már tudják, mindenüket odaadták, nekik az idő már ajándék – másokért fáradoztak, feláldozták szívük erejét, mert valakinek, valamikor, támasza volt szívük melege – utolsó menedék, de a maradék élet, vajh, mire volna még elég?

Oly nyugodtak, mint bekerített frontkatonák – befelé hallgatnak, mert tudják, hogy mindegy, ma vagy holnap lesz vége a harcnak? Ítéletre várva, tanúnak maradtak.

Így szeretem Őket. Velük érzek, mert a világ szemében Ők az igazi vesztesek. Azt gondolják: Ők a leírható felesleg – sajtó teher mindenkinek.

Így szeretem Őket – szomorú, törékeny virágok. Minden idegennek előre köszönnek, sápadtan bólogatnak, számolják a szívdobbanásokat – tudják Ők, már a műtét előtt a fele elmegy! Szemük előtt lebeg, ez az utolsó esély, de talán mégis van remény és nem csak sodródik szegény az ismeretlen, távoli part felé. Majd megfogják kezét, amint remélte: megérkezik a Gyógyító egy Örököse és visszacapja életét! Akit megillet ez az üzenet – köszönet érte, köszönet, örökre szívünkbe zárjuk nevedet!

Így szeretem Őket! Szelíd szájuk nem fodroz harag-tarajos szavakat, már mindent kioltott a szédítő tudás, nem viselnek el még egy rohamot, szívükre szállt a megbocsátás. Nincs örömbánat fellángolás, lázadás, már ezerszer megfizettek mindenért – életük minden percét megváltották, mint a frontkatonák, a hátralévő idejük már ajándék!

A szív útján nincsen félelem, kétségbeesés, már minden gond, alig elviselhető teher – de meggyógyúlhat még az a sebesülés, jut eszébe néha, hisz' kétezer éve árad a segítség!

Így szeretem Őket, amint lassan, óvatosan élnek, őrzik a törékeny létet. A közönyös világban, mint lilium-sápadt, halovány árnyak, oly halkán kérnek, néznek, hogy talán az Úr majd itt feledi Őket –

Ismerik Uram törvényedet, nem lázadoznak, mindenre készen várnak és ha eljön az a nap, majd egy rövid pillanat alatt, valaki közelít, megáll a szív útján – másnál tisztábban lép eléd, mert ez az út Hozzád vezet és Ő megérkezett –

Talán, valahol még legördül egy könnycsepp, de ki hibáztatná magát érte, ha nem vállalt felelősséget sem helyette?

Ne feledd Uram reád bízta, amikor a kezét elengedték:

Uram ítéletedre vár a világ!

AZ ELPAZAROLT ÉLET

Egyedül ülök a parkban. A város legszebb pontján, a helyreállított szökőkút mellett, nézelődöm.

Ezen az ezredfordulós, koranyári délelőttön, tökéletes nyugalomban, ám mégis bizonyos, belső feszültséggel, mint valami átutazó, szabadságos katona, nézegetem a sétáló kismamákat, a nevetgélő kamaszokat.

Oly idegenül érzem magamat e világban, hogy mindig elbizonytalanodom, ha nem köti le figyelmemet valami konkrét esemény – vagy, ha nem szentelhetem időmet passziómnak. Régebben, titokban, megfeszített figyelemmel kutattam kíváló gondolkodók munkái közt, hogy választ kapjak a legegyszerűbb kérdésekre: kik vagyunk? Honnan jövünk? Hová tartunk? S végül, csak az Újtestamentum Jézusa, - Simone Weil és Hamvas Béla segített megérteni az emberi sors lényegét.

Ebben a városban élek, évtizedek óta, szeretteim közt és régen tudom, mi dolgom a világon. Nyugtalanít azonban, hogy haszontalan időtöltés számomra, ma már, minden olyan megnyilvánulás, amely érdeklődésem, elhivatottságomon kívül esik. Nem látom be, miért kellene mások akarata szerint élnem?

Nyugtalanít, hogy az emberek, kényszer alatt, kitetten, kötelességszerűen elpazarolják idejüket, energiájukat, egész életüket, olyan cselekedetekre, amelyeket pénzért, napról-napra, mások érdekében kell megtenniük. Nyugtalanít, hogy az emberek nincsenek tudatában annak, hogy fontos küldetésük van és mérhetetlen tehetség-kincs birtokában vannak. Nem veszik észre, hogy a zsenialitásukat folyamatosan eltompítják a mókuserékben és elszalasztják életük igazi nagy lehetőségét. Qui prodest? A hegemonia nem szereti az embert, aki felfelé tekint.

Mintha csak illusztrálni akarná gondolataimat a valóság, megpillantottam egy korpulens férfit, amint egy kislánnyal kézenfogva közelednek. A férfi, vörös, kövér arca és a kopszódó, rövid hajzata alól kitolakodó rózsaszín, husos fülkagyló: egyszerre volt émelyítően visszataszító és sajnálni való –

A kislány légies, törékeny bája, majdnem angyali szépsége és a formáját vesztett, öregedő ember szinte állati vegetációt sugárzó testisége, kiáltóan igazolta nyugtalanító sejtelmemet, szinte demonstrálta az elpazarolt élet szánalmas valóságát: a kezdet reményteli lehetőségét és a szívszorító eredményt.

Szinte megbabonázva kapkodtam pillantásomat a kisleány csipkés gallérjáról a férfi, izzadtságtól gyöngyöző rozsdabarna homlokára, a leányka törékeny ujjait körbefogó kolbász ujjakra, és élesen láttam, a lépésenként megrezzenő loknis hajtincseket, a keskeny, élénk színű szalagot és a csillogó, okos, bizalmat sugárzó gyermek szemeket.

Az elnehezedett, lihegő férfit ekkor már, ha akarom, meg is érinthettem volna. Amint mellém ért és elgyötört arcába pillantottam – a szemem – mindentudó, végtelen szomorú, megtört tekintettel találkozott, szinte szíven ütött a felismerés: a saját arcom nézett velem szembe.

ÉRETTSÉGI TÉTEL

S. GY.: Önvallomásom parafrázisa

„Örömnép volt
A trágyadomb mellett
Ahol is engem
Egy disznó meg-ellett
Megtanított anyám
Magyarul rőfögni
Orrommal mélyen
Magyar szarban túrni
Turkálás közben
Öntudatom ébredt
Nem vagyok én disznó!
Csupancsak egy féreg!”

Azt visítom régen,
A harangszót hallva,
Dőre, rút életem,
A gyűlölet kardja.
Nézzetek szemembe!
Arcomra van írva,
Rossz leszek a sírig,
Magyarfób tanagra –
Szarvasok közt élek,
Kiebrudalt vadkan,
Tele lett a pofám
Finnugor szavakkal.

Tengetem a sorsom,
Kövér, kemény makkon,
Míg agyaram vásik,
Lopva szerzett haszon.
Disznónak születtem,
Költő én nem leszek,
Kilenc szarvasok közt,
Átkozom népemet.

A fáklyák már égnek,
Ünnepnapra várnak,
De én nem lehetek
Fia, a nagy háznak.
Az asztalok készen,
A serlegek borral,
De én nem ihatok,
Ilyen dagadt orral –
Lábam sem léphet
Templom kapujába,
Meggyújtom a lángot:
Ne éljek hiába!

Tűzvész hamujába,
Rontom ezt a házat,
A trágyadomb mellett,
Visítom világnak:
Megtanított anyám,
Öntudatom ébredt,
Nem vagyok én disznó,
Csupáncsak egy féreg!

MIKÉNT MI IS MEGBOCSÁTUNK

Résztétlen társbérőnk feljelent,
Szúrkál, mint részeg az idegent.
Bakra ül a hálátlan vendég,
Ki ajtódon kopogott nem rég –
Balgán hagyta, hogy kijátszanak,
Mondd – miért nem védted meg magad?
Talpra Testvér! Ne légy most gyáva!
Mert szolga népnek, nincs hazája!
Ne légy Te, jövőtlen pária -
Majom-országnak, senki fia.

PROLETÁR KESERŐ

Hajléktalanok évadján

Proletár, segítsd a burzsoát!
Testvéred ő, üllőnek kalapács –
Tiéd a munka, övé a gyár.

Ő ad neked tál lencsére pénzt,
Nyomornak, jövőnek szerencsét,
Ő tudja, még hány nap a világ.

Ti, hasznos, régi idióták,
Semmiért adtatok hatalmat
Idegen szívű zsoldosoknak.

Nem született még, ily szánalmas nép,
Ki nem tudván, ki az ellenség?
Elárulta önnön nemzetét.

Dobraveri földjét, mindenét,
És 30 ezüstön vett lencsén
Kótyavetyéli a szerencsét.

Hej proletár! Szegény maradtál,
Tolvaj testvéredé a gyár,
Ugye, a párt, ígért szalonnát?

S kaptál kamatra újabb nyomort,
Átverték, és már te is tudod,
Nincs hozzád hasonló, jó bolond.

TOBORZÓ

Horgad, csattog, száll a régi nóta,
Férfiak indulnak háborúba –
Már nem hívlak szelíden, kedvesen,
Koporsó szegek véreznek bennem –
Izzik a harag, izzik lelkesen
És partszakadtan nő a bosszúvágyl!
Minő hatalom, szelleme jajong
S akarja a vérgőzös orgiát?

Hold árnyéka hullat könnyet értem,
Dúlt kövek közt, templomok tövében,
Páncélos dörög, halált lövellve,
Szentek hívnak sírva Betlehembe.
Íme, a téboly, már takaratlan,
Árva gyermekek, kiontott vére,
Hullik égve, foszfor tűz patakban,
Holló járta Gáza főterére.

Egyetlen Isten ne hagyj magunkra!
Újra horgad a gyűlölet szomja,
Mindig és megint, a régi nóta:
Férfiak indulnak háborúba!
És vár a harc, az iszonyat próba,
Szűz, halálmenetben lép az útra:
Trallalla, trallalla szól a nóta
S jajong az özvegyek koszorúja –

Zárszót mondani, a halál jön el,
Bánattal, gyásszal, stigma jelekkel:
Ne ölj! Int az első parancsolat,
S most ifjak hevernek fűzfák alatt.
Háború és halál mementója:
Pirosló vér, dicsőség adója,
Árvák és özvegyek légiója -
Uram-Isten! Kiért sír a nóta?

ILLUMINÁTOR

hófehér heroin liliom
verejtékcseppjét szagolgom

rád fúttam bűvös varázslatom
írott-kő boszorkányszombaton

eléget a füstös káröröm
kinyílik – bezárul börtönöm –

megrontóm gonosz markában tart –
kanabisz drogmámort kendert ad!

de ne légy bírám! – nem akarom –
köddé vált kénköves hajnalon

légy miként a fagyos fuvalom
úton vagy halálos fuvaron:

visszalöklek hát a semmibe
Te légy az – aminek nincs neve!

bárhová sodor az áldozat
megkísért elér a kárhozat:

a szívemen ősláz virágzik
álom úz sátáni halálíg

kékben fürdik a messzeség
új-hold vizében lubickolnék
de értem jönnek cinkos fecskék!

FIAMNAK

Aki fénnnyel jött és fénnnyel ment

Neked adtam művészetem,
Legyen Veled verseskönyvem.
Nevetve feledtem a rosszat,
A bűnös megátalkodottat -
Legyen zárva a bányamély,
Az önsorsrontó szenvedély -
Az iszonyú tapasztalat,
Mely lelkünk poklán vacogtat!
Jertek hát muzsikás vágyak!
Tavaszi, ifjú varázslat –

Ne bánd, hogy a régi álmok,
Mára szürke délibábok,
Megfakultak, messze járnak,
Jóbarátok, utitársak.
Ne bánd, hogy lelked tarlóján,
Koldus szél rak karácsonyfák,
Gyantás homlokára havat –
Hallod? Érted harangoznak!
Köszöntsd az órát, az első percet –
Mert veled születtek, megjelöltek!
Hisz' Te őrzője vagy a Titoknak:
Ne engedd hogy kígyók tanítsanak!
Ádám óta, az almaág
Vágyott csábgyümölcse: Éva –
És ma – miről suttog a fa?
Tanúnak hívom az eget!
A szeretők életükkel fizetnek:
Szaggassátok le a rontás fátyolát!
Törjétek össze a mammoni igát!
Kacagjátok ki féktelen,
Igaz, gyermeki örömmel,
A Lucifer paródiát!
Szülessen újjá a világ!

HÁLÓBAN

AZ ELBOCSÁTOTT LÉGIÓ

Énbennem össorsok akarnak,
de most nyomasztó tegnapok,
százados bűnei kopognak;
s ha ők szólnak, én hallgatok.

Feltámadt újra az öskaján,
meggyaláz élőt - holtakat;
mammon nevet a tragédián,
ha nyög a koldus áldozat.

Átnéznek rajtatok gyilkosok -
életünkön börtön árnyék,
elrejtí arcát a hatalom,
hálót fon a rejtett szándék.

Apám szemében fények gyúltak,
Anyám ajkán jajszó rekedt -
56', fénylő csillagai
gyógyították a lelkemet.

Énbennem össorsok akarnak,
és most nyomasztó tegnapok,
feltámadt bűnei hazudnak;
s ha ők szólnak, én hallgatok.

ÜNNEPI KÖSZÖNTŐ

VASS ALBERT EMLÉKEZETÉRE

1956. OKT. 23.

Lelkemben zendülés, harangszó
És fényes kürtök riadóznak,
Oltárnál megáldott szavakból,
Himnusz szól: Pro Patria Nostra!

Szabadság: '56 reménye!
A legjobbak meghaltak érte,
De emberségük csillagfénye,
Fáklyát gyújt szívünk ünnepére.

Távoli csillagként derengő,
Most visszatérő, égi fények,
„Ötvenhat” vérfoltos egéről,
Visszahozzák régi reményed!

A jövő fátyolát szaggató,
Fényes, égen-járt, hunyadi szél,
Mesél erényről, igazságról –
Új honfoglalásra ösztökél!

Hazát! Hol szüretkor bor dalol -
Asszonyok, édes mosolyáért,
Kacagás kél a hegyoldalon –
Ahol az élet? – ember játék.

Hol, bölcsőt ringat a szerelem
És a szép, hajnali szabadság
Hagyja, hogy megértés szülessen:
Ott legyen szabad – édes hazánk!

HATTYÚDAL

FEHÉR SÓLYOM, NIMRÓD CSILLAG,, NAPOROSZLÁN

A hit, az egyetlen esély –
Igaz szó, szeretet és remény,
Megbocsátás, pálos-vigasz,
Új visszhangja száll, a nap hegyén.

Csak az Úr, a teljes egész,
Megbonthatatlan, égi Törvény,
Ismeretlen és mindig új –
A Nimród várók ősi földjén.

Az egész világ álmodik,
A vágyak, örökzöld tengerén,
De minden él és változik,
Hol, bölcsőt ringat a nőszeszély.

Az Úr a végső menedék:
Öröm, vágyakozás és remény,
Ismeretlen és mindig új
Megváltás, Jób-sorsunk menhelyén.

HAIKOAN

Szabad vagy Újév
Kín napjaid szégyene
Koldulva éltet:
Kiált a pór nép -
Hajléktalan szegénye
Éhesen ébred!
Szóbuborékok
Hívják az éteren át
De ki értené
Mit üzen a túlvilág
Míg elmúlás vár reánk?

ENGESZTELÉS EGY ÉLETÉRT

Homlokomon időrácsok
roskadozó hídon állok
szememben a nemlét zsoldja -
világít a téboly holdja -
Észvakító sötétségben
csillag hull a május éjben
romlik ami élni látszik
Isten - mondják - így kockázik

Érte éltem tiszta fényben
térdig sárban miért féltem?
mindig éjjel mit találnék?
ha megszaggat minden árnyék?
Jártam éjben fagyos télben
sírva szánva meddig értem?
ha betakar most szakadatlan
harmadnapom rossz igékkel?

De hoztam én valamit néktek:
rovott múlttal új keresztet -
inog a föld amerre járok
fejem körül tilos rácsok
szívemig ér a csapás súlya -
szemben vár a nemlét útja
álomszépem Te ne hagyj el
mert ma meghal a szerelem -

Nincs többé ami megvédjen:
darabokra hullt szívemben -
nincs aki megmenti lelkem
a hamuvá lett csillag éjben -
a tükrét vesztett tört egekben
egyedüli szép reményem
egyszülött édes gyermekem
kit elrabolt a végtelen!

AHOGYAN MAJD HOLNAP LESZÜNK

Motto:

Akkorra menthetetlen lesz már minden:

Átölel a vég, Júdás szörnyeivel...

mindent átfest a fekete gyűlölet,
megromlottak az életes gyökerek -

pénzt számol a gnóm, ki klón szívet visel,
nem tudja, mi fán terem a szerelem -

szörnyeteg a hold, mozdulatlan az ég,
az ember megölte léte szellemét -

hazugság felhők vallatják a napot,
Isten megundorodva eltávozott -

átsüt némi fény a háztetők felett,
egy gyermek sír - koravén tüdőbeteg -

drog és csípős csatornaszag fojtogat -
ám soha senki még tál lencsét sem ad -

a holokausztt égen mágus kereszt
átalveri szívünket és nem ereszt -

EXIT

Bőröm már száraz,
csontjaim kilátszanak:
vágom a fénybe

LÁTLELET

Habszivacs törmelék között hevert
Korunk talált gyermeke –
Azt szívta csak, amit maga kevert
Neuronról neuronra égett
Pusztult pillanatról pillanatra
Önmagát emésztve vabankra –
Erre tanította élet útja:
Semmiért jött a világra
Ezért húzott lapot húszra –

A feleslegesség béklyói bénították
Zárták szellemét palackba –
Kétéves sem volt és már hazudott
S úgy halt meg, hogy nem érzett még
Bűntudatot. Droganyag klónoztá
Hasonmás-alakra: Abrakadabra –

A SZÓLÁSZABADSÁG HALÁLÁRA

A vers. A vers mentette meg a lelkeket.
Elmondhatatlan, durva, nemzet árulás -
Nem hiába int az Apró haynauság:
A mózes népnek szittyá álma nem lehet.

Sehonnai, bitang ostobák
Lopják fejünk alól a párnát.
Gyermekeink éhes szemében
Árnyat vet a jövő sötéten.

Törvényt szabott a képmutó, kettős mérce -
A szólás szabadság került pellengérré -
Büntett lett a körülmetélt *holo* beszéd!
Agy-kondomok között se lát, se hall a nép.

CSAK SEMMI HULL

Sok semmi hull, vak semmibe,
Így múlatjuk el a holnapot -
Elmajszoljuk a rongy időt,
Mi tegnap tenyerén hordozott.
Drogmámor, brill és annyi vágy
Köd tébolya pezseg a vérben,
Júdás pénz lett az igazság
Az utókor enyves kezében.

Csak semmi hull, vak semmire,
Elmúlik, mi hozzánk tartozott,
Vérgőzös kocsmá a világ,
Lencsén árulják a holnapot.
Csak talmi vágy és csillogás,
A mámor kendermagvetése,
Ne keresd, hol az igazság,
Repedt a harang gongütése.

Semmi-lét hull, csak semmire,
Terjeng az árulás illata -
Erőszak-biznisz a világ,
Megront a csábítás pénz szaga -
Reciprogra áll a váltó,
Ami alul volt, felül kerül -
Minden könny hiábavaló,
Áldozat, az életen felül.

Háború, terror, erőszak -
Bűn szerelvényei a zsoldnak -
Lágeren kívül és belül,
Ölnek engesztelhetetlenül -
Míg meghal az élet is holnap.

A HETEDIK PRÓFÉCIA

A maya Kalendárium 2012. december 22.-ére jelzi az utolsó ciklusának végét! És ahogy egy ciklus befejeződik úgy születik meg egy újabb, de a 2012-es ciklus-változás különbözik a többitől, mivel ekkor fog befejeződni egy Nagy Év is 25920 évvel...

A kozmikus éjfélt után
Szétoszlik a börtön homály -
Dereng már a szürke hajnal
Ataízisz hadaival.

Ébredj magyar mély álmodból!
Hajnali, édes zene szól -
Csupa szív, ősi hangsorok
Szállnak a pilisi nyárból,

De mélyen alszik a lélek,
Kór rágja a gyökereket -
Hozzánk szól a pálos ének,
Mégsem értjük mit mesélnek?

Ébredj magyar mély álmodból!
Fosztogatnak hamis szentek -
Kétezer év sír a porból,
Hazug czondrák sértegetnek.

Két év s íme, itt a nagy év.
Nyugaton kel majd ama Nap,
Új Világot szül a Remény,
A Kárpátok bérce alatt.

ÉVA IFJÚSÁGA

csak a szépséggel törődj –
amit ma elveszítesz –
az ihlet nem jön vissza
kétszer sohasem –

csak az vagy, miként
a léttükörbe ested,
az édenkertben, néked
az Úr, lefestett –

s most, elűzve már,
a feledett: ragadj el,
szárnyalj sasként vágy –

hogyan lázadjon az ember,
tilalmas ege ellen –

ugye – megérted?
majd új testbe öltözik,
hiszen fénysugár

szíved felett, végtelen,
a szabadság, szerelem.

EURÓPAI INDIÁN

In memoriam Wass Albert

Szó-börtönökben,
Az idő eltemet,
De veled még az emlékezet
Csiksomlyó gerince felett –
Szittya-székely hazaszeretet.

Vérünk heves, a föld remeg,
Ketyeg a pokoli szerkezet,
A beszéd nem elég,
Nem elég az üzenet,
Írás is kell, ami megmarad,
Nem elég csak várni, megvirrad –

Mérgezett források közt,
Bűn a léha élvezet –
Ne könnyezd meg!
Bennünk gondolkodik a Teremtő,
Ébredni kell – Cselekedj!
Idő pedig többé nem lészen
És a bilincsek lehullanak.

STIGMA

Versben született igaz gondolat
Fényezte e lázadó szavakat:

A hatalom mindig embertelen,
Ha nem védi jogát az értelem.

GONDOLAT GÉNMODOSÍTÁS

(Utazás Hamvas B. és Lao-Ce nyomán)

A nagy Laót az emberek akarták,
Így szállt fejére horda kötelesség -
Jelentkezett az új, okos tanítás -
Badar hazugság szülte elme-vesztés.

Vakít az önkény, ingerelve kergét,
Míg süt reá a vádak csonka holdja,
Ha érzi vesztét, hajtja szentszövetség:
Rothaszt az ész, hisz bűn az érdek zsoldja.

A nép, egymástól, így rabol ma eszmét,
Bűn lovagja köt nyakába pántlikát,
Elmét ápolgat így az ötletesség,
Vén Atyákra vár az emberárulás.

Anyám, mért szakad ma szét az Ég s a Föld?
Mert a *politikus Júdás testet* ölt?

Aki, a halálban sem pusztul el – él,
Ki üdvért adja életét – keresztény.
Az egész világ álmodik, jobb léte
Örökzöld gyepén és azt mondja
Egy az Isten – de Jézus meghal
A sivár, kietlen szivekben.

Három kincsem van:
Erre vigyázok és ezt őrzöm:
Az első a szeretet -
Második az elégedettség -
Harmadik az alázat.
A szeretet bátorrá tesz -
Az elégedettség nagylelkűvé -

Az alázat képes a világuralomra.
Az emberek ma bátrak, szeretetüket feladni:
Ez a halál hatalma.

Csak a szeretet tart ki a harcban:
Akit az ég meg akar tartani,
Szeretettel őrizteti...malasztal.

A nagyság, kicsinységeken múlik. Időt éget
A bölcs: Nem indul sehová, mégis célhoz érhet.
Nem tevékeny és mégis eléri a tökéletességet.

HAJNALI MEDITÁCIÓ

Hajnal - szürkesség idején a holtak,
még gyertyás emlékezetemben voltak,
szívem önfényét felidézve, félek:
fájnak a képek.

Oszthatatlan én, aki lelkes, boldog,
belső fény, a test kalodába zárva,
lélegző erők akarása s mégis,
szenvet a fényben.

Szépség, vad kalóza, nem érti álmunk,
árvaként is hű szerelemre vágyunk,
ám, ha vérünket zabolázza Isten?
bölcs, aki tűri –

Rezdületlen béke vagyok: Kisérnek
pálosok, hozzám siető remények:
vértanúság régenvárt messiása
őrzi az álmom.

AZ ÉDENTŐL KELETRE

Hortobágy és Ziribár közt kövek dobognak

sóváran s mindenektől elhagyatva
lopva kölcsönfényt a holdvilágtól
hamis remények bilincsébe fonva
szívünk mélyén ősi fény világol –
oly régen vége már a szép napoknak
elvágtatott a fényes napvonal
még árnya sem maradt itt mindazoknak
mi élet volt: remény és akarat –

élünk nem feledve „turul szent helyen”
felettünk a sugárszemű ablak –
ne mondd hogy cél nélkül és reménytelen
szép álmainkból semmi nem maradt!
mert Ábelt siratva sem feledhetem
mi volt a tét az almafák alatt?

LETESZEM A TOLLAT

Lassan, lassan elfogy a szavam,
Vége, de ne sírjatok mégsem,
Énekeljen, akinek dala van!
Én nótáim végére értem.
Rossz kedvvel vallatom a sorsot,
Mit hozhatna még a lassú vágó?
Nem ad a verseimhez lantot?
Haragomért ne vess meg világ!
Félve kérdem, ez volt az egész?
Cseljáték és verses kedvtelés?
Akinek arány s mérték a szép,
Kit ünnepre várt a tehetség?
Most avas, majom kenyéren él
Halhatatlan vágyak tengerén.

MOST MÁR

Most már, hogy ennyi verset írtam,
lehetne tán, könnyebb a sorsom -
lehetnék, aszu dallamokkal,
pálos testvér, krisztus rokon -

A poklok mélyén - régen tudom -
ártatlan ért annyi pofon -
tülekednek a szörnyű árnyak,
halott kopog az ablakon -

Lehettem volna sérült árva,
ha nem írok ennyi strófát -
de valaki sorsomat szánva,
megjejt sok pásztor-órát.

Most már, hogy ennyi verset írtam,
körülvesznek asszony árnyak,
mind tanúja a fényfonatos,
verset adó éjszakáknak -

Most már, hogy ennyi verset írtam -
múltról mesél a szerelem,
ahol egy gyermeki ölelés,
békét szül fájó szívemen.

A VIRÁG ÁLOM

Ahogy a nap üdvözlí az éjt,
úgy tükrözi nem-tudás a fényt,
mert a vers és keletkezés olyanok,
mint az álom képei.

Amíg tart ez az álom,
az egész világ valóságnak látszik,
de a világ nincs többé,
ha az álom véget ér.

Megszabadul, aki eljut e gátig,
a tökéletes felismerésben,
az egész világegyetemet látja
s benne az ego póreségét –

Az Egyetlent, léleknek látja, lelke –
ebben a lélekben feloldódik,
ahogy a víz oldódik a vízben,
ahogy a láng egyesül a lánggal –

Ahogy levegő vegyül levegővel,
ahogy megszületünk a szerelemben,
már nincs más Isten, csak te, örök Uram –
A születés utáni pillanatban,

Ha valami lenni látszik, az olyan,
mint a sivatagi fata morgana –
halhatatlan nő, örök ifjúsága –
déliab álomi, lilla dalokban.

A VERS IGÉZŐ VILLANÁS

Nem inspiráció jele: véletlen
kincsek, krózus gyűjteménye -
bár legyenek azok, oly csodás okok?
Költeni annyi,
mint kicsit meghalni, magányos csöndben,
ismeretlen fény magasában, ott fenn,
csak hogy meghalljam a rejtett hangokat.
Édeni dalban,
rátámaszkodni a papír kínálta,
szúzi, fehér lobogásra, feledve,
elhullt sor(s)töredékek regimentjét -
Már csak a csend szól,
amikor egy hangsor ölelés, mintegy
álomból odaintve, megszületik -
a szó ragyogás, feketén fehérén:
ím az ajándék.
Mintegy varázsütésre telik a lap,
ártatlanságának felavatóján,
már megfeledkezve a címről is - túl
emberi lelken,
hangosan szólna az - és amikor egy
dallam töredék, csak szemernyi, mintegy
odahintve, megszületik az első
pillanatából,
a másikig, az esetleges ihlet
ősi zenéje megőrzi s visszatér
ajándékképpen sebezhetetlen
forma világa -
s a bizonyosság, hogy a túli semmin,
már itt van, hogy hitelesítse a költőt,
az alabástromi, éteri álom,
szúzi zenéje.

REGGELIG

Háromszor bőgött fel a vad sziréna -
Sok, agyhalott piás ült asztalok mögött,
Tivornya, rongy idő az éj után szökött,
Kopár az irgalom vasárnap hajnalon.

Költők meséit ünnepelték éjjel -
Elégtek arcok, képek, holdas éjek -
Szemek mögé hajolt a néma fájdalom,
Nyilalt a jaj, az alabástrom hajnalon.

Ma reggel "Háromszor zúg sziréni hang" -
Feltámadásra és halálra szánva -
Krisztust dicsérve ítélt az Úr dörögve:
Rossz volt a terv, mi embert szült halálra.

Égett az elme, mint a fáklya lángja -
Liliom eszmék estek sírt gyalázva -
Keresztfa árnya mered már az égre -
Reményünk függött rajta megfeszítve.

Ki hozta el nekünk a sárga csillagot?
Ki szórja itt közénk a vörös írmagot?
Pokoli mániák raknak reánk igát,
Tanító Mesterünk sem élhetett tovább.

A bűnös háromszor hal meg hajnalonta,
Hatágú, szumir csillag jele éget -
Keresztes templomok, Judás pribékek -
Jézust körül metélve ünnepelnek.

KEGYELEMRE VÁRVA

Lásd, én a fájdalmak erdeiből jöttem,
Ahol a tarlott fák ágai közt, sohasem
Festi lilára a Nap, égő sugarát, -
S még nem láttam a teremtés érckapuját -

Mint egy idegen nézek szét, közöm sincs már,
A káoszba rohanó, mammoni vágyhoz, lásd,
Úgy megyek el, ahogy jöttem, reménytelen,
Kítaszított és árva, Jézusi gyermek.

Udvaromban, tobozokat morzsol a szél,
Kolduló bánat ül jajongó szívemen,
Soha el nem múló, harmadnapos gyászt ül,
A hiábavaló, keserű értelem.

Kora hajnali könnyek hullnak a ködben,
Teremtőre várva, aki majd megvigasztal -
Reszketeg a Hold is, hamuszín riadtan,
Ájulat némán ülök, kerékbe törten.

A Hold hamujában keresek szavakat,
Könnyes folyókon is szeretetre vártam,
Hiába minden, ha egyedül maradtam -
Darabokra törten, lelkemben halállal.

SZOMORÚ ÉVFORDULÓN

Bánat ballag velem a napsütésen át
Nyár szagu rét terül barna lábam elé
Egy óvatos macska lépdél nyugtalan
Szívem a Múlté.

Halk neszek matatnak a csendben
Madárfütty rikolt s ígér valami szebbet
Az ember nélküli világnak – az élet
Sója a Végzet.

Csak jöttem némán ballagó ligeteken
Szomorú szívvel és megtörve szeliden
Búgó galambok közt tiszta szemü vándor
Érte kiáltok.

Csak jöttem láthatatlan kopár réteken
Fekete fejfák és temetők sírattak
Utánad hajoltak a szentek gyermekem:
Hívtak a holtak.

GLÓRIA HUNGÁRIA

Nektek adom a napok glória rendjét -
Álomi vágyak visszatérő seregét:
Szegényen, feketén, mint régi kopjafák
Nyitják hajnalonta az új nap kapuját.
Béke legyen a sorstalannal – Íme,
Az ég, mozdította szerencse kerekét,
Valami jó születik a holnapokban:
A földre hajolt nép, már emeli fejét.

A HIT TORNyai

Naposz és Pálosz

Tágas térre néz a keresztes óriás,
Távol, a hun-pogány, pusztai templom,
Szegény rokon – kapaszkodik a romokon
És mégis nagy lélek lakozik benne.

Íme, elválaszt a lélektelen elme,
Hamis papok, hiábavaló alázat
Árnyai közt, farizeusok tanyáznak –
Körülnyal a luciferáj mammon nyelve.

Szép ölelések régi emlékképein,
Sugaras ragyogások szerelmesednek,
Szkíta- és huntestvérek szívükbe zárnak –
Fájnak a csókok, mint féltékeny varázslat:

Káint és Ábelt új útra taszították,
Micsodás Atyák és menórás próféták,
Az ikrek, így lettek fiai a rossznak,
Konok elkárhozottak – sorstalan holtak –

A jóság dombjain vár reánk az Isten,
Megbocsátó hittel, testvér szeretettel,
S mégis – vérbűnöktől felzaklatott szívvel,
Félelmes Káinra vár, az örök Bábel.

LÉLEKTÁRSÁK

Motto:

*Csak életünk öregszik, lelkünk halhatatlan –
A fátyol szétszakad, már nics tovább titok,
Itt van, ki lélektársként hozzánk tartozott.*

Ne feledjétek el, hogy visszatértek,
Mikor egy percre elcsitul az élet.
A nagyobb csöndből visszaérve, érzem,
Már másik nő szövi élet-regényem.

Andánk kézfogása ver hidat közénk –
A szív megérzi, társát megtalálta,
Ezért küldettünk mi egykor máglya lángra,
Végtelenből szőtték lelkünk köpenyét.

Századok sarából jött a Jóbarát?
És most szemében csillog ezer karát?
Fénye itt van, hogy újra átöleljen,
Hű lélektárs az idő végtelenben.

Életünk folyama egykor megszakadt,
De örök az élet – idő áradat.
Élet, szerelem s lelki rezdülések
Formát adnak az ősi küldetésnek.

Annyi idő telt el s mégis itt vagyok,
Csillag szememben könny és vád, ezernyi
Átok, kín, titok és körös vágy ragyog,
S amott egy ajtó csak most kezd kinyilni.

Kaposvár, 2010. aug 11.

A MÚZSA CSÓKJA

Szeretnék mosollyal átölelni,
Szememben még az álombéli semmi,
Mikor drága arcod fénye felragyog,
S ránk nevetnek fent a páros csillagok.
Sokáig vártam, amíg megtanultam,
Ne várjak semmit a holnapokban,
Elindultam és már visznek lábaim,
Ki tudja, meddig úznak vágyaim?

Mint egy álló csillag az égi mappán,
Bolyongtam némán –
És elkezdődött életem regénye –
Első szerelme, (vajh mi lett a vége?)
Te jöttél nevetve –
S rám köszönt bohón a vak szerencse.

Eltűnt a gond –
Helyén valami édes nyugtalanság
Ütött tanyát –
Hogy ki volt a rendező, ma sem tudom,
Mi volt a vágy, a bolond izgalom?
Mosoly várt fákon, szűzi alkonyon
S ott ült a csók is szótlan ajkadon.

Az volt a pillanat, mikor a végzet,
Reád várva csendben megigézett –
S e perc örökre már szivembe égett:
Eljöttél – itt vagy hát: örök ígéret –

Nem számít már a szó, a talmi semmi,
Rég szeretnék forrón átölelni –
Mikor drága szemed éje felragyog,
S kacagnak ránk a páros csillagok,
Akkor kell feledni, csókkal ölelni,
Múzsánkkal szerelmes útra kelni.

NYÁRI SZESZÉLY

Míg nem öntözik hajnalonta,
Nem adja szívét a kardvirág,
Hiába minden farkas vakság,
Nem oltja szomját a görbe vág.
Jaj, csak ne gondolj, semmi rosszat,
Mert szétszakad az alig szeszély,
Nem vezet hozzá mese, álom,
E pillanat csak szöszke esély.
Mintha valami Kosztolányi
Percegne néha, könnyű strófát,
Hová fut velünk a vad szabadság,
Ha gúzsba kötünk minden órát.
A könnyűség, bizony, Barátném,
Lélek járom, lille semmiség,
Őrzi fátum, amíg csak álmom
Nem töri darabra végzetét.
Erató múzsám int nevetve,
És nem kegyelmez, ha rámtalál
Élet-halál, örök szerelme,
És velem is hál, míg tart a nyár.

HAJTHATATLAN

Annyi idő telt
Mégis itt vagyok, csillag
Szememben könny, vád -

Titok, keresztnyi Jézus
Kín és körös vágy ragyog.
Csendben vár atman,

Nincs más örök igazság:
„A lélek halhatatlan”.

NIRVÁNA

Jó-rossz együtt: Minden ugyanaz volt már –
Egy szőnyegen ült Mester és Tanítvány,
Eltelt tíz év,
Amíg a mester megnyitotta szívét,
Hogy elmondja a teljesség titkát
És az élet rejtett ígézetét –

Mi az ember élet?

A létezés végtelen tengerén?
Mi egy nap, egy év – s miért a sietség?
Megszállott számolgat időt, percekét –
Siess, vedd el, győz az erősebb!
Sebesség a cél –
Aki megáll, az a földre visszatér –

Elmúlás kísért –

Még semmi nem történt és már itt a vég –
Súgja a lélek – elmúlik az élet.
Szerelem, hír, vagyon, örök értéke?
Mindeneknek, csak Elmúlás a bére –

S lőn újjászületés –

Minden ugyanaz már –
Egy szőnyegen ül Mester és Tanítvány,
Üzenetet várnak a másvilágtól,
Csak ülnek a csendben – hiszen tudják jól –
Eljön a tavasz s a fű nő magától.

JEGYZETEK

- Zarathusztra – Zoroaszter: Kr. e. VII.sz. a párszi hit megalapítója, fő műve a Zend-Aveszta. A vallásának lényege: a jó (Ahuramazda, Ormuzd) és a rossz (Ahrima) örök küzdelme. Az ember jótettekkel válhatja meg magát.
- Edith Stein nővér – A Bárány menyasszonya. Szül. 1891. okt.12. Breslauban. Meghalt 1942. aug 10. Auschwitzban.
- Szellemi körülmetélt Pál lev. Rómaiakhoz 2-3 (...) Nem az a zsidó ugyanis, aki látszatra az, s nem az a körülmetéltség, ami külsőleg a testen látható, hanem az a zsidó, aki belsőleg szívében körülmetélt, a lélek szerint, s nem betű szerint. Íme a páli program, mint eszmei cél.
- Duchamp attitűd   a festészet abszurditása: a bekeretezett üres vászon – a provokatív szlogennel: valamit tenni nem érdemes. (M. D.)
- Circumdederunt   a keresztény temetési szertartás szavai.
- Sákra mentora   Káromló kiszólás a Károli Bibliából
- Alija   A zs. vallás Jeruzsálemhez kötődő előírása, a templom rituális bejárása.
- Celan – Ancsel   A költő nevéhez köthető szójáték jelzi a vers elvont viszonylatait –
- Tanítások   Simone W. filozófiai premisszái
- Szilágyi Domokos: Szisz' Napraforgó(k)
- Telimerek   A sejtszaporodás felfedezése.
- Josephus Flavius   Római világpolgárrá válása, vitatott jelleme.
- Küklopsz   A görög mítosz egyszemű óriása
- Fleure de Fatalité   A rontás/sors/vég virága utal Baudleaire: Romlás virágaira: Fleur du mal
- Divina Comedia   Dante: Isteni színjáték.
- Divide et Impera   Oszd meg és uralkodj!
- Ábrahám örököse   Jézus és a keresztények (Pál lev. Galatákhöz 3.)
- Csaba népe   Csaba: Atilla hun király fia – Cs. népe a székelység.
- Ördögölgyi erdők – székely hagyomány szerinti baljós hely

Búcsú az Olvasótól! A szomorúság csupán a bölcsesség bevezetője. Elsorvadt reményeid új életre fognak kelni és föltámasztják a Legfőbb Lénybe vetett hitedet.

Utolsó morzsák.

Szfinx – Giza mellett, a Kufu piramisnál, óriás kőszobor, oroszlántesttel, emberarccal. Készítői HUN néven nevezték, melyről, a közelben feltárt Ízisz templom hieroglif kőtáblája vall.

Kultúrtörténeti adalékok:

A Szfinx – a görög „rejtély” szóból ered, de nevezték az e. Újbirodalom idején Hormachunak – Armachis néven.

Egyiptomi irodalomban Szesep és Ruti néven fordul elő.

Arab neve – Abul Hun, így nevezi a néphagyomány a mai napig: Hun Atya.

A Chald bibliában, hiksosz kori neve: Tifón.

Targumi hagyomány szerint – Czufón. Héberül, Bal Czufón.

A hikszoszok Apepi fáraója, Avarisz város ura, nemzeti istenükként egyedül Tifónt imádta. Tifón, Czufón, Bál Czufón, az e. hieroglif hagyományokban: Szeth, Bál, és Szutech.

Hor isten harca Tifón–Széttel Edfu templom falain. Ekkor vette fel a Hormachu nevet Hor.

Feltételezések szerint a IV. Dinasztia –(Kufu fáraó) készítette Hun néven, a piramisok őreként, urausz kígyóval a homlokán, amely a Párthusok mágikus Ariman kígyójának mása.

A hunok és magyarok is ennek az ősi mágia vallásnak a népei.

Szent Gellér szobor vésete, ennek, pogány-magyar emlékezete: „Rex Vatha erat peritus artius magicarum.”

Identitás

Hazaszeretet:

*Ahol nincs ott ne keress
magyar gyökeret -*

Szfinx

Avariszi szent

Sírok Hun öröksége -

Piramist ihlett

TARTALOM

1. Szeptember 11	5
2. Lírikus körülnyírás: aranykor	5
3. Éoszi mytikus eon: vízözön	6
4. Így szól sumér	6
5. M. Duchamp attitűd	7
6. Titkaink	10
7. Könnyű játék	10
8. Círcum Dederunt	11
9. A szellem paradoxona	12
10. A terror háza	14
11. Húsvétra várva	15
12. A fehér reggel	15
13. Szetivánéji álom	16
14. Március idusán	16
15. Pusztán	16
16. Ádám	16
17. Telehold	17
18. Mítosz	17
19. Kiűzetés a paradicsomból	17
20. Ancelan áthallások	18
21. Snapikázás	19
22. Wanted	19
23. Az éji vándor	20
24. Nonchalance torzó	20
25. Az idő rácsán	21
26. Tanítások	22
27. Jövők reménye	23
28. Machiavelli iskolája	23
29. Áldomás	24
30. Szisz' emlékére	24
31. Jeanne d'Arc	27
32. Vissza a jövőbe	27
33. Héron képlete	28
34. Pál utcai fiúk	28
35. Literatúra	28
36. Önpusztító	28
37. Evolúció	29
38. Orákulum	29
39. Number one	29
40. Happening	29

41. Mózes	29
42. Szeretettel	30
43. 2001. Jan.1.	30
44. A felt	30
45. Isten, irgalom-tenger	30
46. Lovak a naplementében	31
47. Holtpont	31
48. Jáki jel	31
49. Libikóka	32
50. Homo Prométheusz	32
51. Szerelmi álmok	33
52. A kegyelem ideje	33
53. Üzenet	34
54. Panoráma	34
55. A költő	34
56. Haikák	35
57. Groteszk	36
58. Bölcsesség	36
59. Online	36
60. Szinopszis	36
61. Szösszenet	36
62. Nomen est omen	37
63. Szex haiku	37
64. A slemil	37
65. Kiűzetés	37
66. Első emlék	37
67. Színház	38
68. Garden party	38
69. Idill	38
70. Kékharisnya	38
71. Szerelem	38
72. Intermezzo	39
73. Incesztus	39
74. Életkép	39
75. Újsághír	39
76. Magánakvaló	39
77. Ajánlás	40
78. Ádám és Éva	40
79. Álmok tetováltja	40
80. Megvilágosodás	40
81. N városból	41
82. Szókratész	41
83. Azért	41

84. Mennydörgés	42
85. Affinitás	42
86. Pasztoráció	42
87. Arany aránypár	42
88. Végső axióma	43
89. A kripli	43
90. Millennium	43
91. Telomerek	43
92. Önismeret	44
93. Dél	44
94. Átok földjén	44
95. Ünnepek	45
96. Megismerheted	45
97. Börtön pszichológia	45
98. Magyar holokauszt	46
99. Fény a szemedben	47
100. Kígyómarás	48
101. Globalizáció	48
102. Sóhaj	48
103. Hit	48
104. Álmok között	49
105. Emlékkő	49
106. Az Úr ítélőszéke	50
107. Holdtölte	54
108. Nincs annál szomorúbb	56
109. A rontás virágai	57
110. Mondóka	60
111. Sztrájk	60
112. Pezsgő	60
113. Bordal	61
114. Keleti bölcsesség	61
115. Szabad asszociáció	61
116. A tűzvirágos ég alatt	62
117. Kisértés	63
118. Feliratkozom	64
119. Hajlékonyan és lazán	64
120. A gulágon	66
121. Báránylvér	67
122. A művész világ peremén	68
123. Élet party	69
124. Rock nemzedék	70
125. Horgász a pácban	71
126. Kettős látás	72

127. Tanítómestereim	73
128. A fiesta	76
129. Ébredjetek!	79
130. Tavasz	81
131. Nagymami nyári otthona	83
132. A titok lényege	86
133. Képtelen szonett	86
134. Ne feledd!	87
135. Mondd mire vágnál?	87
136. Régi módí	88
137. Mutáció	88
138. Örök Mestereim	89
139. Szerelmesek sziklája	92
140. Requiem	93
141. Villámfényben	93
142. Dörög az ég	94
143. A rontás világa	95
144. A kis haza	96
145. Az örökös	97
146. Ég – föld között	98
147. Bordal	99
148. A nő	99
149. November	100
150. Felszabadulás	100
151. Titanic	102
152. Átlényegülés	103
153. Cosa Espanola	104
154. Nyelvjáték	106
155. Isten tudja	107
156. Idegenek közt	108
157. Szerelmes vers	109
158. Így akarok emlékezni	109
159. Hobó blues 1990	110
160. A távozók	115
161. Költő a hullámverésben	116
162. Júdás	116
163. Nárcisz	117
164. Költemény	117
165. Stégen	118
166. Magunk örömére	120
167. A faun délutánja	121
168. Öröklött bűnben	121
169. A katedrális	122

170. Iszony	123
171. Állapot	123
172. A jog útvesztőjében	124
173. A hatalom talpköve	125
174. A gyűlölet láncán	126
175. Először- utoljára	126
176. Koordináták	126
177. Huss...	127
178. Ne sírj Palesztina	127
179. Legalább	127
180. Valamikor	128
181. Nyári Lady	128
182. Húsvét 2002	128
183. Khámor völgye	129
184. Idegjáték	129
185. Színes madarak kékben	129
186. Itt vagy velem	130
187. Ki(s) művelt(ség)	130
188. Kis egérjáték	130
189. Idill	131
190. Kényszersült és kölcsön	131
191. Klasszikus	131
192. Seholban	132
193. Egyedül	133
194. Szerelem	133

AZ ÖRÖKSÉG

195. Ha hív a tenger	137
196. A tenger balladája	138
197. Hajdani Helga	139
198. Bolondok hajója	142
199. Apály-dagály	143
200. Az ősz	145
201. Szikratávirat	145
202. Hotel szentyméntál	146
203. A rabszínházban	148
204. Az utóirat a legfontosabb	150
205. Az északi parton	154
206. Augusztusi nyár	156
207. Alkonyi óra	158
208. Na'Conxypán	159
209. Az éjszakai ember	160
210. Az orion csillagkép	161

211. Két választás	162
212. Üzenet a sorsnak	163
213. Teremtés himnusza	164
214. A költészet paradoxona	165
215. Az Elme háborúja	166
216. Betyár világ	169
217. Az idő tükre	170
218. A pálos legenda	178
219. A világ örömére	180
220. Időjáték	182
221. Talányos feddés	182
222. Hiába	182
223. A széptevő	183

CSABA NÉPE

224. Az idő ítélete	186
225. Makovecz	189
226. Éld az életet	189
227. Őrizd meg!	190
228. A szellem kincsháza	190
229. Petőfi szemei	191
230. Aurea Boreális	194
231. Üzenet	195
232. Ti lu li lá	196
233. Téli reggel	198
234. Mindig együtt	199
235. Az emlék hatalma	201
236. A szíved súgja	205
237. Sereg számla	206
238. Az ígéret földjén	207
239. Kaposi kaleidoszkóp	208
240. Nyár 2001.	209
241. Aranyszendergés	210
242. Misztérium	210
243. Teremtő akarat	211
244. A hiány	211
245. Isteni szereposztás	212

KEGYELEMRE VÁRVA

246. A szív virágai	213
247. Az elpazarolt élet	214
248. Érettségi tétel	216
249. Miként mi is megbocsátunk	217

250. Proletár keserű	218
251. Toborzó	219
252. Illuminátor	220
253. Fiamnak	221
254. Hálóban	222
255. Köszöntő	223
256. Hattyúdal	224
257. Haikoan	224
258. Engesztelés egy életért	225
259. Ahogyan majd holnap	228
260. Exit	226
261. Láttelek	227
262. A szólásszabadság halála	227
263. Csak semmi hull	228
264. A hetedik prófécia	229
265. Éva ifjúsága	230
266. Európai indián	231
267. Stigma	231
268. Gondolat génmódosítás	232
269. Hajnali meditáció	233
270. Az édentől keletre	234
271. Leteszem a tollat	234
272. Most már...	235
273. A virág álom	236
274. A vers igéző villanás	237
275. Reggelig	238
276. Kegyelemre várva	239
277. Fekete évfordulón	240
278. Glória Hungária	240
279. A hit tornyai	241
280. Lélektársak	242
281. A múzsa csókja	243
282. Nyári szeszély	244
283. Hajthatatlan	244
284. Nirvána	245
 Jegyzetek	 247
Búcsú az Olvasótól	248
Tartalomjegyzék	249